

Yeşaya kitabı üzerine bir çalışma

İHSAN EDEN RAB

Rev. Dr. T.ÜÇAL

İhsan Eden Rab

[Rev. Dr. Turgay Üçal](#)

Telif Hakkı/Copyright Rev. Dr. Turgay Üçal, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[I. ACİL İHTİYACIMIZ: YENİ BİR FARKINDALIK \(Yeşaya 1:2-9\)](#)

[II. ACİL İHTİYACIMIZ: YENİ BİR FARKINDALIK \(Yeşaya 1:10-20\)](#)

[III. ACİL İHTİYACIMIZ: YENİ BİR FARKINDALIK \(Yeşaya 1:21-31\)](#)

[IV. TRANSFORMASYON: DEĞİŞTİREN GÜÇ-UMUT VE ALÇALIŞ \(Yeşaya 2:1-22\)](#)

[V. İNİŞ VE ÇIKIŞ: İNİŞ VE ÇIKIŞIN ZENGİNLEŞTİREN GÜCÜ \(Yeşaya 3:1-4:6\)](#)

[VI. İHSANI BOŞUNA ALMAK \(Yeşaya 5:1-30\)](#)

[VII. DÜŞÜŞLER ÜZERİNE ZAFER 1 \(Yeşaya 6:1-13\)](#)

[VIII. DÜŞÜŞLER ÜZERİNE ZAFER - 2 YAHUDA I \(Yeşaya 7:1-8:8\)](#)

[IX. DÜŞÜŞLER ÜZERİNE ZAFER 3 - YAHUDA II \(Yeşaya 8:9-9:7\)](#)

[X. DÜŞÜŞLER ÜZERİNE ZAFER 4 - İSRAEL I \(Yeşaya 9:8-10:15\)](#)

[XI. LÜTFUN ZAFERİNE CEVABIMIZ \(Yeşaya 12:1-6\)](#)

[XII. YARATAN'IN KAVRAMLARIN ÜSTÜNDEKİ GÜCÜ \(Yeşaya 29:1-24\)](#)

[XIII. GÜNÜMÜZDE BARIŞ VE GÜVEN \(Yeşaya 38:1-39:8\)](#)

[XIV. YARATAN'IN REFORMASYON YOLU \(Yeşaya 42:18-43:21\)](#)

[XV. YARATAN'IN ŞAŞIRTAN STRATEJİLERİ \(Yeşaya 44:24-45:25\)](#)

[XVI. TANRILAR VE KÜLTÜRLERİNİN ÇÖKÜŞÜ \(Yeşaya 46:1-47:15\)](#)

[XVII. UYANIŞ VE İBADET \(Yeşaya 66:1-24\)](#)

I. ACİL İHTİYACIMIZ: YENİ BİR FARKINDALIK (Yeşaya 1:2-9)

Ey gökler dinleyin, ey yeryüzü kulak ver! ... Çocuklar yetiştirip büyüttüm, ama bana başkaldırdılar (1:2)

Dağınık ve belirsiz suçluluk hissi kişiliği öldürür ve günahlılığa kanaat getirmek bu duruma yeniden canlılık verir. Aslında burada kişi, Mesih merkezinde bir karakter inşa etmek için nerede olduğunun yeniden farkına varmalıdır. O zaman, ihtiyacımız olan alçakgönüllülük derken, aslında bu, kendini bilmeye başlamak ve diğer taraftan da buna bir ölçüt getirmek demektir. Ve kurtarıcımız Mesih'in bize sunduğu yaşam tarzıyla bu ölçüyü öğrenmemiz ve karşılaştırmamız esastır.

Birçok kişi için, “doğru ve yanlış”, “iyi ve kötü” üzerine bir makale yazmak pek de kolay değildir, çünkü kendi bakış açımızla çoğumuz yanlış yaptığımızı kabul etmeyiz. Bu nedenle, doğru tariflerimiz bize göredir ve yanlış tariflerimiz ise zayıftır.

Ya “Her Şeye Kadir Olan”, yanlış içinde hem de çok yanlış içinde olduğumuzu bize söylerse ne yaparız? Aslında ne yaptığımız bellidir. Sürekli bir savunma içinde oluruz. Daha doğrusu hep kendimizi savunma hapisanesinin içindeyizdir.

Aslında günah içinde olduğumuzun farkındalığı bizim kendi durumumuzu fark etmekten başka bir şey değildir. Yani “alma arzusu içinde olan” ve “almayı ihsan etme için değil”, daha çok yalnız kendimiz için aldığımızın farkında olmaya başlamamızdır.

Yeşaya 1’de gördüğümüz durum, bize bu durumun hatırlatılmasından başka bir şey değildir. Yani bizlere, “kendi benliğinin farkındalığıyla” Adem’de

düşenlere, “Yaratan suretine” dönmeleri hatırlatılmaktadır. Olunması gereken yerden uzaklaştıkça içinde bulunduğumuz hale geldiği dile getirilmektedir.

Bugün genelde hep içinde bulunduğumuz durumu değerlendirmek için birçok yöntem ortaya atılmıştır. Bu yöntemlerin çoğuna baktığımızda, “ben”in sürekli okşandığını görmemiz mümkündür. Dikkat ederseniz, birçok yöntem insanlığı, “bencillikten kurtarma” yerine daha fazla “bencil olmaya” itmektedir. Ve bu “bencilliğin” verdiği kısa süreli bir rahatlamayla kişi kendisini gerçekten esenlik içinde hissedecektir. Ama başta da söylediğimiz gibi, “dağınık ve belirsizlik içinde bir suçluluk hissi”, yine bir yerlerden filizlenip baş gösterecektir. Çünkü insan “Yaratan suretinde” olmak üzere yaratılmış ama “ben”ini fark etmek suretiyle bu konumundan düşüp, “Yaratan’ın BEN’iyle irtibatını” mecburen kesmek zorunda kalmıştır. Ta ki, bu irtibat yeniden sağlanana dek, “suçluluk” ve dolayısıyla, “benin kendisi için alması demek olan günah” hep kişinin iç gündemini işgal edip duracaktır.

Yeşaya bu nedenle insanın “benini fark ederek” kendisini getirdiği durumu öncelikle vurgulamaktadır. Bu, insanın “önceki halidir” ve kitabının sonunda ise “alma arzusunun ıslahıyla”, yani “vermek için alma” durumuna gelmeyle, insanın. “Yaratan suretine” dönüştüğü son halini vurgulamaktadır. Bu nokta, “sonraki halidir”.

Çünkü bakın, yeni bir yeryüzü, yeni bir gök yaratmak üzereyim; geçmiştekiler anılmayacak, akla bile gelmeyecek. Yaratacaklarımla sonsuza dek sevinip coşun. Çünkü yaratacağım yeni yer ve gök önümde nasıl duracaksa, soyunuz ve adınız da öyle duracak (Yeşaya 65:17-18 ve 66:22)

Varlığımızın, “varlık nedeni olan Yaratan’ı” yansıtması, ancak ve ancak bizi biz yapan kendi varlığımızın aşağı çekilmesiyle söz konusu olacaktır.

Burada “benin işleri” nedeniyle aşağı seviyelerde gezinenlerin durumu üç şekilde resmedilmektedir:

A. Kendi “benleri” yükselmiş ama aslında “hayat seviyeleri alçalmıştır” -vay haline (2-9).

B. İbadetlerinde iki yüzlü olmuşlardır- anlamsız sunular getirme (10-20).

C. Karakter bozukluğu – hepsi rüşveti seviyor (21-26).

D. Bu durum ıslah olmazsa karşımıza çıkacak olan sonuç- işleri kıvılcım gibi olacak (27-31).

Başkasının bizi gördüğü gözlerle kendimizi izleyebilmek ne kadar, “maddi bedene” çekidüzen veriyorsa, Yaratan’ın bakış açısından kendimizi görmek, “yalnız maddi değil, manevi varlığımızın bütününe” çekidüzen vermek anlamındadır.

Bu bölümün tamamında aslında acil ihtiyacımızın: “alma arzusuyla sürekli her şeyi yalnız ve yalnız kendimiz için aldığımız gerçeğini fark etmemizdir”, yani dindar ve hatta manasını da tam olarak vermeyen bir ifadeyle, “günahlılığımızı” fark etmemizdir. Bu gerçek bir yürek problemidir.

A. YARATAN’IN YÜREK BURUKLUĞU

Çocuklar yetiştirip büyüttüm ama bana başkaldırdılar.(1:2)

“Allah dünyayı öyle sevdi ki...” ifadesiyle, kâinat içinde dünyaya, yalnız dünyaya “Oğlu’nu gönderdiğini” görüyoruz. Mesih’in kurtarıışı da bu dünya için ve çocuklara, yani Yaratan’ın evlatlarına sunulan bir merhametin uzantısı olarak karşımıza çıkıyor. Bütün bu tabloda gördüğümüz tek bir gerçeğe karşılaşıyoruz. Yüce Allah’ımız gerçekten ihsan etmeyle hoşnut oluyor, biz bu kelimeyi daha çok, “lütuf”la algılıyoruz. Aslında, “ihsan” kelimesinin kökü, “hasene”, yani iyiliktir. Yani “mutlak iyi Olan”, bütün yaratılışa, elbette dünyaya ve elbette insanlara kendi “iyiliğinden” ötürü “ihsan ediyor”. Karşılık beklemeyerek, bir anne gibi çocuğunu beslemekten beklediği tek karşılık, “onun bu beslenmeyi doğru düzgün kabul etmesi”.

Aynı şekilde, Kâinatın Efendisi Yüce Allah, Mesih İsa'dan “haçta ölmesini” istediğinde, “bunu kabul etmesini” beklediği gibi, evladından da “kabul etmesini” beklemektedir.

Ama bana başkaldırdılar (1:2)

Rahmet ve merhamet, ihsan ve lütuf, her tür ifadeyle ifadelendirilebilecek olan bir “çıkar için karşılık bekleme” yerine, “vermenin hazzını hissetmek için” ihsanı fark etmeleri arzusuyla bir sesleniş duyuyoruz burada. Ve “BEN”in kendi görkemini yansıttığı parçalarından beklediği, kendisini tecelli ettirme görevini tam olarak henüz üstlenemediklerinden duyduğu kaygıyla Yaratan, “ama başkaldırdılar” vurgusuyla adeta bu burukluğu dile getiriyor.

Ayrıca burada olması gereken vurgulanıyor. “Benin farkındalığı”, kendi “VARLIĞININ” farkındalığı için söz konusu olduğundan, bunu bir an önce yapmaları ve bu konunun hızlandırılması arzusu belirginleşiyor.

Bizler gerçekten başkaldırdığımızı hissediyor muyuz? Yaşamın zorlukları içinde böyle bir durumda olduğumuzu gerçekten hissedebiliyor, görebiliyor muyuz?

Özellikle burada yakınma, her sonucun bir sebebi olduğu vurgulamasını getiriyor. Hayvanın bile, sahibin tanındığı vurgulanıyor ya insan düzeyi? Yani “hayvan”, özellikle kendisini hissettiğinden ötürü, cansızlardan ve bitkilerden ayrılıyor ve “sadece kendi varlığının farkında olduğu halde”, o bile efendisini tanıyorsa, o zaman İsrail’in Yaratan’ını, yani sahibini haydi haydi tanıması gerektiğini belirtiyor Yeşaya.

Yakup’un güreşme olayını kutsal yazıları okuyanlar bilirler (Yaratılış 32:24-30; 35:10). Bu güreşme sonucu bereketlenen ve adı değiştirilen İsrail örneği, aslında oldukça açık bir örnektir. Yani “Ben kimim? Neyim? Niçin

varım?” şeklindeki içsel güreş sonucunda ulaşılan yer, İsrail’dir, yani “Yaratan’a giden yol”dur. Eğer kişi bu yola çıktıysa farkındalığın “bereketini” almıştır. Dolayısıyla sahibini unutması aslında, “hayvan seviyesinin bile altına düşmesi” sonucunu getirir, yani kişi, “bitki düzeyindedir”, bitki kendini hissetmek yerine sadece tepkilere yönelir.

Fakat inişler ve çıkışlardır, kişiyi “erdemli” kılan. Bu bağlamda yazılar, “Seni bir lahzacık bıraktım, büyük bereketlerle toplayacağım” demektir. Eğer kişi mana anlamında “İsrail” ise, yani “Yaratan’a giden yol” ise o zaman bu ilke, o bereketin etkisinden ister istemez uzaklaşmış olsa bile, Yaratan’a yine çekilme şansının olduğu anlamındadır. Yani İsrail’in, ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, Kâinatın Efendisi’ni tamamen unutması mümkün değildir. Bu, “aptalca bir durumdur” ve Yaratan’ın yüreği için burukluktur.

B. GÜCÜN KIRILMASI

Baştan çıkmış çocukların vay haline (1:4)

Küçük bir çocuk kendi başına her şey yapacağını sanmaktadır. Hatta meşhur örnekte olduğu gibi, deniz kıyısında elleriyle açtığı küçük çukura bütün denizi taşıyacağını bile düşünmektedir. Oysa bunu düşünmek bile, bir anlamda çılgınlıktır. Aslında kendi kendini bile giydirip beslemesi, koruması mümkün değildir. Ailesi yanından biraz uzaklaşan çocuk adeta güç kaynağından ayrılmış bir makine gibi güç kırılmasına uğramıştır.

İsrail, yani “Yaratan’a doğru” yol alan kişi de, “benliğinin farkındalığını” bir an için unutmaya başlar ve hele bunu alışkanlık haline getirirse artık kaynağından uzaklaşmış, kaynağına yabancı olmuş bir makine gibidir ve ancak bir müddet kendi güç birikimiyle gidecektir ama ya sonra? İşte bu nedenle Yeşaya’nın ifadesinde, “vay haline!” ifadesi kullanılmaktadır.

Günahların anası, yani “yalnız kendisi için alma arzusu” ancak bu noktada artık çıldırmış gibidir. Çünkü bir öküz bile efendisinin farkındayken artık İsrail - Yaratan’a doğru olan- yalnızca kendisini fark etmeye başlamıştır. Çünkü kendi gücüyle yetinmek durumundadır. İşte bu günahı, dolayısıyla cezayı da beraberinde getirmeye başlar.

Artık Yaratan’la gürleşen Yakup, yani İsrail kendisiyle gürleşmeye başladığında, yeniden Yakup halini alma eğilimindedir (Yaratılış 32:24-30; 35:10), yani aldatan, kendi kendine yettiğini düşünen ve kısacası günahkâr. Bir diğerk deyişle, “bereket öncesine” dönen. İşte bu, “gücün kırılmasıdır”.

Çok dayak yiyen bir adamın artık acıyı hissetmemesi ya da çok soğukta bıçağın kestiğinin fark edilmemesi gibi, adeta böyle bir hissizlik durumu içinde olmak, “Yaratan’a doğru gideni” farkında olmadan artık “benin derinlerine” doğru çekmektedir. Bu çekiş ve hissizlikte işin tuhaf tarafı kişinin kendisini güçlü hissetmesidir.

Oysa esas güçlülük Yaratan’la form eşitliğinde olmak, yani Efendimiz İsa’nın dediğı gibi, “kendini inkâr etmekle”, Mesih’te Baba’yla bir olmakla söz konusudur. Çünkü orada güç kaynağından ayrılmak değil, kaynağına yapışmak esastır. Ve bu kaynağın akımı “saran ışığı” Kutsal Ruh’tur.

Ama siz seçilmiş soy, Kral’ın kâhinleri, kutsal ulus, Allah’ın öz halkısınız. Sizi karanlıktan şaşılalı ışığına çağırarak Allah’ın erdemlerini duyurmak için seçildiniz (1.Petrus 2:9)

Burada Yaratan suretine transfer olan gerçek (yine ruhani manada) İsrail’i görüyoruz. O, artık Oğul’u giyinmiştir. Ve elbette Oğul’u giyinmekle Yaratan’ın formunu edinmiş olmaktadır ve artık “bene ölmüş” olması gerektiğı gibi, “BEN’e, yani Yaratan’ın kucağına doğru koşan bir yaşamı deneyimlemektedir.

Günümüzde kilise aslında acil bir ihtiyaç içindedir; bu, “beninin farkındalığına” yeniden kavuşmak ve elbette “günahlılığını” hatırlamaktır. Vahiy bölümünde Mesih İsa, yedi kiliseyi sürekli olarak uyarmaktadır. Bu uyarılar günümüzde her bir kilise için geçerlidir. Mesih İsa’da manevi manada yeni İsrail olanlar, Mesih’e ait olanlar da Yeşaya’nın dönemindeki durumdan kendilerine yeterince ders çıkarmalıdır.

Bugün RAB, size verdiği söz uyarınca, öz halkı olduğunuzu açıkladı. Bütün buyruklarına uyacaksınız. Allah’ınız RAB sizi övgüde, ünde, onurda yarattığı bütün uluslardan üstün kılacağını, verdiği söz uyarınca kendisi için kutsal bir halk olacağınızı açıkladı (Yasanın Tekrarı 26:18-19)

Kalp noktası açılıp Yaratan’ın ışığını, saran ışığını yüreklerine alanlar, Yeşaya dönemindeki İsraililer örneğinde olduğu gibi, sadece yürek noktası seviyesinde kalabilirler. Oysa o noktada kalmak henüz en büyük sorunu, yani günahı halletmek anlamına gelmemektedir. Mesih’i kurtarıcıları, efendileri olarak kabul etmek, yani O’nu giyinmek durumundadırlar. O zaman, Yaratan’ı edinerek “benlerini” değişime uğrattıkları için, artık Yaratan’la eşit formatta olurlar ve dolayısıyla onlar artık Yaratan’ın öz halkıdır. Elbette dünyadaki maddi manada yer alan milletlerin üstünde, mana âleminde esas geldikleri yere doğru ilerleyen “ruhlardır” onlar, Mesih’in bedenini oluşturarak Allah’a kavuşmuşlardır. Olması gereken de budur.

C. YARATAN’IN KIRILAMAZ İHSANI

Her şeye Egemen RAB bazılarımızı sağ bırakmamış olsaydı, Sodom gibi olur, Gomo’ya benzerdik.(1:9)

Her asırda Adem’in farkındalığıyla kırılmış ruhlara, İbrahim gibi soranların ve Musa gibi “ben”lerinin üzerine çıkanların rehberliğinde, bir yolla “ışıkla” tanıştırmışlardır. İbraniler mektubunda yazdığı gibi, son çağda da bu kelimenin

“arzuyu ve bedeni” giyinmesiyle, Mesih İsa’nın kurtuluşunda kendisini ilan etmiştir. Ve eğer bu ışık insanların ve Mesih’te bütünleşenlerin, Yaratan formunu edinme gayreti olmasaydı, elbette kâinat yalnız “egoların” hâkimiyetinde, dolayısıyla şeytanın hükümranlığında tamamen kaotik bir ortam olacaktı.

Mesih İsa, bu nedenle hep, “kapının darlığından” bahsetmektedir. Ve samimi olarak yürek gözleri açılmış olanları, “asla bırakmayacağı ve asla terk etmeyeceği” konusunda bir güvence vermektedir.

Bu, ortam her ne kadar sert olursa olsun, Yaratan’ın bütün insanlığa “ihsanının” kalplerdeki dokunuşunun işlediğini göstermektedir. Maddi ihsanlarla birlikte binlerce manevi ihsan zaten herkese yansımaktadır. Ama bunun, Yaratan’ın karşılıksız ihsanı olduğunu ve alınmasının ve başkalarının yararına sunulmasının, esas Yaratan’a benzemek olduğunu anlamak kalp gözünün açılmasıyla mümkündür. Ve esas olması gereken de budur. Bu ihsan asırlardır az kişilerle ışımakta olsa da, vaade göre, yani “kimse kimseye RAB’bi bilin diye öğretmeyecek” evresine kadar da böyle devam edecektir.

Artık anlayın ki, ben, evet ben O’yum, benden başka Allah yoktur! Öldüren de, yaşatan da (Yasanın Tekrarı.32:39)

Yeşaya, derdini anlatmadan önce bize, “yalnız kendimiz için almayı arzu ettiğimizi” söyleme gayretindedir. Demek ki, bunun farkındalığı kalp gözünün Ruh’ta açılması ve ıslahın Mesih’te başlamasıdır. Ne mutlu kalp noktaları açılanlara!

II. ACİL İHTİYACIMIZ: YENİ BİR FARKINDALIK (Yeşaya 1:10-20)

Anlamsız sunular getirmeyin artık (1:13)

Allah'a yaklaşın O'da size yaklaşacaktır (Yakup 4:8), oldukça önemli bir ifadedir. Peki, bu yaklaşma nasıl olacaktır? Bu, aslında ibadetle ifade edilmektedir ama ne yazık ki, ibadetler çatışması haline dönmüştür. Hele Protestan kiliselerine baktığımızda, çağdaş mı, klasik mi şeklinde sürekli bir çekişme, bir çelişki söz konusudur. Ama acaba hakikaten Yaratan'la bizi yaklaştıran esas şey nedir? Ya da ibadetle kastedilen nedir? Mezmurcu bunu şöyle ifade ediyor:

Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur (Mezmur 51:17)

Bu noktada aslında Yeşaya iki konu üzerinde durmaktadır: İbadet ve pişmanlık. Bu iki nokta birbiriyle bağlantılıdır, çünkü “kendi benliğinin farkında olan kişi” öncelikle Yaratan'ın “BEN'inden” koparak, “günah” dediğimiz format kaybına uğramıştır. Ve bu durumda Yaratan'dan ayrı düşmüş, dolayısıyla, “ben” diyerek hemen kendisini yükselmiştir, çünkü doğal olarak, sınırlı, sınırsızın önünde, “ben” dediği anda, illa özel bir böbürlenmeye gerek olmaksızın bir “yükseltme” söz konusudur. Günah dediğimiz budur zaten ve bizi Yaratan'dan ayrı düşüren de budur. Şimdi bunun farkında olmak “BEN'i”, yani Yaratan'ı fark etmek açısından önemlidir ama bu, fark edilene kadar geçerli olan bir durumdur. Yani “ben”ini fark etmek, “BEN'i” Yaratan'ı ve ihsanlarının görkemini fark etmek içindir. Bu fark edişten sonra artık küçük “ben”in, yani insanın, varlık etkisini ancak yaşamın gerektirdiği kadar kullanması gerekmektedir. İşte bu, yaratılmışın Yaratan'a yakınlaşmasının ilk adımıdır. Fark etmek ve bu farkı irdelemek aslında Yaratan'a bakıştır. İşte, bu bakış olması gerekenin, alçalmanın başlamasıdır. Tekrar gelinen noktaya dönmemiz bu yolladır. Dikkat edersek, geldiğimiz nokta, “beni fark etmekle”, kendimizi yükselttiğimiz noktadır ama esas Yaratan sureti olarak olmamız gereken nokta, “BEN”de olduğumuz nokta olduğuna göre, yeniden o başlangıca dönmemiz esastır. Kendimizi yeniden aşağıya, geldiğimiz noktaya çekmemiz gerekir. Bu noktaya çekiş, zaten Yaratan

formuna dönüşüm, Yaratan'ı edinme noktasıdır. Bu hareketlilik hali aslında Yaratan için makbul olan ibadetin ta kendisidir.

Kelam'da ibadet ederken, "alçalma ve pişmanlıktan" bahsedilmektedir. Bunun işaret ettiği iki nokta vardır: "Benin görevini tamamladığının ilanı ve bir müddet dahi olsa ayrılığın pişmanlığı". Kısacası, buna bakıldığında, ibadetin elle kolla şekli ilanı önemli değildir. Aslında nerede, ne şekilde, hangi mezhep üzere, modern mi ya da klasik mi olduğu da önemli değildir. Önemli olan, hangi yürek ve düşünceyle, kısacası hangi niyetle ibadet ettiğimizdir. İbadet şekilleri esas maksadı taşıyan vasıtalarlardır.

Anlamsız sunular getirmeyin....yikanıp temizlenin (1:13; 1:16)

Görüldüğü gibi, hareket noktası alçakgönüllü bir ruhtur. Aynı zamanda bu, yürek, fikir ve niyetle bütünleşen ibadetin başlangıç noktasıdır. Ve bu hareket noktasındaki hareketlilik, "daha önce neden bunu fark etmedim" şeklinde bir pişmanlığı da beraberinde getirdiği için, kişi, "ben"ine olan mahkûmiyetinden kurtulma sıçrayışlarına da başlamış olur. İşte, alçalış ve pişmanlıkla benlikten ruha geçiş devinimleri ve bu esnada yüreğin ilahiler, övgüler, yüceltme, yakarışlar ve pişmanlık nidalarıyla belli şekiller ve zaman aralıklarında Yaratan'a doğru ilerleme gayretleri, form değiştirme gayretleri, Yaratan'ı edinme, O'nunla eşit forma dönme gayretleri dolu dolu bir ibadettir. Belli bir düzen ve aşama aşama varlığını sürdüren kâinat içindeki kâinata uyum gereği, elbette kişinin bu transformasyonu da belli bir düzen içinde ve aşama aşama gerçekleştirilmelidir.

Şimdi bu noktada pişmanlığa baktığımızda, bunun Yaratan'dan ayrılık süreci ve bu sürecin bize, "bencilliğin" ağır getirilerinin farkındalığı olduğunu görmemiz mümkündür. Bu duruma dürüst ve net bir bakışla ve kararlı olarak, "alma arzumuzu" Yaratan'a çevirme niyeti, "tövbe" olarak karşımıza çıkmaktadır.

Yeşaya, bir anlamda, iyi haberi kötü haberden önce vermektedir, çünkü

Yaratan'ın esas hedefi, yarattığı insanını, Kendi formunda Yeni Yerusalim'e ulaştırmaktır. Ama bu formla insanların oraya ulaşması mümkün değildir. Bu nedenle, "ocuklar yetiştirdim bana başkaldırdılar" sözünü söylemiştir. Bu, aslında genelde dünya yaşantımızda aileler için de geçerli olan bir durumdur. Aileler çocuklarını yetiştirirler ama çoğunlukla belli bir yaştan sonra ocuk, "ben"ini fark eder ve başkaldırır. Bu süreç oldukça uzun da olabilir, ta ki, çocuklar belli bir olgunluk seviyesine ulaştıklarında artık anne ve babalarının ellerini öpmeye başlarlar.

İbadet bu durumun aksine bir başkaldırıştır, geriye başkaldırıştır, kaybolan oğlun babasını kucaklama yoluna çıktığı ve buna dikkat çekmeye çalıştığı andır.

Bu noktada Yeşaya, İsrail'in, yani Yaratan'a yürüyenlerin dikkatini ilk önce, "kendi arzularının ardı sıra koştuklarına", yani günahlı olduklarına çekmiş ve ikinci olarak da ibadet konusuna yönelmiştir, çünkü burada da ibadetlerinin esastan uzak olduğunu vurgulamak istemektedir.

A. SORUNLA YÜZLEŐME

Allah'ın söylediklerini dinleyin

Muhtemelen o gün de insanlar bugünkü gibi, "Hamdolsun Allah'a inanıyorum, dinsiz de değilim" şeklinde Yeşaya'ya cevap veriyor ve kızıyorlardı. "Biz neden başkaldıralım ki?" Hatta belki de bu bazı konularda aydınlanmış olan şahsiyeti kendilerini yanlış anlamakla suçluyorlardı. Aslında burada sorun açıktır. İnsanlar genelde içinde buldukları koşullara göre değerlendirmeler yapmaktadırlar. İsrail, Yaratan'a yürüyen olarak, Yaratan'a yrmeyenlerden ayrılmış olduğu için, kendini farklı hissediyordu. Doğal olarak, bu farklılığın getirdiği birtakım uygulamalarla da kendisini tamamen milletlerden ayrı görüyordu. Hatta "bencil" duygularıyla kendisini ayrıcalıklı, diğer milletleri ise aşağı seviyelerde görüyordu. Grldğu gibi, daha bu noktadan itibaren aslında İsrail, Yaratan'ın ihsan eden, doluluğundan veren, yaratan karakteriyle ters düşmekteydi. O zaman nasıl olur da Yaratan'ın karakterine ters olan bir şekilde

Yaratan'ı yüceltmesi, O'na haz vermesi mümkün olabilirdi? Zaten burada da Yeşaya bu sorunu ortaya koymaktadır. Adeta şöyle demektedir: “Ey İsrail, ey Allah'a doğru gidenler! Siz doğru yol üzerinde olduğunuzu sanıyorsunuz ve buna dininizi ve dindarlığınızı gösteriyorsunuz ama esas Yaratan'ın dediklerine kulak asmıyorsunuz. ‘Alma arzunuzun’ Yaratan'a dönmesi ve O'nun suretine yaraşır bir hal alması gerekir. Bu noktada ibadetleriniz asıl istenilen yürek ibadeti değil, şekil ibadettir.”

B. SORUNUN SORUMLUSUNA İŞARET

Kurbanlarınızın sayısı çokmuş bana ne?(1:11)

Burada aslında yürek, düşünce ve niyet ibadet kavramıyla tam aynı yerde bulunmamaktadır. Aynı zamanda da Yaratan'ın esas yaklaşma isteği, kendisinden kopup ayrılmış olan, küçücük zerresi olan insan ruhunun doğal olarak Kendisine doğru çekilmesidir ve İsrail'in, Yeşaya döneminde ibadetinde, bu çekilmede yürek, düşünce ve niyet bütünlüğü yer almamaktadır. İşte, bu nedenle acil bir uyarıda, acil bir farkındalık uyarısında bulunulmak istenmektedir. Kısacası, Yaratan'ın esas isteğinde yüreğin değişimi, ferdin transformasyonu talebi esastır. Form eşitliğine davet vardır. Oysa İsrail sadece elleriyle kollarıyla bir dinin formatını yerine getirip, Yaratan'la ilişkiyi bir anlamda idare ettiğini sanmakta ve tabi bunu da, kendi “paşa gönlü”, yani “bencil arzuları” doğrultusunda yapmaktaydı.

İbadette, “bencil arzu”yu biraz irdelememizde fayda vardır. Mesela, siz bir müzik âletini çalmayı çok sevebilirsiniz ve ibadetlerinizde illâ bu müzik âletini kullanmayı adeta şart koşmaya başlarsınız, hatta yavaş yavaş bu âlet olmaksızın ibadet edilemez gibi bir durum ortaya çıkar. İşte kalp, düşünce ve tam niyetle Yaratan'a yürüme olan ibadete İsrail kalp, düşünce ve tam niyet olmaksızın sadece belli dini kurallar ve uygulamalarla yaklaşmaktaydı ve dolayısıyla, Yeşaya, bu konuda farkındalık oluşturma sorumluluğuyla ortaya çıktı.

Bu ne yazık ki, günümüzde birçok Mesihî kilisenin ibadeti için de

geçerlidir. Mesih İsa'nın dua ve ibadet ve Yeşaya'nın öze dönüş, Yaratan'a dönüş temeli üzerindeki öğretilerini artık birçok kişi neredeyse duymamakta ve bugün konferans tarzında ya da abartı müzikler ve danslarla icra edilen ya da aşırı teatral yapılarda sergilenen ibadetlerle Yaratan'a yaklaşıldığı zannı içinde bir din hayatı sergilenmektedir.

Huzuruma geldiğinizde... (1:12)

İbadetin esas manası aslında kendisini bu cümlede göstermektedir. Göremediğimiz görkem önünde eğilmek, yürekte ve eğer yüreğin ifadesi gerçekten bedeni zorluyorsa o zaman bedende de Yaratan'ın önünde eğilmektir.

Mesih İsa'nın da ibadet konusundaki hassasiyetini aslında Markos 11:15-16'da net bir biçimde görüyoruz. "Yük taşıyan hiç kimsenin tapınağın avlusundan geçmesine izin vermedi"(16), "ama siz onu haydut inine çevirdiniz"(17). Bu sözler ağır sözlerdir. Yeşaya'yı dinlerken aslında aynı şekilde günümüz İsrail'i olan kilisenin Mesih'in sözlerine de kulak vermesi esastır.

Burada Yeşaya, anlamsız sunulardan bahsederken, kişinin ibadetini, kendinde içsel bir değişim olmaksızın, sürekli görsel anlamda birtakım hareketler yapması, tövbe etmeksizin, yani kendi iç bencilliğini ıslah etmeksizin sürekli olarak "tövbe duaları okuması", "kurtuluşu için dualar" etmesi gibi ya da o günkü ibadet modeline baktığımızda, kurbanlar sunmasının Yaratan için hiçbir anlam taşımadığını vurgulamaktadır. Yani Yaratan bizden yüreğimizi, fikrimizi ve niyetimizi Kendi ihsan eden anlayışına, yani tamamen suretine çevirmemizi istemektedir.

İlginç olan, belirli günlerde yapılan ibadetlerde, kişinin, esas yürek noktası açılmaksızın, samimi bir "alçalış ve pişmanlık" devreye girmeksizin, bu ibadetlere katılması da burada Yaratan için büyük bir gereksizlik olarak telkin edilmektedir. Hatta yürek tam anlamıyla Ruh'ta Rab'biyle buluşmuyor ve Mesihleşmiyorsa, sadece sözde ve yüreğe oturmamış bir kurtuluş telkin edilip duruluyorsa, o zaman aslında ibadetin o dış kabuğu olan binaya, teatral sunuma

ya da müziğe, ilahilerin ahengine ya da pastoral teşviklere tapınılmaktan başka bir şey yapılmıyor demektir. Bu da tam anlamıyla putperestliktir.

Herhalde ibadetin ne kadar hassas bir konu olduğunu ve ne şekilde bir ibadetin kabul görebileceğini bu kadar net anlatan bu bölümden başkasını bulmak pek mümkün değildir. İsrail'e, sürekli dualarla ve sunularla Allah huzuruna çıkmanın bir anlam ifade etmediği açıkça söylenmektedir. İstenilen çok nettir, "alçakgönüllü ruh ve pişmanlık". Bu da bizi dönüp dolaşıp hep aynı noktaya getirmektedir. Kişinin tamamen ruhta ve gerçekte değişmesi ve Mesihî bir forma dönüşmesi, dolayısıyla Yaratan'ı edinmesidir. Bu da ibadeti, ruhta ve gerçekte kişinin kendi hakikati haline getirmiş olacaktır.

"Kanlı eller" derken, Yahudi öğretisinde zina nasıl putperestlikle ifadelendirilebiliyorsa aynı şekilde cinayet de, sadece adam öldürmek olarak algılanmamakta, insan ilişkilerinin her tür bozukluğu ya da hak yeme gibi kavramlar da böyle ifade edilmektedir.

Günümüz kilisesinde de en büyük tehlike, ibadethanenin sosyal bir kulüp yapılanmasından artık ayrılamaz bir hale gelmiş olmasıdır. Kelam'a bu kadar bağlı olduğunu söyleyen birçok Protestan kilisesi bile, ne yazık ki, bu konuda dengeyi sağlamış değildir. Ama yaratılanın Yaratan'la bağ kurması ve yaratılanın yaratılanlarla bağ kurması kapsamında, samimî Mesih inançlılarına da Yeşaya'nın söylediklerinin Mesih'in sözleriyle birlikte rehber olacağı kesindir.

C. DAVET

Yıkayıp temizlenin (1:16)

Samimî tövbede ıslah, yani sadece o yapılması istenilmeyenin ortadan kaldırılması, yapılmaması değil, ıslah edilmesi de söz konusudur. Çünkü bir müddet sonra yapılmaması gereken şey yaşamın bir noktasında karşımıza

yeniden çıkacaktır. Oysa ıslah edilirse, yani kaynağa gidip kaynaktaki, “alma arzusu” Yaratan’a yönlendirilip, o “alma arzusu” Yaratan’dan alınıp başkalarına ihsan edilebilirse, yapılması istenilmeyen o şey artık temelli ortadan kaldırılmış olacaktır. Aksi takdirde her şey gelip geçici olarak anlık iyileşmeler halinde kendisini gösterecektir. Hatta bu ıslahta daha önce bu başkaldırmanın, bu “bencilliğin” meydana getirdiği zararlar bile ortadan kaldırılmaya çalışılır, yalnız ileriye doğru değil, şimdi ve geriye doğru da ıslah çalışmaları yapılır. Bu da kişiyi, Mesih İsa’nın kurtuluşunun ve lütfunun verdiği gayretle, daha da çabuk Yaratan suretine uygun bir forma taşıyacaktır.

Gelin...pak olacaksınız (1:18)

Yeşaya’nın bu ilk metninde İsrail’e, yani Yaratan’a doğru gidenlere acil ihtiyaçlarının farkındalık olduğu ve bu farkındalıkta a) günah b) ibadet ve c) karakterin olması gerektiği hatırlatılmaktadır. Bu bölümde biz, ibadet konusundaki farkındalık uyarılarına bakarken, geldiğimiz noktada Yaratan’ın ihsanının ne denli yaratılışı çektiğini, bir örnek teşkil eden bu, “gelin...” sözcüğünde hatırlıyoruz. “Gelin... gelerseniz pak kılmaya hazırım”. Bağışlayan ve merhamet edenin, zaten Mesih İsa’yı kurtarıcı olarak göndermesinin ve Mesihî olarak bize doğruluğu giydirmesinin amacında da yine aynı muhteşem “ihsanı” ve “sevgiyi” görüyoruz.

Evet, Yaratan, insanın kendi “ben”inin farkındalığından sonra, o noktada kalmasını istemiyor ve gayretle bir an önce kendisini bulması konusunda davetiyesini gönderiyor. Özellikle Eski Antlaşma’daki bütün deneyimlerle karşıtlıkları, günahı, bazı kuralların gerekliliğini insanlar öğrenmişlerdi ve Eski Antlaşma’nın müjdelediği kurtarıcı Mesih İsa’nın gelmesiyle de, aslında bu davetin çok net olarak devam ettiğini görüyoruz.

Bu kapı ümitsizlik kapısı değildir, Mevlana’nın dediği gibi, “Gel, kim olursan gel...” Kısacası, davetten anlaşılacağı gibi, beklenen, kişinin Yaratan’ı taklit etmesinden başka bir şey değildir. Ama bu taklit için öncelikle kendi benlik sorununu halletmesi esastır. Zaten bu nedenle, Yaratan, Oğlunu (Kelam’ını) dünyaya bahşetmiştir. O’na iman eden sonsuz yaşamı edinmektedir. Ama bu noktaya gelene kadar kişinin hakikaten davete icabeti esastır. Dikkat edilirse, bu

bölüm Yaratan'a doğru yola çıkmış bir grup insana seslenmektedir. Dolayısıyla, bugün kilise adı altında, her Mesihî kişiye de ilan edilmektedir.

Acil ihtiyaç farkındalığıdır. İnsanın dünya üzerinde boş geçirecek vakti yoktur. Kâinatın değerli bir noktası, bir zerresi olan insan, kendi değerinin farkında, Mesih'in kurtuluşunda ve Ruh'un rehberliğinde, Yaratan'ın muhteşem değerine bir asansör miktarı yükselecektir. Bu, ancak Mesih'in yol, gerçek ve yaşam (Yuhanna 14:6) olmasıyla söz konusudur.

D. KARAR

İstekli olur söz dinlerseniz...(1:19)

Daha iyi bir tabirle, Kutsal Ruh'un kalp noktasına dokunması, "her dizin çökmesi ve dilin demesi" (Romalılar 14:11) kapsamında gerçekleşirse, bu, her kişiye verilecek bir ihsandır aslında. Kişi eğer bu ihsana, "evet" der ve gayrete gelirse, kalp noktasında gayretle çalışarak, Mesih'in müjdesinde gelişerek, Ruh'un önderliğinde ilerleyerek, Kelam'ın manasını çalışarak devam ederse, elbette Yaratan'ı edinerek, yani O'nun suretine dönerek, yaratılış gayesinde O'na, oğlun babaya kavuşması tarzında kavuşacaktır. Mesih'in mecaz anlamda tahtın sağında oturmasıyla, Mesih İsa'da kurtuluş bulanlar ve bu kurtuluşu Ruh'la pekiştirip yaşamlarını Yaratan'ın formatına dönüştürenler vardır. Bu sonsuz yaşam bereketinin sembolüdür.

III. ACİL İHTİYACIMIZ: YENİ BİR FARKINDALIK(Yeşaya 1:21-31)

Siyon adalet sayesinde, tövbe edenleri de doğruluk sayesinde kurtulacak (1:27)

Kurtuluş ve kurtarış kelimeleri hiç kuşkusuz Mesihî öğreti için esas olan kelimelerdi. “Neden ve kimden kurtuluş?” diye hep sorulmuştur. Aslında kişinin kendi “ben”ine köleliğinden kurtarılması, kurtuluşudur söz konusu olan. Mesih İsa’da insanlığa sunulan kurtuluş tablosu budur. Bu mümkün müdür? Müjde bunun mümkün olduğunun ilanıdır. Yalnız burada kişinin kendi gayretleriyle, sadece kendi sınırları içinde bir yerlere hareketi söz konusudur. Ama esas yüzde birlik bu âlem içindeki görüşünü, yüzde doksan dokuzluk görünmeyene çevirmesi... İşte bu kendi başına mümkün olabilecek bir şey değildir. Bu nedenle, yüzde doksan dokuzluk âlemden gelip, yüzde bire inip, yeniden yüzde doksan dokuza çıkabilen birisine müthiş ihtiyaç söz konusudur. İnsanın bu yüzde birlikteki “ben”ine mahkûmiyetinde, düşmüşlüğünde, günahlı ortamında bir bedel karşılığı kurtarılması büyük önem taşımaktadır. Elbette ki, bu yine Yaratan’ın bütün kâinatı formüllendirirken yer verdiği kurtuluş planıdır.

Yeşaya iki soruya cevap aramaktadır. Bunlardan ilki, “sadık bir kent neden düşmüştür?”, ikincisi ise “sadık bir kent nasıl kurtulacaktır?” sorularıdır. Aslında sadık olan insanın, “alma arzusuyla yalnız kendi için almayı istemesi”, sadık olduğu ve aynı bahçede birlikte gezindiği Yaratan’ından kopmasına neden olmuştur. Aynı şekilde, bu durumdan kurtulması da, “alma arzusuyla yalnız kendi için değil, Yaratan gibi ihsan etmek için almayı arzuladığında” olacaktır. Bu durumda, Yaratan’a sadakat yolunu yeniden seçmiş olacaktır. Burada Mesih’in kurtarıcılığı devreye girmektedir, çünkü insana kendi “ben”ini ve durumunu göstermek için verilen bu uzaklaşma süreci, yine Yaratan’ın Mesih’teki kurtarış planıyla, ihsan olarak insana karşılıksız sunulmuştur. Burada insana düşen ya kendi kendine devam edip, “acıların yolunda”, Mesih’ten uzak, Yaratan’dan ve Ruh’undan ayrı bir yaşam sürmek ya da Mesih’te kurtuluşu gönenerek Ruh’un rehberliğinde Yaratan’da “mananın yolunu”, Yaratan’ın kurtuluş yolunu seçmektir. Bu, her ne kadar kişinin kendi seçimi gibi görünse de, RAB’bin saran ışığı olan Kutsal Ruh’unun yürekleri hazırladığı, tamamen göklerdeki Baba’nın

davet ettiği ve kurtuluş sunumunun böylelikle Mesih'te gerçekleştiği de, yine alıcı-verici bağlamında karşılıklı çekimin sonucu olduğu unutulmamalıdır. Burada insan, “hem kendince kendi seçmiştir”, “hem de esas o çekim anı geldiğinde” Yaratan'ın çekiminde, yani Ruh'un yüreği hazırlama anı geldiğinde kalp noktası açılmış ve Mesih içeriye girmiştir.

A. YARATANDAN AYRILMA VE BOZULMUŞLUK

Sadık kent nasıl da fahişe oldu! (1:21)

Yazılara bakıldığında samimî bir Mesih inancının aslında ruhanî manada Mesih İsa'yla evli olması beklenmektedir. Bu aslında On Emir'in, “zina etmeyeceksin” (Çıkış 20:14) emriyle de bağlantılıdır. Zina etmek derken, bunu yalnız cinsellik kapsamında anlamak yanlıştır, çünkü kişinin, “O'ndan başkası yok” ilkesi doğrultusunda, “Göklerdeki Baba'mızın” yerine koyduğu, yanına eklediği ya da O'ndan başkasına değer verdiği her şey aslında zinadır. Bir manada o, eşini terk edip başkalarıyla düşüp kalkan bir eş gibidir. Sadık değildir ve doğal olarak bu zina anlamındadır, yani fahişeliktir. Pavlus kendi öğrencilerine, “Sizleri el değmemiş bir kız gibi tek ere, Mesih'e sunmak üzere nişanladım” (2. Korintliler 11:2) demektedir. Bu bağlamda, Mesih'le bir karakter evliliği söz konusu olmalıdır. Bu, birbiriyle uzun yıllar yaşayan karı-kocanın artık birbirine benzemesi gibidir.

Ancak Yaratan'ın benzeyişinde bir yaşam, “İsrael” kelimesini doğru bir İsrail, yani “Yaratan'a doğru giden” haline getirecektir. Oysa burada İsrail, açılmış olan kalp noktasını Yaratan'a yöneltmek yerine maddî bakış açısına çevirip, dünya işleriyle ve elbette kurumlarıyla yürümeye başlamıştır.

İşte, Yeşaya'nın ayna tuttuğu üç konuda kötü gidiş, maalesef Yeşaya dönemindeki İsrail'i ruhanî manada umutsuz bir duruma getirmiştir. “Yalnız kendi için alan İsrail”, “ruhsallığı ve ibadeti bile bencil arzularına tabi kılan İsrail” ve “işinde gücünde bile karaktersizliğe, rüşvete, yetim hakkı yemeğe, adaletsizliğe teslim olmuş İsrail”.

B. BOZULMUŞLUĞUN BAŞTAN AYAĞA KADAR YAYILIMI

Yöneticileri asilerle hırsızların işbirlikçisi, hepsi rüşveti seviyor (1:23)

Türkçede güzel bir atasözü var, “Balık baştan kokar” diye ve “önderler değişirse milletler değişir, milletler değişirse önderler” değişir diye bir başka deyiş de. Görüldüğü gibi, kurtuluş kavramı da aslında toplumun tamamını ilgilendiren bir kavramdır. Dikkat edilirse İsrail bir grup olarak kurtuluşa davet edilmişti. Ve hiçbir zaman ferdî bir kurtuluştan bahsedilmemişti. Aynı şekilde Tora da onlar bir aradayken verilmişti. Musa o birlikteliği çeken önderdi. Aynı zamanda Mesih İsa’da, O’na ait olarak yeniden doğmuş, kurtuluşu gönenmiş ve manevî manada O’nunla birlikte günahın üstüne çıkmış bir toplum söz konusudur yine. Yani önderleriyle birlikte bir cemaat. Bu nedenle İsrail kilisedir, kilise İsrail’dir. Bu, cemaat anlamındadır. Bir bina, bir kurum, bir sistem olarak düşünülmemelidir. Ama Kadim Antlaşma’ya bakarsak, gerçekten İsrail’in inişleri ve çıkışları resmedilmektedir. Bu günümüz kilisesi içinde geçerlidir.

Ayrı düşmek, “ben”i temel alan bir yaşama, bir anlamda Mısır’a dönüş istemidir. Her dönüş isteminde İsrail sallanmış, düşmüş, yerlerde sürünmüştür. Her ne zaman “vaade”, “kurtuluşa” baksa yol almıştır. Kilise için, Mesih İsa’da ve Yaratan’ın Ruh’unda gelişim, büyüme, kurtuluşu gönenme yine aynıdır. Ama ilerleme sayıda değil, binada değil, programlarda değil, ferden ferda manada ve ruhta Mesih’in seviyesine Mesih’le çıkmak olarak algılanmalıdır.

Yeşaya’nın İsrail’e ayna olduğu ve öncelikle kötü haber verdiği noktalar zaten bunlardır. Kötü haber, İsrail’in Yaratan’a yürüdüğünü iddia eden samimî inananların yol değiştirdiği gerçeğidir, hedefi tutturamamaları, yalnız kendi benlikleri için almalarıdır, yani günah işlemeleridir. Yaratan’ın ihsanını, kurtuluşunu görmezlikten gelmeleridir. Mesih’te kurtulduk deyip, Mesih’e layık bir yaşam sergileyememeleridir. Hatta kendi arzularıyla uydurdukları ibadetleri sunmaya başlamalarıyla özü tamamen yok etmeleridir. Daha da ötesi, bu kaypaklıkta ortaya yepyeni bir karakter çıkarmış olmalarıdır. Bu karakterde elbette dünyanın, egonun, şeytanın bayram ederek kabul ettiği bir karakterdir.

Gümüşü cüruf oldu, şarabına su katıldı.(1:22)

Elbette bu ortamda en yaygın tebliğciler hiç kuşkusuz önderlerdir. Ama özellikle bunun sonucunda esas güç sahibinin Yaratan olduğunu ve O'nun bu gidişe bu şekliyle müsaade etmeyeceğini bildiriyor Yeşaya.

C. BOZULMUŞLUĞUN SINIRI

Seni cüruftan arıtip temizleyeceğim.(1:25)

Yaratan'ın, "kendi 'ben'inde bocalayan" ve gidilmesi mümkün olan en uç noktaya kadar gidebilen insanını o durumda bırakmayacağını vurgulanması O'nun ihsanının derecesini bize göstermektedir. Evet, bu oldukça nettir. Yaratan'ın ihsanı Mesih'te haç üzerinde o doruk noktasında bize sunulan ihsanı, karşılıksız kurtarışı, Mesih'in kanında bağışlama sunması bütün bu üst noktalarda kendini gösteren lütuf Yeşaya döneminde de aynı netlikte kendisini göstermektedir.

Yaratan'ın, İsrail'i, yani Yaratan'a yürüyen, yalnız ve kendi çelişkileri ve derin "alma arzusunun karanlığı" içinde bırakmayacağı gerçeği çok önemlidir. Çünkü "güneşini ve yağmurunu" bütün insanlığa ihsan eden her şeye kadir Kâinatın Efendisi elbette kendisine çektiği İsrail'i kendi alma arzusu içinde bırakmayacaktır. Çünkü bocalaması adeta ihsanı kendisi için aldığı farkına vardığı andır. Ama burada kalmak hâlâ, "bencilliğin" kullanılma şansının olması demektir. Bu İsrail'e helak da getirebilir. Bu, Mesih İsa'nın kurtarışı ve haçı önünde kalmak ama Mesih İsa'nın dirilişiyle yeni hayata dirilmemek demektir. Bu, deliceler pozisyonudur ve bu pozisyonda Yaratan insanları tutma taraftarı değildir. "Ya sıcak ya da soğuk olmaları gerekmektedir", aksi takdirde kusacaktır (Vahiy 3:16).

İhsan kusmaktan ziyade yüreğin sahibini arayışına cevaptır. Elbette Yaratan'ın adaletini göstermesi aslında insanların ıslah dediğimiz koşula gelmeleri içindir. 21-26'da Yaratan'ın lütfu İsrail'i, yani Yaratan'a yürüyenleri

paklamak içindir. 27-31'de ise paklayan ateş ıslahını bütün İsrail'e getirmiş olacaktır.

D. ÖNÜMÜZDEKİ KARAR

Siyon adalet sayesinde, tövbe edenleri de doğruluk sayesinde kurtulacak. Ama başkaldıranlarla günahlular birlikte yıkıma uğrayacaklar (1:27-28)

Bu durumda önümüze iki seçenek çıkmaktadır. Bunlardan biri tövbe edip günahlı yolumuzdan, yani "alma arzumuzla yalnızca kendimiz için almaktan vazgeçmemizdir". Mesih'in haç üzerinde bizim için kendisini feda ettiği gerçeğini kabul ederek, Mesih'i giyinmek koşuluyla İsrail olarak, yani Yaratan'a doğru Mesih İsa'da yola çıkmışlar olarak, bir yaşam sergileyebiliriz. Bu kararlı bir biçimde, "ben'imize ölme, haçımızı yüklenme" (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23) yolumuzdur. Diğer bir seçenekse, "alma arzumuzu yalnız kendimiz için kullanarak" devam edebiliriz. Yani bir anlamda Mesih İsa'da kurtuluşumuzu gönenerek Ruh'ta yaşanan "mana yolunu" seçebiliriz, ya da diğer taraftan, "alma arzumuzla kafamızı vura vura öğrendiğimiz" "acılar yolunu" seçebilir ve elbette bir anlamda bulunduğumuz zaman biriminde bedenimizin yok oluşuyla bu yaşam periyodumuzu kaybedebiliriz.

E. ACILARIN YOLU

Susuz bahçeye döneceksiniz. (1:30)

Elbette ben, özgür irademle, "kendim için alma arzumu işleteceğim" yolu, yani acıların yolunu seçeceğim, deme hakkımız vardır, çünkü Yaratan bizleri robot olarak yaratmamıştır. Her halükârda ruhlarımız O'nun ruhunun parçası ve O'ndandır ve belli bir süre için kendi "ben"inin farkında, özgür karar vermekte, deneyimler yaşamaktadır. Ama eğer "ben"de kalma yolunu tercih eder ve Mesih'in kurtuluşunu giyinerek Ruh'ta büyük BEN'e dönüşmezse işte o zaman özellikle Yeşaya'nın 1.bölümünün sonunda yazılanlar, kişilerin ruhlarını bekleyen sonuçlardır. Susuz bahçe içinde olmak ruhun tamamen kurumasıdır.

Bütün bunlar dünyevi ifadelerle mecazî anlatımlardır. Ama daha doğal, ruhun bütün hissedecekleri ve yokluğa gidişî “BEN’den” uzaklaşmasının ana sonucu olacaktır.

IV. TRANSFORMASYON: DEĞİŞTİREN GÜÇ- UMUT VE ALÇALIŞ (Yeşaya 2:1-22)

O bize kendi yolunu öğretsin, biz de O'nun yolundan gidelim (2:3)

Bizler, genelde geçmişin izleriyle geleceğin getirecekleri arasında kaygı çekerek sıkışıp kalmış durumdayız. Oysa havayla sarılmış gibi, aslında O'nun varlığında varız. Böyle bir dünyada kendimizi rahat hissetmemiz mümkün müdür?

İşte, bu noktada madde içindeki ölümlülüğümüz ve mananın ölümsüzlüğü bize Mesih'in kurtuluş müjdesini getirmektedir. Mesih'in yüreğinin giyindiği ilahîliği edinmemiz bizim de maddenin üstüne yükselmemiz demektir. Bu yükselişin farkındalığı bize kaygıların üzerinden ileriye bakmayı getirecektir. Ve Mesih çağının ışıltısı, bizim, geçmişin kıskacında günün yorgunluğu ve geleceğin kaygılarında bile kendi sonsuzluğunu göstermeye davet edip duracaktır.

Yeşaya'nın bu noktada bize hatırlattığı bir şey vardır. İncanın anahtarı, sadece neye inandığımız değil, hangi değere hangi düzeyde inandığımızdır.

Ey Yakup soyu, gelin RAB'bin ışığında yürüyelim.

Umut eden bir yürek, ışığı YARATAN'dan almaktadır.

Bu noktada Yakup gibi, Yaratan'ı arayıp O'nunla güreşenler ve İsrail olanlar (Yaratılış 32:24-30; 35:10), yani "Yaratan'a doğru" gidenler artık, O'nun ışığının yüreklerini deldiği kişilerdir. Kalp noktaları açılmış kişilerdir. Bu kişiler artık bu noktanın bütün yüreği, aklı, fikri tamamen kapsaması için, Yaratan'ı edinmek için yola çıkmalıdırlar. Bu yola çıkışta Yaratan'ı edinmek, Mesih'i

kurtarıcı ve efendi olarak giyinmektir. Ruh orada harekettedir.

Ölümlü insana güvenmekten vazgeçin. Onun ne değeri var ki?

Alçalış, “ben”in üstünde YARATAN’a yükseliştir.

Peygamberlik, sorunların üzerinden geleceği, ama umut dolu geleceği görebilmektir. Bir anlamda zifirî karanlığa bir mum yakabilmenin yolunu bulan ve bu yolu başkalarına gösterendir peygamber. Aslında iyiliğimiz, ruhsal anlamda huzurumuz, şu anki sosyal konumumuza bağlı değildir. Umut aslında, “dağın tepesindedir”. Umut, “benin üstüne çıktığımız” o yerdedir. Efendimiz Mesih’in Kendini bıraktığı Golgota’nın üzerindedir. Ve oraya Mesih’in ölümüyle varılır. “Baba ve Mesih’in bir olduğu noktada”, Mesih’in bizim için kendini feda eden varlığında Mesih’te “Baba ve Mesih’le bir olarak”... Bu durumda Ruh oradadır.

A. UMUDUN GÜCÜ

RAB’bin tapınağının kurulduğu dağ, son günlerde dağların en yücesi tepelerin en yükseği olacak.(2:2)

Genelde insanlar tapınakları hep bir yükseliş arzusuyla dağların tepesine kurarlar. Bu, adeta kişilerin gezegenin üstünde bir yerden geldikleri izlenimini veren bir davranıştır. Bu, manevi derinlik arayışıdır. Mesih İsa, bu nedenle, “Öyle bir saat geliyor ki, Baba’ya ne bu dağda ne de Yeruşalim’de tapınacaksınız” (Yuhanna 4:21) demektedir. Yani yürek, alma arzusunun üstüne yükselerek Yaratan’la bütünleşecektir. Bu, Mesih İsa’nın ölümüne ve dirilişine iman edenin, O’nun Ruh’unun rehberliğinde deneyimlediği bir gerçek olacaktır.

Bu, bugün bir ırk, bir millet olan İsrail değildir. Dünyanın her yerinde

Mesih İsa'nın kurtarışı ve öğretişleriyle açılan yüreklerin ışığı izleyerek Yaratan'a doğru ilerlemesidir. Tamamen ruhanî manada onlar, "Yaratan'a doğru" yürümektedirler. Bu, Mesih'in bedenini oluşturan ve Mesih'in ikinci gelişinde var olacak olan büyük umuda tabi her milletten kişilerin oluşturduğu İsrail'dir.

Eğer ışığa doğru yürümek söz konusuysa o zaman ışık fark edilmiş demektir. O zaman fark edilen bu ışık, "kalp noktasının" oluştuğunu göstermektedir. Şimdi "dağın tepesine", yani "Golgota" noktasına yükselmek gerekir ve sonra Yeşaya'nın gördüğü umut, oradan Efendimiz İsa'nın umuduna dönüşür: "Ne o dağ, ne bu dağ", yani Mesih'le göğe yükseliş. Böylesi bir umut artık Yasa'nın üzerinde yüreğe yazılmış Mesihî ayetlerde belirgin bir umuttur. "Ben" haçtadır, kan dökülmüştür, yani karakter boşalmış, artık ruhanî bir karakter yüklenmiştir. Artık şahıs, "yeni yaratılıştır". Ve bu değişim, "her dil ve diz" (Romalılar 14:11) bağlamında Mesih'in ikinci gelişini getirecektir.

Yeşaya'nın "gel" "ışıkta" "Yaratan'a" gidelim ifadesinde, "ışıkta" "Yaratan'a" yürüyüşe davet vardır. Yani İsrail olmaya davet vardır. "Yaratan'a doğru" yürümeye... Oysa Yeşaya'nın günlerinde İsrail, İsrail'likten çıkmış bir durumdadır. Başlangıçta çalıştığımız üç konu İsrail'i manadan madde İsrail'e döndürmüştür. Yani a) günahıdır –Yaratan'da ıslahı bırakıp "benliğinde" yürümektedir, b) Yaratan'a samimi bir niyetle ibadet artık boş bir ibadete dönüşmüştür c) dolayısıyla karakteri, Yaratan'dan ayrı olanların karakterine dönüşmüştür.

Bu nedenle formül, yani yeniden esas surete dönüşüm, "ışıkta" "Yaratan'a" yürüyüştür. Ancak "saran ışığın" rehberliği kabul edildiğinde bu gerçekten tam bir dönüşüm olur. Yani ışık Mesih'tir ve Mesih'le Yaratan'a yürüyüş, Ruh'un sarmasıyla ve rehberliğiyle İsrail'i oluşturur.

B. ALÇALIŞIN GÜCÜ

İnsanın küstah bakışları alçaltılacak, gururu kırılacak, O gün yalnız RAB yüceltilecek.

Umut elbette bizi Yaratan'a yapıştırarak olan çekimdir. Kaynağa dönüştür. Kaybolan oğlun Baba'sına dönüş umudu, en zorlu anında bile ona değişim gücü vermiştir. Oysa oğul, önce "ben" dediğinde Baba'sının mirasıyla "ben"ini yükseltmeyi, yani Yaratan'dan kaynaklı olmasından ötürü suret olma özelliğinde evi terk etmiştir. Ta ki, sınırlarının sonuna geldiğini anladığında ve miras tükendiğinde kaynak umuduyla geriye dönüş, hem de temelli dönüş gerçekleşmiştir. Bu gidiş ve geliş önemlidir. Yükselişte Yaratan alçaltılmıştı ama insanın sınırlılığı gerçeğinde alçalan insanda Yaratan'ın yüceltilmesinden başka bir şey yoktur.

Yeşaya gururu üç alanda çok net olarak görmektedir: Allah'ın halkı arasında, dünyada ve ibadette. Allah'ın halkı arasındaki gururu anlatırken kullandığı anahtar kelime "dolu" kelimesidir. Bugün Mesih'in kilisesi de maalesef bir anlamda dünyasal hikmet, para, güç ve putlarla doludur. Yani Yeşaya kendi dönemiyle birlikte, bu dönemin tekrarlandığı her anda İsrail'le konuşmaktadır. Çünkü inanan olduğunu söyleyenlerin yaşamı böylesine birçok Yaratan'la bağdaşmayan şeylerle dolu olunca, aslında Yaratan o noktada artık yoktur.

İkincisi, dünyada gururu anlatırken, "O'na karşı olan her şey" tekrarlanmakta ve hepsinin alçaltılacağı vurgulanmaktadır. Aslında yükseltilen her şey, daha doğrusu insanın yücelttiği her şey maddedir. İnsanı tüketen sonunda haz vermeyen, yıldırان, solduran maddedir. Her şeyin alçaltılması aslında insana "kurtuluş"u sunmaktadır. Yani madde yetkisinin kalkışında "mana" ortaya çıkar ve madde çürümeye mahkûmken mana sonsuzluğu teslim almaktadır.

*Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin
(Matta.6:33)*

Mesih İsa'nın vurguladığı maddenin üzerine çıkma ve esas hedefin "O'ndan başkası olmadığı" gerçeği, Yeşaya'da da esas temayı oluşturmaktadır. Dünyanın bütün maddi bağları, aslında kişinin kurtulması gereken "benliğinin" yalnız kendi için "alma arzusu" dur.

Yaratan'ın, yalnız O'nun yüceltiildiği gün, aslında Cennettir. Yani "mananın" sonsuzluğudur. Bu da, arzu ve beden olan varlığımızın Mesih'te bütünleşmesi, yani "her dilin ve her dizin" (Romalıları 14:11) aynı anda Mesih önünde diz çökmesi, "Yaratan'ı edinmiş" adamın ortaya çıkması ve Yaratan'a tam dönüşür.

Üçüncüsü, ibadetteki gururu anlatırken "gümüş ve altına", yani maddeye tapınmanın her yere ve her şeye yayıldığını ifade etmektedir. Aslında insanlar hâlâ "doğru ibadet" ettiklerini düşünmektedirler. Kısacası, "benleri" Yaratan'ı görmeksizin kendisini Yaratan kılmıştır. Bu nedenle de, "gümüş ve altın", yani dünyasal veriler farkında olmadan ibadet unsurlarıdır. Oysa Pavlus'un Mesih'i izleyişindeki netlikte ibadet doğasını da görmek mümkündür.

..İsa Mesih'i tanımının üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum (Filipeliler 3:8)

Yaratan'dan gelen doğruluğa sahip olmak Mesih'i tanımaktır. Mesih'i tanımak onu yaşamaktır. Mesih'i yaşamak, Yaratan'ı edinmektir. Yani dolayısıyla ihsanı öğrenip "alma arzumu" Yaratan suretine dönüştüren "ihsan etmeye" yönelmektir.

Demek ki, Yaratan'ı edinme umudu Mesih İsa'da bize sunulmuş Müjdedir. Kendini inkâr ederek haçta kurtuluşu dağıtan Mesih'i edinerek "ışıkta" "Yaratan'a" "saran ışıkla" yürümektir. Bu da ölümlü adamı terk ederek olmaktadır.

Kısacası, acil ihtiyacımız günahkâr olduğumuzun, boş ibadet ettiğimiz ve karakterimizin kötü olduğunun ve ölümlü insana güvenmemenin farkındalığında, "ışıkta" "Yaratan'a" Ruh'la yürüyenler olmamızdır. Bu da Mesih'le yükseliş umudunu diri tutmanın "ben"i alçaltacağı ve düşmüş kenti yeniden sadık kente dönüştüreceği gerçeğini beraberinde getirecektir.

V. İNİŞ VE ÇIKIŞ: İNİŞ VE ÇIKIŞIN ZENGİNLEŞTİREN GÜCÜ (Yeşaya 3:1-4:6)

Yaratan, kaos ortamı içindeki İsrail'e, yani Yaratan'a yönelmiş ama dikkatlerini milletlere vermiş olanlara kurtuluş vaadini vermektedir. Onları kurtaracak olan O'dur. Yalnız burada dikkat çekici olan şey, O'nun, halkını kurtarmasıyla bütün dünyanın bereketlenmesinin paralelliğidir.

İnsanın küstah bakışları alçaltılacak, gururu kırılacak, o gün yalnız RAB yüceltilecek (2:11)

İsrail üç konuda acil farkında olmak durumundaydı. Çünkü artık yaptıkları her şeyi kendi çıkarları için yapıyorlardı. Yani doğal olarak, egoları için aldıklarından “günahlıydılar”. İkincisi, artık ibadetlerini de sadece bir kültür, bir gelenek olarak yerine getiriyorlardı, yani “boş ibadet ediyorlardı”. Üçüncüsü, elbette bütün bunlar “karakterlerini” etkilemişti.

Umuda ve aynı zamanda yüreklerini alçaltmaya ihtiyaçları vardı. Bu her iki konunun da kaynağı kendileri olursa bunu başarmaları mümkün değildi. Umudun ve alçalmanın kaynağı devreye girdi ve sonuç olarak da öncelikle kayıp, yani iniş ve kazanım, yani çıkış gibi bir dalgalanmaya ihtiyaçları vardı.

Bu nedenle umut ve alçalma bahsinden sonra Yeşaya'nın “alçaltılma” bahsine girdiğini görüyoruz. Yani Yaratan, “zayıf bir önderlikle” aslında İsrail'in Yaratan'dan uzaklaşması sonucu layık olduğu idareyi kendilerine sağladı. Aslında bu, onların kendi kendilerini alçaltmaları ve dolayısıyla Yaratan'ın onları alçaltmasıydı. Bu, inişti. Çıkıştan sonraki iniş ve elbette çıkışta çıkılan seviyenin farkındalığı için iniş. Ve “büyük bereketlerle” çıkılacak bir seviye daha yükseklik için iniş.

İniş bu sözlerle belirgindi yaşam kaynakları ellerinden çekip alınacak ve görsellikleri, güvendikleri maddiyatları ortadan kaldırılacaktı:

Efendi, Her şeye Egemen RAB, her türlü yardım ve desteği...çekip alacak (3:1)

O gün Efendi güzel....giysileri..ortadan kaldıracak (3:18)

Ve alçaltılış ve farkındalık sonucunda çıkış, hem de yenilemeden ziyade yeni yaratılış halinde çıkış gerçekleştirilecekti. Yani umut ve alçaltılış işlevi Yaratan'da Yaratan tarafından gerçekleştirilecekti.

O gün RAB'bin dalı, İsrail halkından sağ kalanların güzelliği ve görkemi olacak: ülkenin meyvesi de onların kıvancı ve övüncü olacak (4:2)

A. DÜZENİN KAYBI

Efendi, her şeye Egemen RAB, her türlü yarım ve desteği çekip alacak (3:1)

Aslında burada dile gelen bu peygamberlik Asur'un İsrail'i işgal etmesiyle gerçekleşmişti. Gerçekten de ellerinden her şey alınmıştı. Ama burada bir ön bildiri olarak öncelikle önderlerin ellerinden alınıp idarenin çoluk çocuğun eline bırakılmasından bahsedilmektedir. Yani yukarıdaki gelişimle birlikte günah, boş ibadet ve karakter bozukluğu sonucunda Yaratan'a doğru ilerleyen İsrail'in yön kaybı sonucu geldiği noktada artık İsrail'e öncülük edenler olgun önderler değil, sürekli fikir değiştiren, olgun olmayan insanlardır. Kısacası, İsrail artık yönsüzdür. Bütün basamaklar geriye işlemiş ve İsrail'in "ben"i için sürekli alması sonunda İsrail'in inişini gerçekleştirmiştir. Aslında bir anlamda İsrail Yaratan'a olan yönünü sağa ve sola döndürdüğünde, değersiz önderlere teslimiyle aslında kendine yargıyı çekmiştir. Kendi cehennemini kendi üzerine davet

etmiştir. Yaratan'dan yüz çeviren yaratılmış olanın yeteneksizliğine, yönsüzlüğüne teslim olmuştur.

Yeruşalim sendeledi, Yahuda düştü. Çünkü söyledikleri de yaptıkları da RAB'be karşı (2:8)

Aslında Yaratan'a tabi gibi görünüyordular ama Yaratan'ın her şeye gücü yeten olduğu konusunda söyleyip, gösterdikleriyle tezat bir yürek taşıyorlardı. Bu nedenle milletler önderleri değiştirirler, önderler de milletleri değiştirirler ilkesinden hareketle, İsrail Yaratan'dan yüz ve yürek çevirdiği, İsrail önderleri de Yaratan'dan yüz ve yürek çevirdiler.

Yaratan, ışığıyla "başlangıçta" kaosu düzene çevirmiştir. Işığı olduğu sürece düzen yüreklerden etrafa yayılmaktadır. Ama ışık sağa ve sola bakarak yalnız "ben" için alınmaya başladığında İsrail'in Yeşaya dönemindeki durumu, yani kaos dönemi yeniden gündeme gelir. Burada sorun İsrail'in bunu görmesi, durumunu görmesi ancak umudun gölgesinde alçaltılmasına bağlıdır. Ve Yaratan da bu noktada bu alçaltmayı gerçekleştirmektedir. Öncelikle önderlerin zayıflığı alçalışın, inişin en önemli nedenlerinden biridir.

Efendimiz bu önderlik farkını kendi önderliği ile şöyle karşılaştırmaktadır:

Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim. Ben iyi çobanım, iyi çoban koyunları uğruna kendi canını verir (Yuhanna 10:10)

Mesih İsa'nın bu sözlerinde kaosun kalkması ve Yaratan suretine dönüşme yolundaki İsrail'i, "alma arzusunu" "verme arzusuna" tam olarak çevirmişti. Kısacası, Allah suretine dönmüş bir kişinin önder olduğu açıkça belirtilmektedir. Böylelikle aslında kaos döneminde bozuk önderlikle kast edilenin ne olduğu da ortaya konmaktadır.

Günümüzde de Mesih'e tabi samimi bir kilise önderliği ile Mesih'ten uzak ve sırf "kendi beni" üzerine hareket eden kilise önderliği aslında bu deneyimlerle karşılaştırıldığında açıkça görülebilmektedir. Dolayısıyla, Yeşaya kitabı o güne ve bugüne, o gününün Yaratan'dan uzaklaşma sorunu ve oluşturduğu kaosa ve bugünün Yaratan'dan uzaklaşma sorunu ve oluşturduğu kaosa ayna tutmaktadır.

B. GÜZELLİĞİN KAYBI

Süslü giysinin yerini çul, güzelliğin yerini dağlama izi alacak..

Güzellik aslında Yaratan'ın doluluğundan fışkıran ihsanla ifşa olunmaktadır. Bir anlamda gönül gözünün açılmasında, Yaratan'ı edinme yolunda adım atılmaya başlanır. İsrail zaten bunun için İsrail'dir. Bu yola baş koyup çöle çıkmış halktır. Ama sağa ve sola bakmaları, dikkatlerini Yaratan'dan başka diyarlara çevirmeleri, O'ndan başkasını onurlandırmaya başlamaları "ben"i yükseltmeye ve "BEN"i ise alçaltmaya başlamıştır.

Bu iniş ve çıkış hareketlerinde doğal olarak günah, yanlış ibadeti, yanlış ibadet yanlış karakteri zincirleme olarak getirmiş ve elbette sonuçta "ben" "ben"e esir olmuştur.

Yaratan'ın çekimi yoluna çıkan o vaziyette kalamayacak olandır. Ama öncelikle gönül gözü açılanların orada kalmaması ve gönül gözünün açılmış olmasının farkındalığını bilmeleri gerekmektedir. Bu nedenle, Mesih İsa'nın tohum örneği ortadadır. Çünkü Mesih İsa'nın kurtarıcımız olarak yüreğe alınması aslında farkında olduğu sürece bizi yukarıya çekecek olan bir seviyedir.

Kısacası "güzel bir bayanı" kibri, kendini beğenmişliği, kıskançlığı, başkalarıyla sürekli yarış halinde olması nasıl aşağı çekiyor ve çirkinleştiriyorsa İsrail'i de yaptıkları gerçekten Yaratan'da olmasından kaynaklı güzelliğine rağmen çirkinliğe yöneltmeye başlamıştır.

O zaman buradaki alçaltmada İsrail'in yolundan sapmasıyla başına gelen en önemli iki sonuç söz konusudur: Olgun olmayan, yönsüz önderlerin oluşturduğu "düzensizlik" ve aynı zamanda "güzelliğin çirkinliğe dönüşümü".

Başınız ağrıdığında nasıl güzel bir bahçe sizin için bir ıstırap bahçesi halini alırsa Yaratan'a ayrılmış İsrail'de yoldan çıkmakla kendisine verilen değeri bir kenara atmakla kendi kendini çirkinliğe teslim etmiştir.

Bu noktada yedi kiliseden Laodikya kilisesine söylenenler geliyor aklımıza. Aslında Mesih'in Laodikya kilisesini uyarması gibi Yeşaya da İsrail'i uyarıyor.

Zenginim, zenginleştim, hiçbir şeye gereksinmem yok diyorsun, ama zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun. Zengin olmak için benden ateşte arıtılmış altın, giyinip çıplaklığının ayıbını örtmek için beyaz giysiler, görmek için gözlerine sürmek üzere merhem satın almanı salık veriyorum (Vahiy 3:17-18).

Bunun için, nereden düştüğünü anımsa! Tövbe et ve başlangıçta yaptıklarını sürdür. Tövbe etmezsen, gelip kandilliğini yerinden kaldırıyorum (Vahiy 2:5)

O zaman kayıplarımız, inişlerimiz aslında çıkış esnasındaki ıslah edilmemiş noktalarımızın tamamen bizden alınması arıtılmamız içindir. Kabuklar zordur, kabuklar büyüktür, kabuklar analiz edilmedikçe bize Mesih'i vermez. Bu nedenle kabuklar Mesih'in yüreğe yerleşmesinden sonra bütün varlığımıza yayılacak ışığın engelleridir. Bu kabuklar günah kabuklarıdır, bu kabuklar putperestlik kabuklarıdır, bu kabuklar karakter bozukluğumuzdur. Umutla alçaltılma bu kabukların kırılmasıdır. Bu alçaltılıştta öncelikle düzensizlik ve çirkinlik görüntüsünün ortaya çıkmasıdır. Kusulacak olan ne varsa kusulmasıdır. "Ya sıcak ol ya soğuk ol" sözünde olduğu gibi, eğer biz bizim ıslahsızlıklarımızdan kusturulmazsak o zaman Yaratan'ın bizi kusması söz

konusu olacaktır.

O zaman bu inişler daha bir üst seviyeye Mesih'le yükseliş içindir. “Seni bir lahzacık bıraktım ama büyük bereketlerle toplayacağım” ifadesinde, aslında, İsrail eğer gerçekten Yaratan'a yürüyen anlamında İsrail'se o zaman alçaltılacaktır.

C. MÜKEMMELLİĞİN KAZANIMI

O gün RAB'bin dalı, İsrail halkından sağ kalanların güzelliği ve görkemi olacak; ülkenin meyvesi de onların kıvancı ve övüncü olacak (4:2)

Son noktada, yani düzenin kaybı ve güzelliğin kaybı tamamlandığında, yani o son noktada Yaratan'ın başka bir kayıp tehdidi yapmadığını görüyoruz. Aksine burada tehdit yerine yeni bir yaratılışla karşımıza çıktığını görüyoruz. Yani alçalış bu nedenle yeni bir aşamaya geçiştir. Alçalışın tamamlandığı nokta Şabat'tır. Yani o noktada durulur ve geçmiş izlenime bakılır ve gelecek ise şimdi geçmişin izleniminde yeni bir ıslah konusu olarak ele alınır.

O RAB'bin önünde bir fidan gibi, kurak yerdeki kök gibi büyüdü. Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu (53:2)

İsrail'in Mesih'leştiği noktasına geliyoruz. Yani alçaltılmasında hiçbir umut kalmamış gibi olan İsrail, “ölümden sonra yani alçalıştan sonra” çölde RAB'bin fidanı olarak kök veriyordu. Yeni yaşam geliyordu ve bildiğimiz gibi, bu bize İsa Mesih'te ifşa olundu.

Dikkat edilirse 4:3'de alçalış evresini aşanların “kutsal” olarak isimlendirildiği ifade edilmektedir. Pislikten arındırılmış, adil ve ateşten bir ruhla temizlenmiş olanlar bu “kutsal” adını alacaklar. Yani şimdi Mesih'i

giyinenler, kalp gözlerinin açılmasıyla Yaratan'ı edinmeyi seçenler Mesih'le ölenler dirilecekler. Ruhsal anlamda, maneviyatta, "ben'lerine gerçekten ölmekle" kutsallığa dirilmiş olacaklar.

Görüldüğü gibi bu, Yeşaya'nın İsrail'e söylediği sözlerin adeta günümüze seslenişidir. İsrail'de "günah bilgisi vardı", "ibadet vardı", "dini işler ve karakter de sözüm ona vardı". Ama Yeşaya her şeye rağmen bir problem olduğunu ilan etti.

Vahiy bölümüne baktığımızda Mesih'in kilisesi olarak, var olan Mesih'e ait topluluklarda "günah bilgisi vardı", "ibadet vardı", "Mesih İsa'da dini işler ve hatta karakter de sözüm ona vardı". Ama Vahiy kitabı 3.bölümde de okuduğumuz gibi, esas olan, yani kalp gözünün tamamen açılmış olması, Mesih'in orada taht kurması, "alma arzusunun" "verme arzusuna" lütfâ, ihsana dönüşmesi yoktu. Ne vardı? Günah vardı, yani kişinin kendi rızası için alması, yanlış ve abartı ibadet anlayışı vardı ve tabî ki, yanlış iman hayatı, karakteri değiştirmeyen iman hayatı vardı. Bütün bunlar bir araya gelince Vahiy bölümünde Mesih'in Ruh'unun, "Laodikya kilisesini uyardığını görüyoruz".

Peki, bütün bunları biliyoruz da, acaba bugün bizler "kilise halkı" olarak gerçekten burada bahsedilen "kutsallar" arasında mıyız? Yoksa bizde hem Yeşaya hem de Vahiy bölümündeki dönemde olan kişiler gibi miyiz? O düzeyde miyiz? İşte bunun farkındalığı için bu izlenimlere bakıyoruz, işte bu nedenle bu metinleri okuyor, hatta daha üzerlerine çıkıp "manayı çalışmaya" gayret ediyoruz.

1.Krallar 8:10, 11'de Yaratan'ın saran ışığının sadece tapınağı doldurduğunu okuyoruz. Ama Yeşaya'nın müjdeli haberinde durumun çok daha farklı olduğunu görüyoruz. Burada Siyon dağının etrafının tamamen Yaratan'ın ışığıyla dolacağından bahsediyor. Yani Yeremya'da duyduğumuz gibi, "kimse RAB'bi bilin diye birbirine öğretmeyecek, çünkü bilecekler". Ve Efendimizin bahsettiği gibi, "ibadet artık ne o dağda ne bu dağda olacak" (Yuhanna 4:21), çünkü her yer ve her şey Yaratan'a ait olduğunu haykırarak adeta.

Kısacası, alçaltılma mükemmelliği getirecek. Mesih'in haç üzerindeki ölümünün dirilişi, dolayısıyla, bize kurtarışı getirmesi, İsrail'in çöle çıkmasının bize Tora'yı getirmesi gibi. İsrail çöldeyken Mısır'da daha rahat olduğunu bile düşünmüştü. Ve çölde uzun zaman kaldı, neden? Çünkü inişte İsrail'in elden bırakamadığı çok şey vardı, kabının ıslah olması gereken çok kişi vardı.

O zaman, "alma arzumuzu" sıkı sıkıya tutmak yerine kayıplara rağmen tamamen Yaratan'a geri döndürmek, Yaratan'ın ihsanının farkındalığında bize "verme arzusunun" inanılmaz hazzını kazandıracaktır. Bu, Mesih İsa'da karşılıksız sunulmuş lütfun öncelikle kurtuluşu sunması ve bu kurtuluşunda kişinin gayretiyle yaşamının her bir noktasına taşınması şeklindedir. Bu da umutta **alçaltılmadır. Ve sonucu, "büyük bereketlerle toplanmadır"**.

VI. İHSANI BOŞUNA ALMAK (Yeşaya 5:1-30)

Boş yere ihsanı almak ne anlama geliyor? Yaratan'ın ışığı bizi sadece kendisine kabul etmiyor, aynı zamanda bizi ıslah ediyor ve değiştiriyor. Eğer biz ışığı yüreğe alıyor ve kalp noktamızın açıldığını hissediyor, ışığın kıymetini fark ediyor ve kendimiz için aldığımızı ve bir anlamda bencilliğimizi fark ediyor ama o noktada kalıyorsak, işte bu, ihsanı boşa almak oluyor.

Allah'la birlikte çalışan bizler, O'nun lütfunu boş yere kabul etmemenizi ayrıca rica ediyoruz (2.Korintliler 6:1)

Işığın yüreğimize gelmesi, kalp noktamızın açılması, daha doğrusu Mesih İsa'nın kurtuluşunun yüreklerimizi delmiş olması Yaratan'ın lütfunun, ihsanının karşılıksız olarak bize ulaştığı taraftır. Ama kalp noktası, sürgünden ıslaha giden hareketin daha ilk hazırlık evresidir. Esas hadise bundan sonradır. Bundan sonra ego-alma arzusu daha da farkındalıkla kabarcak ve Yeşaya'nın bu bölümünde olduğu gibi, özellikle altı noktada tam bir isyan hâsıl olacaktır.

Mesih İsa'nın dağdaki vaazındaki “Ne mutlu!” ifadesinin tam zıttı olan “vay haline!” ifadesi burada altı kez tekrarlanmaktadır. Bu, aslında peygamberin üzüntüsünü dile getirmektedir. Aslında ihsana cevap verilmesi, ihsan kaplarının ıslahıyla, alma arzusunun ihsana dönüşmesi, lütfun bir manada boşuna gitmemesi istenmektedir.

A. İHSAN

Bağım için yapmadığım ne kaldı?(5:4)

Yeşaya'nın İsrail üzerindeki tahlilleri belli bir düzen içinde İsrail'e takdim

edilmektedir. İsrail Şimdi gũnahlıdır, Şimdi boş ibadetlerle meŐguldũr ve karakteri deĐiŐmiŐtir. Acilen bu ũç aŐamada ıslah olması gerekmektedir. İslah işin de, her Şeyden ũnce vaadi yeniden hatırlayıp gŕz ũnũnde tutması ve gerÇekten alÇaltılması gerekmektedir. Bũtũn bunlar acil ihtiyaŐtır. Őũnkũ alÇaltılma eninde sonunda Yaratan'ın gũcũnde gerŐekleŐmiŐ olacaktır. Oysa İsrail Allah'a doğru yola ŐıkmıŐ halktır. Bu nedenle Allah'ın Çekiminde eğer mana ŐalıŐarak kendisini alŐaltmazsa her halũkarda acılar yolunda alÇaltılacaktır. Özellikle bu alŐalıŐında gũvendiĐi ũnderlik ve dũzen bozulacak ve yine gũvendiĐi gũzellikler elinden uŐup gidecektir. İŞte, Yeşaya ŕĐretilerine bu noktadan başlamaktadır. İnsanları bu noktadan uyarmaktadır. Ve dolayısıyla bu alŐalıŐ nedenini insanların ihsanı boş olarak algıladığına bağlamaktadır. İhsan işi dolu olmalıdır, lũtuf kelimesinin işi doldurulmalıdır. Karşılıksız alınan karşılıksız verilmelidir.

Yaratan, insanına gŕzũ gibi bakmıŐ, toprağı, yani insanın arzularını iyi bellemiŐ, taşlarını ayıklamıŐ, seŐme asmalar dikmiŐ ve bir de gŕzcũ kulesi koymuŐtu, hatta Őarap elde etmek işin bir Őukur bile kazmıŐ ve bir de beklemiŐti. Ama yabanıl ũzũm geldi (5:1-2).

Yaratan, kâinata, yarattıklarına kendi suretini ihsan etti. Gerekli olan her Şeyi yaptı. Her Şey iyi ve doğruydu ama ne oldu? Hatta bu kũflũ, kokuşmuş bir ũzũm Şeklinde anlaŐılıyor. Bŕyle maneviyatta uzağa giden, kendi başına yollar oluşturan, boş ibadetlerle, karakter bozukluğuyla kendisine dinler oluşturan bir nesil ortaya ŐıkmıŐtı.

Kendi yũceliĐi ve erdemiyile bizi ŐaĐıranın tanrısal gũcũ, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Allah yolunda yũrũmemiz işin gereken her Şeyi bize verdi (2.Petrus 1:3)

Aynı Şekilde Romalılar 8'i okuduğumuzda Mesih İsa'yla ayaklarımıza kadar sunulan oğulluk sunusu, kurtuluş ve Mesih'i giyinmekle sarınılan doğruluk cũppesi ve bũtũn bunlara baktığımızda Yaratan'ın ihsanının ne olduğunu, gŕksel Babamızın bizler işin neler yaptığını net bir biÇimde gŕrmemiz mũmkũndũr.

Bütün bunlar bize ulaşan ihsanlar ama acaba bizler gerçekten bu ihsanlara cevap verebiliyor muyuz? Muhtemelen bu metinde de anlatılmak istenilen budur. Yeruşalim'deki İsrail'de aynı durumda birçok ihsana sahipken, alma arzularını sürekli "ben"leri için almaya kanalize edip durdukları için kaybetmişlerdir. İhsanlara boş ve kuru yüreklerle karşılık vermişlerdir. Kalp noktalarının gerçekten ışığın içerde çalışmasına fırsat verecek kadar açılmasına müsaade etmemişlerdir.

Güneş, yağmur belki bahçe birçok insana ihsandır. Ama bahçelerini işlerlerse bu ihsan boş bir ihsan olmaktan çıkar ve ihsanın büyüklüğü de bahçede ifşa olunmuş olur.

Bu durum o gün Yeruşalim'deki İsraililer için geçerli bir durumdu. Yaratan'ın bu kadar muhteşem ihsanına cevapları olumsuz olmuştu. Rehavete düşmüşler, çıktıkları zorlu yolda sere serpe dikkatlerini dağıtmışlardı. Oysa hedefe kenetlenerek yürümeliydiler.

Bu gün de kilise dikkatlerini binalarına, basın yayın organlarına, okullarına, belli başarılarla ve projelere vermiş durumdadır. Ama esasında bu büyük ve karmaşık ortam içinde imanda sadece bir iç döngü söz konusudur. Mesih İsa'nın Kendisini feda eden lütfunu görüp, bu lütufla değişen insanlar göremediği için, ihsan boşa dönüşmüştür. Bu yazılanın da karşısında yer alan bir durumdur. Pavlus'un başta ifade ettiğimiz sözleri de bu ve benzeri durumlar içindir.

İşte, ihsan boşa kaldığında yaban üzümünün kokuşmuş, küflü hali görüntüsü gibi bir görüntü ortaya çıkar. Bugün Afrika kilisesi bütün dışsal olumsuzluklara rağmen ilerlerken, ihsanı yürek noktasını geliştirmek ve Mesih'te Yaratan'ı edinmeye doğru gelişirken, mesela Avrupa kilisesi artık neredeyse bir yaban üzümü gibi olmaya başlamıştır.

RAB adalet bekledi, zorbalık gördü, doğruluk bekledi, feryatlar duydu (5:7)

B. İHSANA KARŞI DİRENEN “BEN”

Yaratan’ın ihsanı olan muhteşem kurtuluş, kişinin, “hep kendi beni için almaya” alışık olmasından ötürü, Mesih İsa’yla konuşan o genç adam gibi, iş esas öğretiyeye, esas noktaya geldiği zaman reddedilmektedir. Yani “genç” malını mülkünü satıp Efendimiz İsa’yı izleme taraftarı değildir. O, sadece sahte bir maneviyatla manevî yönünü de kazanmayı, kendi “ben”i için almayı düşünmüştü. Bu nedenle de, sonunda “yaban üzümü oldu”.

Burada ihsanın karşısında, “alma arzusunun” direnişini görüyoruz. Transformasyona geçmek istemeyen, “bencillikten” kaynaklı direnişi görüyoruz.

1. Evlerine ev ... katanların vay haline! (5:8)

Maddeye kul olmak: Zenginleştikçe, Yaratan’ın kardeşler arasında sürekli ihsanla paylaşımlarını istedikleri yeri, “alma arzularıyla” yalnız kendilerinde tuttular. Kısacası, Yaratan’ı dinleyip, “ihsan kaplarını” ıslah etme yerine, “kendileri için alma arzularını” bilemiş oldular. Bugün Yaratan’ın Mesih İsa’da sunduğu o muhteşem ihsanı birçoğumuz alıyoruz. Birçok organizasyon, kurum ve kuruluş “Hristiyan’ım” diyerek alıyor. Ama bırakın milletlere ihsan etmeyi, artık çoğu zaman Mesih’e tutunduğunu söyleyen birçok kişi için bile ihsan etmiyor. Ve “benim” diyor, “ben” diyor.

2. Sabah erkenden kalkıp içki peşinden koşanların...vay haline! (5:11)

Gönül eğlendirmeye kul olmak: Bazı insanlar hayatı vur patlasın çal oynasın görmekte dirler. Onların kalp noktaları kapalı olduğu için, sadece acılar kendilerine dokununcaya kadar kendi canlarının keyfini düşünürler. Dolayısıyla, Yaratan’ı düşünmeye vakit bulamazlar. Hep maddede oldukları için, mana onlara

bir şey ifade etmez. Mana olmadığı için de günahlı olduklarının, yalnız kendi benlikleri için aldıklarının farkında değildirler. Böyle olunca da bir “kurtarıcıyı ihtiyaçları yoktur”.

Aslında maddeye ve gönül eğlendirmeye kul olmak kişinin gizliliğe mahkûm olması demektir. Bu “gizlilik” aslında Yaratan’ın gizli olması demektir. Allah’ın yüzünü gizlediği kişiler olarak bu insanlar aslında “sürgündedirler”. Ama “acılar yolunda” kafalarını vurmaksızın, “sürgünden ıslaha” gelmeleri mümkün değildir.

3. Suçu yalanla örülmüş iplerle, günahı araba urganıyla çekenlerin vah haline! (5:18)

Kendi yalanlarına kul olmak: Kriz, insandaki “alma arzusunun” geldiği son noktadır. Bu noktanın ötesi yoktur ve kalp gözü açılmayan kişi bu noktada iki yöne gider: a) aşırı dindarlığa, b) aşırı milliyetçiliğe. Kriz evresine doğru giden ya da kriz evresinde olan kişi her zaman kendini avutacak, hakikati görmekten korktuğu için kendi hakikatini yaratacak bir yalan oluşturmaktadır.

Aynı “Havva’ya” söylenilen gibi, “Acaba Allah öyle mi dedi?” (Yaratılış 3:1). İşte bu, yalanın kibarca ve sinsice hakikatle karıştırılıp hakikatin sulandırılması durumudur. Bu ihsana karşı duruştur. Efendimiz İsa bu durumun, günahlılığın, “ben” için almanın, kişinin kendisini kandırmasının “ağır” olduğunu ifade etmek için burada “ey yükü ağır olanlar bana gelin” (Matta 11:28) ifadesini kullanmaktadır, çünkü bu noktada insanlar yalan söylerken, diğer taraftan kendi suçlarının ağırlığında kendilerini suçlamak yerine üstüne üstlük, “Yaratan’ı” suçlamaktadırlar.

4. Karanlığı ışık, ışığı karanlık yerine koyanların vay haline! (5:20)

Kendi hakikatlerine kul olmak: Bu hareketimizde aslında “egomuzun çıkarı” ön plandadır. Herkesin bir hakikatinin olduğu esas hakikattir. Ve özellikle bu hakikat çoğunlukla ihsana karşıdır. Çünkü insanın hakikati insanın egosunun

tatminine ayarlıdır. Bu nedenle insanın ışığı ihsan için alma durumuna çevirmesi gerekmektedir. Bu transformasyona ihtiyacı olduğu kesindir. Mesih İsa, bu nedenle günahlarımıza bedel olarak ölüp dirilmektedir. Bu bedene ölüp ruha dirilmek, maddeye ölüp manada dirilmektir.

5. Kendilerini... akıllı sananların vay haline! (5:21)

Gurura kul olmak: Bu zaten adı üstünde bir durumdur. Efendimiz yeryüzünde “alçalmanın” en büyük örneği olmuştur ve aynı zamanda “kendisini alçaltanın yükseltileceği” konusunu da öğretileri arasına koymuştur (Matta 23:12; Luka 14:11; Luka 18:14). Kısacası, Mesih İsa’nın kurtuluşunu gönenmek nasıl onunla haçta ölmeye çıkmaksa, Yaratan’ın ihsanının farkındalığında, İsrail olarak yola devam etmek ve ihsanı tam olarak almak gururun varlığıımızdan def edilmesiyle söz konusudur. Ama “ben”de yaşayan insan gurura kuldur. Gurura kul olunca da bu durum ihsana karşı duran bir durumdur.

6. Haklıların hakkını elinden alanların vay haline! (5:23)

Adaletsizliğe kul olmak: İsrail’i düşüren, inişine neden olan noktalardan biri de budur. Adaleti satmak ve adaleti satın almak, haksızı haklı haklıyı haksız yapmak. Modern çağımızın sorunu da budur. Ve ne yazık ki, Mesih adına kurulmuş kurum ve kuruluşlardaki önderlik yarışlarında ya da kiliselerin kendi kendilerini ayakta tutabilme gayretleri içinde de başvurulan metot yine budur. Bu Yaratan’ın ihsanı önünde perdedir. Yeşaya için bir üzüntü konusudur. Çünkü Yaratan’ı edinmemiz Mesih İsa’da kurtuluşu gönenmişler olarak, Yaratan’a tanıklar olarak yaşamamızın önünde bir engeldir. Saran ışığın yani Kutsal Ruh’un ışması önünde bir engeldir.

Çünkü Her Şeye Egemen RAB’bin yagasını reddettiler, İsrail’in Kutsal’nın sözlerini küçümsediler (5:24.)

İşte, bu önemli bir noktadır. Her şeye egemen her şeye egemen midir? Yaratan'a doğru yola çıkanlar Yaratan'a yol alırken O'nun rehberliğini küçümserlerse o zaman kime doğru yol alacaklardır? Bu sorular önemli sorulardır. Mesih İsa'nın kurtarıışı Mesih'i giyinmek ve Yaratan'a doğru yola çıkmaksa, İsrail olmaksızın Mesih'in yaşam örneğinin yaşamla reddi söz konusu olursa bu insanlar kimi giyinmiş olacaklardır? Ve Ruh'un rehberliğini küçümserlerse kimin rehberliğinde kime doğru yönelmiş olacaklardır. Günümüzde ihsanın boş olarak algılanması aslında bu soruların cevaplarındadır.

Bunun sonucunda İsrail o dönemde Asur'a esir düşmüştür. Asurca yerle bir edilmiştir. Umut karşıda dururken Yaratan'ın eliyle yargı onları mecburen alçaltmış ve dayanabilenler sonra yeniden çıkış durumunda, "umuda yolculuğa" devam etmişlerdir. Bu bir izlenimdir. Eğer kalp gözümüz açıldığı halde ihsana karşı duran bu altı madde bizde de işlerlikteyse dikkat etmemiz gerekmektedir. Çünkü kalp noktamızın açılmasını sağlayan ışığın, "alma"dan ihsana çevrilmesi için bizi alçaltmaya kalkacaktır. Zaten biz bu noktada doğal olarak hâlâ "acıların yolunda" gezindiğimiz için, "kafamızı oraya buraya vurmaya" hatta daha çok vurduğumuzu görmeye başlamış olacağız.

Vaftizci Yahya'nın söylemi de İsrail'in onca tecrübeye rağmen defalarca iniş çıkış yaşayıp hâlâ bir yerlere doğru ilerlerken iniş çıkış yaşadıklarını bize net olarak göstermektedir ve bugün bize de konuşmaktadır:

Bundan böyle tövbeye yaraşır meyveler verin! Kendi kendinize, "biz İbrahim'in soyundanız" demeye kalkmayın. Ben size şunu söyleyeyim; Allah, İbrahim'e şu taşlardan da çocuk yaratabilir. Balta ağaçların köküne dayanmış bile. İşi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır (Luka 3:8-9)

Burada "halk, ne yapalım?" diye sormaktadır. Yahya'nın cevabı, Yeşaya'nın öğretisi ve Efendimiz Mesih İsa'nın bize yaşam olarak ve haç üzerinde ölüp sonra dirilerek gösterdiğiidir. Yahya onlara, "ihsan etmeye yönelmelerini", yani gerçek esas İsrail "Yaratan'a doğru" gidenler olmalarını salık vermektedir.

İki mintanı olan birini mintanı olmayana versin; yiyeceği olan yiyeceği

olmayanla paylaşsın (Luka 3:11)

Ve “ihsanın boş olarak alınmaması”, yani “ihsanın alınarak alma arzusunu ihsana çevirmesi haline dönüşmesi” sözleri Efendimiz İsa’nın, “Babam çok meyve vermenizle yüceltilir. Böylelikle öğrencilerim olursunuz” (Yuhanna 15:8) sözlerinde belirgindir. Meyve vermek, alınan lütfun cevabıdır, yani ihsanın alma arzusunu ıslah ederek ihsana çevirmesidir.

VII. DÜŞÜŞLER ÜZERİNE ZAFER 1 (Yeşaya 6:1-13)

Vay başıma! Mahvoldum.... Her Şeye Egemen RAB’bi gözlerimle gördüm (6:5)

Yeşaya 1-5 bölümleri arasında İsrail’in, yani Yaratan’a yürüyen halkın bu yürüyüşte sağa ve sola bakmalarıyla geldikleri noktayı gördük. Aslında ilerleyememe, seviyelerini yükseltmememe noktasını gördük. Bu nedenle Yeşaya, “Ey Yakup soyu, gelin RAB’bin ışığında yürüyelim” (2:5) demektedir. Çünkü eğer buldukları noktada kalacak olurlarsa sonuç bellidir: “Işık karanlık bulutlarla kaplanacaktır” (5:30).

Bu noktada İsrail’e uyanışı, yani gelinen noktadan, dibe vuruştan yeniden ışığa yönelmenin, bu inişten yeniden çıkışa ve dolayısıyla seviye atlama durumuna gelmenin yolu ifade bulmaktadır.

Kral Uzziya’nın günlerinde oldukça rahatlamıştı İsrail ve bu rahatlıkları rehavet getirmişti. İnancı geleneksel olarak dinî seviyede sürdürüyorlardı ama Yaratan aslında gizlilik içindeydi. Yani esas içsel olarak yürekleri Yaratan’a açılmış değildi, aksine her geçen gün daha bir kapanmış vaziyetteydi (2.Tarihler 26:5,16). Zenginlik ve gurur birbirlerine kardeş olmuşlardı. Ama Uzziya’nın ölümü büyük bir başıboşluğu da beraberinde getirmişti. Yeşaya bu noktaya gelen İsrail’in aslında bu noktaya gelme nedenlerini, manevi iniş nedenlerini ilahî bir itişle ifade etmiş ve hatta esas olmaları gereken seviyeyi beyan etmişti.

Metnin bu yerinde ise bu değişim deneyimini öncelikle Yeşaya’nın kendisinin yaşadığına tanık oluyoruz.

Rehavetlerine sebep olan kral yoktu. Ve üstüne üstlük artık rehavetlerini

sürdürebilecekleri bir ortam da yoktu ama görünen kraldan ziyade esas görünmeyen Kralın farkında olmaları gerekiyordu.

A. GÖRÜNENDEN GÖRÜNMEYENE

RAB'bi gördüm tahtta oturuyordu (6:1)

İnsanların günlük yaşamları içinde yaşadıkları ve gördükleri aslında anlık olaylar ve anlık sebep sonuç ilişkileridir. Oysa kişi tamamen her şeyin sınırlılığını ve bizim kendi görme düzeyimizde olduğunu anladığı ve daha üstü olduğunu, bir arka planı olduğunu fark ettiği anda gönül gözü açılmaktadır. Yaratan'ın bu gönül gözünü açma anı burada gözlerimiz önüne serilmektedir. Aslında Yeşaya bu noktada kendi seviyesi üzerine yükselmekte ve dinî seviyelerde istisnaî olarak bu düzeye kadar yükselen bir fert olarak, bu noktadan sonra Yaratan'ı edinme aşamasına gelmektedir. Yani O'nunla form eşitliğine dönüşme formatındadır. Tapınakta bu durum kendisine açılmış, yani dinî seviyesinin üstüne çıkmıştır.

O noktada artık söylenen, “kutsal, kutsal, kutsal” sözüdür. Bu Yaratan'ın mükemmeliyetinin zikridir, sadece bir tekrar değildir, vurgudur. Yaratan sadece kutsal değil, yani bizim zıddımız olan değil, muhteşem farkla farklı olandır (Mezmur 29:2; Çıkış 15:11). O'ndan başkası yoktur. Bu anlamda karşılaştırılması mümkün olamayandır.

Dikkat edilirse, Yeşaya'nın içinde bulunduğu edinim durumunda “sarsıntı” yani düşüncenin yenilenmesinin getirdiği bir değişim aşaması söz konusudur.

B. ÜMİT KAYBI

Vay başıma mahvoldum... Her Şeye Egemen RAB'bi gözlerimle gördüm

(6:5)

Yeşaya'ya aslında yepyeni bir şeyin açıldığını görüyoruz. O, İsrail'in irtifa kaybından ve inişinden bahsediyordu. Ve çıkış için gerekli olana işaret ediyordu. RAB'bin ışığının izlenmesi gerektiğini ilan ediyordu. Dinî düzeyde vaaz ediyor, Yaratan'dan uzaklaşmayı gösteriyor, peygamberlik görevini yapıyordu ama işte esas olması, esas herkesin gelmesi gereken noktaya doğru öncelikle vaaz edenin, gerçekleri, görünen gerçekleri öncelikle doğru irdeleyen biri olarak kendisi çekiliyordu. Hem de kalp noktasının açılması ve gönül gözünün alenî bir şekilde görmesiyle. İşte, o an Yaratan'la arasındaki form eşitsizliğini fark etti. O'nun katında hizmet eden Serafim düzeyiyle kendi arasındaki düzey farkını birden bire görmeye başladı.

Bugün bizler de Mesih'te kurtuluşu edinmişler olduğumuzu düşünüp Yeşaya gibi gerçeklere işaret ederek bir manada peygamberlik edebiliriz. Ama bir yerlere işaret edip, Yaratan adına Mesih İsa'da bir şeyler yapmak ayrı bir şeydir, Yaratan'ı edinme yolunda Mesih İsa olmak çok çok daha ayrı bir şeydir. Ve esas olan, Yeşaya'nın izleniminden de edindiğimiz, esas olması gerekenin bu olduğu gerçeğidir.

Bir manada Yeşaya burada ilk kez Yaratan'la gönül gönüle karşılaşmış ve o güne kadarki seviyesini görünce müthiş bir ümitsizliğe kapılmıştır. Aslında bu mecazî manada, "13 yaşında olduğu andır". Yani artık şimdi esas ibadeti farz olmuştur. Esas şimdi Mesih'i giyinmiştir. Mesih'e tam imanla tabi olmanın hiçbir dinî platforma bağlı olmadığını idrak edip, Mesih'le manevî yolculukta göğe yükselme gibi bir transformasyonun başlangıcı gibi bir noktaya Yeşaya ancak burada ulaşmıştır.

C. ÜMİTSİZLİKTE ÜMİT

Kor dudaklarına değdi...günahın bağışlandı (6:7)

Ümitsizliğin fark edilmesinde korun işlevi başlamaktadır, yani kişi öncelikle yükselmek için alçaltılmalıdır. Yaratan, İsrail'e aynı şeyi yapmıştır. Yani, "yalnız kendi egosu için alan" (günah işleyen), boş ibadetlerle kendini avutan, karakteri bozuk hale gelmiş, Yaratan'a doğru hareket halindeki inananlara (İsrail'i) öncelikle esas varacakları noktayı, yani umutlarını hatırlatarak alçaltmıştır.

Düzen ve güzelliklerini ellerinden alarak önce alçaltmıştır. Yükseltilmek için önce alçaltılmak şarttır, çünkü alçaltılma ve alçalma yoksa o zaman yükselme şansı yoktur. Dikkat edersek, Efendimiz İsa bizlere kurtuluşu bahşetmek için en alçaltıcı yolla alçaltılarak ölüme gitmiş ve sonunda diriliş ve yükseliş gerçekleşmiştir. Aynı şekilde, toprağa düşen tohum da karanlığa tamamen gömüldükten sonra aydınlığa doğru hareketle göğe doğru yükselişe geçmiştir.

Yani "nefs için almayı kesmek" yukardan verilen ihsanın, lütfun sonucudur. Bu lütuf Mesih İsa'nın yüreğe gelişinde olduğu gibi, öncelikle kalp noktasını harekete geçirir. Ve dolayısıyla bu, sanki bir korla delinen sert bir demir gibidir. Nokta korla açılmakta ve ondan sonra kişi, "kendisi için almayı" durduracak ışığı yüreğinin içinde görebilmeye başlamaktadır. İşte bu, "karanlığın artık karanlık olarak kalamayacağı bir durumdur". Bu nedenle, "günah bağışlanmıştır." Mesih İsa'nın yüreğe girmesi yukardan bir ihsandır. Verilmedikçe alınmaz. Lütufla kurtuluş yukardan gelmiş ve iman aracılığıyla Mesih'in ölümünde kişinin kendine ölmesi olarak kişiye bahşedilmiştir. Bu herkese değil, kalp noktası açık olanlardır. Ama "korun dudaklara değmesi" yukardan olduğu gibi, bu da yukardandır. Yukarısı ise bize göre ulaşılamayan, görülemeyen, anlaşılamayan bir üst seviye manasındadır. Yoksa yukarısı ya da aşağısı yoktur, bize göre olan kavramlarda var olan kavram varsayımlarıdır.

Fakat kalbin açılımı, korun dokunuşu doğasının aksine acı vermemekte, iyileştirmektedir. Mesih'in, "hastanın hekime ihtiyacı var" (Matta 9:12; Markos 2:17; Luka 5:31) ifadesindeki gerçekte insanlık, "beninin farkındalığında", özünden uzaklık nedeniyle aslında "hastalanmıştır", yani "eksiktir". Zaten varlığının nedeni "tamamlamaktır". Ama tamamlamak için eksikliğin farkında olunması şarttır. Bu eksiklik ve farkındalık ve eksikliğin tamamlanması da yukarıdandır.

Eksikliğin tamlığı, “beni haçta bırakmadır”, “kordur” ve “korun” değmesi “günahın bağışlanmasıdır”. Kendini alçaltıp Mesih’e insanlar geldikleri için Mesih bu “egonun öldürülmesinden ötürü” onlara “günahlarınız bağışlandı” demektedir. Çünkü kendilerini alçaltmışlar ve insan-ı kâmil seviyesine, yani Mesih İsa’ya gelmişlerdir. İhsana gelmek bir anlamda ihsandır. Çünkü ihsan edeni fark edip, “bana ne denilmemiş”, “ben”, ihsana boyun eğip farkındalıkta ihsana gelmiştir. Bu ihsandır. Bu ihsanda yürek transformasyonu başlamıştır.

D. ÜMİTSİZLİK ÜMİDE DÖNÜŞTÜĞÜNDE HAREKET BAŞLAMIŞTIR

Git bu halka şunu duyur: duyacak, duyacak, ama anlamayacaksınız (6:9)

Yeşaya kendi durumu dâhil, İsrail’in durumunu net olarak algıladığında, “kendi için aldığıın” farkında olarak öncelikle kendisi bir transformasyona tabi oldu. “Kelam beden aldı” sözünde olduğu gibi, Yaratan Kendisini Mesih’te ifşa etti ki, anlama ve anlayamama düzeyleri kendi durumlarını fark etsinler, duyup duyup anlayamayanlarla, Yeşaya gibi transformasyona uğrayanlar belli olsunlar. Bu nedenle farkındalık, tam açılım şimdi Yeşaya’yı esaslı bir hale getirmektedir.

Burada ihsanın aslında bizim ihsanı fark edemedi, ihsan utancı içinde yaşamamız üzerine dökülmesiyle bizi nasıl değiştirdiğini görüyoruz. Yani lütfun bizim kapasitesizliğimiz ve başarısızlığımız üzerine olan zaferini görmüş oluyoruz.

Mesih İsa’nın bütün bu aşamalar sonucunda gelmesinin beklenmesi yine lütfun zaferinin üstüne basıla basıla bize takdimi içindir. Yani lütfun zaferi üzerimize inerse o zaman biz gerçekten bütün eksikliklerimizin üstüne çıkmış olacağız.

Buradaki “hizmete gönderiliş ve hizmet” ilginçtir, Yeşaya yüreklerin daha da katılması için gönderilmiştir adeta.

Yeşaya'nın mesajının ilk dönem Mesih İnanlıları için önemli olmasının sebebi Müjde'nin ilanında verilen tepkilerinde Yeşaya dönemi gibi olmasıdır. Müjde sonrası hiçbir artık aynı kalmamaktadır. Ya insanlar yüreklerini tamamen kapamışlar ya da yüreklerini tamamen açmışlardır. Kısacası, Yaratan'a yaklaşma ya da uzaklaşma söz konusudur.

Gözlerinin önünde bunca doğa üstü belirti gerçekleştirdiği halde O'na iman etmediler (Yuhanna12:37)

“Mesih'in hoş kokusu” adeta insanların ileri ya da geri olmasını Yaratan'a yaklaşması ya da uzaklaşmasına neden oluyordu. Kısacası, gerçekten kalp noktası açılan kişiler İsrail'dir ve özellikle Yaratan'ı edinmeye hareket etmektedirler. Ve ihsan etmeye başlarlar. Onlar artık kutsallığı içlerinde taşırlar ve bu kutsallıkla başkalarının seviyelerini fark edip ilerleme ya da gerilemelerine neden olurlar.

E. VE ŞAŞIRAN PEYGAMBER

Ne vakte kadar, ya RAB? (6:11)

Yaşadığı deneyimle kalp gözü açılan ve dinî seviyeden Yaratan'ı edinme seviyesine yükselen Yeşaya kendi dağıtım sorumluluğu içinde aslında bir şaşkınlık yaşamaktadır, çünkü verilen görevde aslında bir zıtlık oluşturma söz konusudur, “kutsallığı ilan etmektedir ama kimse kutsallığı edinme niyetinde değildir.”

Mesih İsa da Yeruşalim'e bakıp ağlamıştı (Luka 19:41-44). Biz de Mesih İsa'da kurtarılmışlar olarak, hele hele kalp noktamız açılmış ve Yaratan'a Mesih'le yükseliyorsak zirveye doğru ne kadar yalnız olduğumuzu hissettikçe vaatler ve görünen arasında sıkışarak, “Ne vakte kadar, ya RAB!” diye haykırabiliriz.

Oysa cevap seviyelerin belirginliğindedir. Yaratan'la eşit formda olmaksızın Yaratan'a kavuşmak mümkün değildir. Mikroskop olmadan mikrobu bile göremiyor gözlerimiz, yani o mikroskop bizi mikrop küçüklüğüne indiriyor. Aynen bunun gibi eşit forma çıkış da seviyeler arasındaki farkı göstermekte ve fark ilerledikçe arkada kalan yargı altına girmiş olmaktadır.

F. KENDİNİ ALÇALTAN YÜZDE ON

Kutsal soy kütüğünden çıkacak (6:13)

Yaratan'ın lütfunun elbette bir garantisi vardır, yani cansız, bitkisel, hayvanî düzeyleri Yaratan'ın ihsanında algılayıp fark edenler ve bu düzeyleri Mesih'in kurtuluşunda ve bahşettiği yeni yaşam bağlamında aşanlar insan-ı kâmil seviyesine ulaşacaklardır. Bu bakiye her zaman az olacaktır elbette, çünkü insan kâinatta bu dört seviyenin en üstündedir ama en az olanıdır. Aynen bunun gibi, onlar, Mesih'te göğe yükseldiğinde piramidin üstünde olanlardı. Ve Musa dağın tepesine çıktığında dağın eteğinde toplananlar küçük bir bakiyeydi. Ama o bakiye, “mana yolunun” öncüleri, Yaratan'ın ifşacılarıdır. Mesih İsa'nın ışığı o öncü kalanlardan yansımaktadır.

O nedenle onlar, Yesse'nin filizidirler.

Mesih İsa'da kurtuluşu gönenmiş olduğunuzu söyleyebilirsiniz. Hatta Kutsal Ruh'u edindiğinizi, dolayısıyla Yaratan'ı edindiğinizi de söyleyebilirsiniz. Ama gerçek olan şey, kalp noktanızın gerçekten açılıp açılmadığı, bir anlamda yüreğinizin gerçekten, “Mesih'i” giyinip giyinmediğidir. “Siz Mesih İsa'da bir şeyler mi yapıyorsunuz, yoksa Mesih İsa'da oldunuz mu?” Bu soru önemlidir.

Yeşaya farkındalıkla haykırıyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu ama bir gün tapınaktayken kendisinde transformasyon, yani değişim gerçekleşti ve o önce Yaratan'ı edinme yoluna çıktı, yani bir şey oldu ve sonra başkalarının bütün

zorluklarına karşın, yani kale almayışlarına karşın Yaratan'ın çekiminde “rağmen” ihsan eden oldu. Her şeye rağmen çünkü Yaratışta ve her daim O'ndan başkası yok.

Çünkü ben alçakgönüllüye, ruhu ezik olana, sözümden titreyen kişiye değer veririm (66:2)

VIII. DÜŞÜŞLER ÜZERİNE ZAFER - 2 YAHUDA I (Yeşaya 7:1-8:8)

Yaratan, Yeşaya'nın ikiye bölünmüş dünya ve maneviyat arasında sıkışıp kalmış olan yüreğini, "kalp noktasını" açmak suretiyle bir bütün haline getirmişti. Eğer yürek bir bütün haline gelirse ve Yaratan'ı görecektir bir noktadan kendi içine ve kâinata bakarsa o yürek artık ruhsal seyahatine başlamış bir yürektir. Hazırdır ve Mesih'i yüreğine alan kişinin "yüce göreve" soyunması gibi, artık kişi, "Yaratan'la harekete başlamış" ve ateşlenmiş bir meşale gibi, ışığı taşıma sorumluluğunu yüklenmiştir.

Burada şimdi ikiye bölünmüş bir yürekle Yeşaya'nın Yaratan'ı görerek edindiği tek yüreği karşı karşıya gelmektedir. Ahaz'la Yeşaya arasında en büyük fark artık kişinin kendisinin üzerine bindiği bir yürekle, yüreğin Yaratan'la buluştuğu noktada kişinin üzerine bindiği yürektir.

Dikkat edilirse, Yeşaya bu nedenle Yaratan'ın "Kimi göndereyim?" şeklindeki sorusuna, "Hazırım, beni gönder" şeklinde bir cevap verebilmektedir. Bu Yaratan'ı edinme yoluna çıkmış İsrail'in yüreğidir. Kalpteki nokta açılmış ve üst ışık bu nokta üzerinde çalışmaya başlamıştır artık. O, Yaratan'dan haz almaya başlamış bir yürektir, ışığı ihsan için almaya başlamış bir yürektir. Oysa diğer yürekte gurur ve kaybetme korkusu vardır. Maneviyatta bile kendi çıkarını arayan bir yürektir. Korkusu, "beninin ıstıraplarıdır", gururu ise "benin maneviyatta ne kazanacağıdır".

Kişinin aslında iki yanı vardır, yani sağ ve sol, bütün bu anlatım aslında mecazî bir yaklaşımdır. Maneviyatta sağ yan ihsan, sol yan ise arzularımızdır. Yaratan'ı edinme yolunda çok kişi, Yaratan'ın gizliliğindeyse, sadece dinî seviyelerde kâr zarar hesapları peşindeyse, maneviyatı bile aslında kendi çıkarına bağlamışsa Yaratan bu kişi için gizlidir. İşte, bu durumda özellikle ihsan ve arzu karşı karşıya geldiğinde ve ikisinin karşı karşıya ve eşit kaldığı durumlarda gerçek Yaratan'ı edinme yolunda olan ve olmayan açığa çıkar.

Yaratan'ı edinme safhasından sonra artık kişi, Yaratan tarafındadır, yani ihsan onu çeker. Bu nedenle ışığı ihsan için almaktadır. Yeşaya bu nedenle kolaylıkla, "Ben hazırım" diyebilmektedir. Çünkü böylesi bir yola çıkış Mesih İsa'nın, "kendini inkâr et, haçını yüklen ve ardım sıra gel" (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23) ifadesini yerine getirmektedir.

Ahaz ise bunlardan tamamen bihaber durumdadır. Yaratan, bu kişi için gizlidir. Gizli olduğu için de ihsan ve arzunun farkında değildir. İhsanı da arzuyu da yalnız, "alma arzusu" için almaktadır. Yaratan'ın bütün ışığı "alma arzusu" içinde erir.

Aslında bu dinî seviyede iman etme ve iman etmeme şeklinde ifade bulunmaktadır. Oysa olay inanma ve inanmamanın daha da ötesindedir.

2. ve 5. bölümlerdeki vaat ve yargılara baktığımızda aslında bütün bunların insanları pek de motive etmediğini görüyoruz. Aynı dinî seviyelerde sürekli dersler, vaazlar, programlarla inananların bir yerlere taşınmaya çalışılması gibi. Ama çoğu zaman bunun hiç de başarılı olmadığını görüyoruz. Esas olması gereken 6. bölümde olan, yani Yaratan'ı edinme olayının yukarıdan verilmesidir. Bu yeniden doğuştur. Mesih'in Yaratan'ın ışığı olarak kalp noktasını açması ve bu yukarıdan gelişin tamamen kişinin transformasyonuna, değişimine neden olmasıdır. Bu yaşanmadıkça insanın konuşan düzeyde olması, Yaratan'ı edinmesi yani Yaratan suretine dönüşmesi mümkün değildir.

7.bölümden 9. bölüme kadar burada Ahaz'ın kimliğinde aslında bütün Yahuda için aynı nokta irdelenmektedir. Bedensel düzeyde sağ ve sol arasında kalma, arzu ve ihsan arasında kalma ve egonun çıkarına göre hareket etme burada gözler önüne sergilenmektedir. Bununla da günümüz kilisesinden bir çıkarım yapabilmek söz konusudur. Kilise içinde aynı Yahuda'da olduğu gibi küçücük bir bakiye söz konusudur Bu bakiye ihsanı, ihsanın kurtarışını anlayan çok küçük bir bakiyedir.

Zaman kaos zamanıdır. Aslında, "alma arzularının" kabardığı bir dünya her

zaman kaostur ve kaos artarak devam etmektedir. Oysa Yaratan'ın vaadi, "Ben sana Tanrı, sen Bana halk olacaksın" vaadidir. Yaratan'a yönelen yürek için vaat nettir. Yeşaya bu nedenle gerilimi hissetmek yerine Ahaz'a vaadi hatırlatmaktadır. Vaat, "Baba ve Ben biriz"(Yuhanna 10:30) vaadidir. Yaratan'daki zaferini görmek yerine Ahaz kendi "ben"ini seçmekte ısrar ediyordu, çünkü Yaratan'ı edinme, "mana çalışmayı" gerektirmektedir. Oysa "ben"i çalışmak daha kolaydır. Bu, "ben"i daha ziyade soldan çalışmaktır, yani "kendim için alma arzusu" tarafından. Bu, geçici ve sonu tatminsizlikle biten anlık hazdır.

Günümüzde kilise aslında Ahaz gibidir. Kilise, Yaratan'ı Mesih'te edinme yerine, Mesih olma ve ihsan etme yerine, kendini inkâr edip haçı yüklenmek (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23) yerine, sözünü geçirme kaygısı içindedir. Planlar, programlar, projeler, misyon konferansları, hep insan gücüyle ama sanki Tanrı adına, Mesih adına, hatta Ruh'ta yapılmış gibi gösterilen ya da "kötü eğilimin" öyle gösterdiği bir perde altında bu işleri yapmaya gayret etmektedir. Dolayısıyla, Yeşaya'nın uyarısı hem Ahaz hem kilise içindir. O zaman Asur sizin üzerinizden geçecektir.

A. KARAR

Dikkatli ve sakin ol ve korkma!...Bana güvenmezseniz güvenlikte olamazsınız (7:4; 7:9)

Suriye ve Efraim küçücük Yahuda'ya karşı düşmanlıklarını bilediklerinde bu sorunlarda aslında Yaratan'ın ışığı Ahaz'ı kendisine davet ediyordu. Ve bu davet Yeşaya'nın çağrısıyla kendisine ulaştırılmıştı.

Aslında istenilen Ahaz'ın görüleni görmesi değil, görünmeyeni görüp görünmeyenin gücünü fark etmesiydi. Yaratan'ı Yaratan olarak algılayabilmek, işte olması gereken buydu. Bugün hepimizin keşfetmesi gereken de aslında budur. Mesih İsa'yı sözde değil, hakikaten kalbin içine tam olarak oturtmak, kalp noktasını ihsan ışığıyla iyice yerli yerine koymak, Mesih İsa'daki kurtuluşu gönenmek ve sözle değil, hayatın transformasyonu, "yeniden doğuş"la surete dönüşmek. Mesih İsa'nın sunduğu kurtuluşun düzeyi aslında bu denli derin ve bu

denli yüksektir.

Burada Ahaz'ın "benliğine" Yaratan'ın ışığı ulaşmaya gayret etmiştir. Oysa Ahaz sadece "anı kurtarma" kaygısı içinde yüzde birlik bir fizik dünyası içinde karar vermiş ve yüzde doksan dokuzdan gelen o derinliği bir türlü algılayamamıştır.

Bazen bizlerde Mesih İsa'yı, Kutsal Ruh'u, göklerdeki Babamızın kurtarışını hep yüzde birlik bir bakış açısında değerlendiriyor ve yüzümüzdeki sivilceyi bile Kutsal Ruh'la bağdaştıracak kadar yüzde doksan dokuzluk muhteşemliği yüzde bir de, yani sadece küçük "benlik" dünyamızda değerlendiriyoruz.

Bana güvenmezseniz güvenlikte olamazsınız.(7:9)

Burada, uyandırılmış bir yürek olmazsa yüreğin esas kaynağını göremeyeceği vurgulanmaktadır. Bu da Mesih'te, yani "kendinden kurtarılmış insanın" Yaratan'ı yüceltmek ve O'ndan sonsuza dek haz almak için yaratıldığı gerçeğinde olamaması demektir. Ve "acıların yolunda" kendi deneyimleriyle ilerlemeye çalışan birisi olması anlamındadır.

Oysa Yaratan'ı edinme yolunda olan, Yeşaya'nın deneyiminde dediği gibi, "Ben hazırım, beni gönder" diyebilendir.

İmanı Yaratan'la yaşamak ve imanı kendimiz yaşamak arasında büyük bir fark vardır. Bu noktada durup düşünmemiz gerekir. Acaba biz, "imanı kendimizle mi yaşıyoruz?" Acaba iman direksiyonumuzda da "o kükreyen aslan, o bize fark ettirmeden etrafımızda dönen şeytan, yani benliğimiz mi" oturuyor. Yoksa imanın direksiyonu tamamen Yaratan'ın elinde ve biz bunun böyle olduğunu bilerek Yaratan'ı gerçekten biliyor muyuz?

Bu durum Mesih'e baktığımızda bize böyle yansıtılmaktadır: "Baba ve Ben biriz" (Yuhanna 10:30). Mesih İsa'da iman Yaratan'dadır. İman Yaratan'la yaşanmaktadır.

Mesih İsa'yı yüreğe almak, evet, kurtuluştur. Ama kurtuluşun giriş kapısı kalp noktasının açılımı o şekilde bir köşede bırakılabilir de. Esas bu noktayı tüm ışığı ihsan için alma haline getiren krizlerdir. Krizlerde perde yırtılmaya başlar. Işık önce kesilir, kap ışığı "ben" için almasın diye perdeyle kapatılır ve krizlerde kabın içinin karanlığı görülür. Işığa olan ama ihsan için ışığa olan ihtiyaç belirginleşir ve işte o zaman Kutsal Ruh, yani saran ışık artık ihsan için insanı doldurmaya başlar. Bütün bunlar hep her seviyenin alt ve üst ilişkileridir. Bu Mesih İsa'yla yükselmektir, Ruh'la dolmaktır. Yeniden doğuş sonrası mecazî manada on üç yaşına kadar geçen aşamalardır.

Yaratan bir manada her konuda, "Kendisinden başkası olmadığını ilan eder". İman burada bilip güvenmek anlamındadır. Artık gerçekten inanıyorsan, biliyorsun demektir, biliyorsan güveniyorsun. O zaman krizler içinde, "gerçeği bilmenin" değişmediği, vaadin, "eşit forma dönüşenin Yaratan'ı edinmesi" olduğu hep göz önünde tutuldukça krizler üstüne çıkışın garantisidir. Güven bunu garantileyendir.

Ahaz'ın kararı kendi nesli üzerine kelebek etkisi yapmıştır. Onun güne göre ve hayata göre kararı ve "kendine göre alma arzusunu" işletmesi yukardan ışığı "kendi için alması" anlamına gelmiş ve ışık doğrudan "benliğe" ulaşmış ve Ahaz'ın da Yahuda'nın da mahvını getirmiştir. Yani "acıların yolu'na" terk edilmişlerdir.

RAB'den bir işaret iste, ölüler diyarı kadar derin, gökler kadar yüksek olsun.(7:11)

Aslında Yaratan, Ahaz'a ikinci bir fırsat daha vermekte ve niyetini, yani

kabını çok geniş tutmasını, güvenle istemesini, dilemesini istemektedir. Efendimiz İsa'nın dediği gibi, "Dileyin alacaksınız, isteğin verilecektir".

Ama Ahaz'ın "ben"inin ne kadar güçlü olduğu ve onun yüzde biri tercih ettiğini bir kez daha görüyoruz burada.

Hayır, istemem, RAB'bi sınımam (7:12)

Burada dinî terminolojiyi bir özür olarak kullanması ilginçtir. Bu, bir anlamda bize de önemli bir vurguda bulunmaktadır. İnsanlar çoğu zaman dinî terminolojiyi ya da birtakım dinî seviyelerde öğrendiklerini, "kendi egolarına kalkan" olarak kullanarak Yaratan'ın açık davetlerini görmezler ya da görmezlikten gelirler ya da hakikaten bu dinî terminolojiler ve seviyeler buna mani olur. Yeşaya'ya verilen dağıtım sorumluluğunda, "duyacak duyacak anlamayacaklar, görececek görececek görmeyecekler" (6:9) şeklinde bir sonucun da beraber ifade edilmesinde olduğu gibi.

Esasında Ahaz kontrolü kesinlikle kendi ellerinde tutmak istiyordu. Hepimizin kendi yaşamımızı birçok manevi çalışmalara tabi olsak bile bir türlü elimizden bırakmak istemeyişimiz gibi.

Yeşaya 11.ayette hâlâ, "Tanrın RAB'den" demektedir. Ama Ahaz'ın reddinden sonra Yeşaya "Tanrı'mın sabrını mı taşıyorsunuz?" derken artık burada Yaratan'ın reddinden sonra kişinin kendi tanrılığıyla baş başa kaldığını vurgulamaktadır.

IX. DÜŞÜŞLER ÜZERİNE ZAFER 3 - YAHUDA II (Yeşaya 8:9-9:7)

Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak. (9:7)

O'ndan başkası yok. Bu ifade her şeyin ve her görünenin temelini ne olduğunu açıkça belirten bir ifadedir. Gerçekten de O'ndan başkası yok. Zaten 9.bölüme geldiğimizde şu sözler bunu göstermeye yetmektedir:

Her Şeye Egemen RAB'bin gayreti bunu sağlayacak.(9:7)

Orduların RAB'bi böyle bir gelişim sürecinden bahsediyor. Bütün Yaratılış belli bir düzende ve Yaratan'ın oluşturduğu formül üzerinde biz istesek de istemesek de tamlığa doğru hareket edecektir. Bu ihsanın son noktası, “göklerin egemenliği”dir ve bu nokta tamlıktır, yaratılanın Yaratan'a kavuşma noktasıdır. Bunun öncüsü olan Efendimiz Mesih İsa'nın sözlerinde de hep bu vakte hedeflenmek ve bakmak esastır.

Bizler bu dünyada bilerek eksik bırakılmış olanları tamamlamakla sorumlu bir gayretin içinde Yaratan'ın yansımalarıyız. Efendimizin dağdaki vaazında dediği gerçekleri arzulamamız ve o hedeflere yürümemiz Yaratan'ın evlatları olmamız anlamındadır. Bu da bizim esasında kendi başımıza ancak verilen kadar almamız demektir. Tamlık O'nun bize sunduğu kadardır. Oysa esas O'nun ihsanındaki tamlıktır.

Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesinin sonu olmaması ve Yaratan'ın kendi tutkusu, arzusu, doluluğundan olan taşkınlığının bunu istemesi ise bütün kâinatın, “O'ndan başkası yok” (Yeşaya 45:5) ilkesine gelmesi anlamındadır. Şu an gelemeyenler bile sonunda, “her diz çökecek, her dil diyecek” (Romalılar 14:11) kavramında o noktaya getirileceklerdir. Bu lütuftur. Kendi güçleriyle

gelmeye kalkanlar bir müddet sonra kendilerini bütün dindarlıklarına, bütün dinî tavırlarına, teolojilerine, okudukları dinî kitaplarına, peygamberliklerine rağmen kapıda kalacaklardır. Ta ki, “ihsan ve sevgi” kavramının Yaratan olduğunun bilincine varıp kutsallığı birbirlerinde, “ihsan ve sevgi” olarak bulana dek bu böyle gidecektir.

Kısacası, eğer her şey o muhteşem, “Aklın, zekânın ve hazzın” sonucu ise Yaratan’ın ışığı bu ise o zaman doğal olarak her şey aslına özlem duyacak ve aslını arayacaktır. Kayadan kopan kaya parçası kayanın aslını çağrıştırmakta, adeta aramaktadır. Çünkü o küçücük parça o koskocaman kayanın bütün özelliklerini, elementlerini çok küçük bir formatta ifşa etmektedir. Kaya parçası kayanın kendisi değildir ama bir küçücük parçasıdır, örneğidir. Efendimiz İsa’ya olan Yaratan özleminde, Baba’nın, yani özün Oğul’a, Kendinden kopan parçaya olan özleminde aradaki bağı Ruh dediğimiz o çekim gücü oluşturmaktadır. Aslında bunlar ne eril anlamda Baba, ne de eril anlamda Oğul şeklinde algılanacak kavramlar değildir, aradaki bağı kaya ve kaya parçası örneğinin dünyevî tarifinden başka bir şey değildir. Bu muhteşem üçlükte teklik aslında muhteşem bağı ve insanın Yaratan suretine dönüşmesinin tek yolunu ifade etmektedir. Bu da, Yaratan’ın, “tamamen karşılıksız ihsan, lütuf ve sevgi” formatına dönüşmektir. Bunun en muhteşem örneği de Efendimiz Mesih İsa’nın kurtuluşunda ifşa edilmiştir. Bunu almak, gönenmek ve yaşam edinmek kurtuluşun kendisidir. Bunun sizden ifşası, yani yaşamla ilan edilmesi ise Müjde’dir.

Efendimiz İsa, tapınağı bir alışveriş merkezi haline getirenlere büyük tepki göstermişti. Çünkü O, esas olanın Yaratan’a “ruhta ve gerçekte”, yani “mana ilminde” yaklaşma olduğunu ve bunun önemini vurguluyordu. Bu noktada öğrenciler, “Evin için gösterdiğim gayret beni yiyip bitirecek” sözlerini hatırlıyorlardı. Yani Efendimiz, “Yaratan’ı için, O’nun mabedi için, doğru bir inanç ve tapınma için, büyük bir gayret ve tutkuyla kurtuluşuna” sorumlu olduğu görevine yapıştıyordu (Yuhanna 2:13-17). Buradan her insanın aynı değere yükselmesi gerektiği aşikârdır. Ancak Yaratan’ın varlığına dönüş o vakittir.

A. LÜTUF

Yeşaya'nın, o muhteşem tecrübesinden sonra yepyeni bir vurguyla karşımıza çıktığını görüyoruz. Bu vurgu da, Yaratan'ın ancak küçük bir bakiyeyle yeryüzünde işlediği vurgusudur. Efendimiz Mesih İsa da bunu söylemektedir: “Ey küçük sürü” (Luka 12:32), “Yeryüzünün tuzu sizsiniz” (Matta 5:13), “Kimse kandil yakıp tahıl ölçeğinin altına koymaz” (Matta 5:16) gibi bütün bu sözler bunu açıkça net ifade eden sözlerdir.

Her şeye egemen RAB bazılarımızı sağ bırakmamış olsaydı, Sodom ve Gomora gibi olur, Gomora'ya benzerdik (Yeşaya 1:9)

İnsan Yaratan'ın karşısında yer alıyor. Çünkü öncelikle “kendi benini fark etmesine” müsaade ediliyor. Bu olmak zorunda, çünkü bunu fark edecek ki, bundan sonra Yaratan'ı yani bütün kâinatta esas olan “BEN'i” fark edebilsin. İşte, bütün bu fark ediş esnasında kendisine verilen arzu kabı içinde, yani bedeninde sürekli olarak “bencillikleriyle”, yani “kendisi için alma” peşinde koşuyor, yani “herkes günah işledi” sözü işliyor. Bu sürekli olarak fark etmeye doğru itici bir güç olmakla birlikte. Yaratan'ın ışığının doğrudan yüreğe teması halinde kişi, “fark etme” noktasına geliyor. İşte, o noktada artık kişi yavaş da olsa az da olsa “kendisi için almayı durdurmasının” gerekliliğini fark ediyor. “Yaratan'ın ihsan ve sevgi olduğunu” algılamaya başlıyor ve bu ışıktaki “yani Efendimiz Mesih'in ışığında” kurtuluş yüreğine lütuf olarak bir nokta açıyor ve bu noktadan hareketle, “düşüncenin değişimi”yle yenilenme ve yeni doğuş ve büyüme süreci başlıyor.

Görüldüğü gibi, bu kalp noktasının belirme anıyla, Yaratan'la tezat olduğunun farkına varan her kişi aslında “bakiyeyi” oluşturuyor. “gerçek (mecazî manada) İsrail'i, yani Yaratan'a yürüyen” oluşturuyor, bir başka tabirle, “Mesih'in bedenini” oluşturanlar ortaya çıkıyor. Bu, çok küçük bir azınlıktır. Her kiliseye giden, her “İsa benim kurtarıcım, efendimdir” diyene nasip olmayan bir şeydir bu... Çünkü dinî manada aynı kelimelerin tekrarı kişinin kendini Hristiyanlık dini içinde hissetmesiyle Efendimizin esas kurtarıcısı ve söylemek istediklerinin yürekte işleyişi arasında çok ama çok büyük uçurumlar vardır. Bu o günün İsrail'inde de böyleydi, o nedenle Yeşaya bu konuları yürekten anlayan ve yürekten değişenler “bakiye”yle dışarıda kalan ve dini yaşayan Yahudileri ayırıp durmaktadır. Eğer Kutsal Yazılarda bu fark edilmiyorsa, ne yazık ki, yaşanan, her insanın kendi inançları ardı sıra koşması tarzında bir dinî inanış olmaktan ve

biraz yüreği yatıştırmış olmaktan başka bir şey olmayacak, bir dış müdahaleden başka bir şey olmayacaktır.

Oysa “ruhta ve gerçekte ibadet” tam ama tam olarak kişinin içsel ıslahı, değişimi, düşüncesinin, yaşamının, günlük her adımının artık farklı olması, “iḣsan ve sevgi” dağıtan ve bunu hiçbir beklenti olmaksızın yapması, kısacası, İsa Mesih olması anlamındadır. Bu esas zor olanı, esas mana yoludur. Öbürü kafayı vura vura bir yaşam olarak biraz din, biraz dünya, biraz anlam vermek, biraz korku halinde yaşanacak “acılar yoludur”.

1. Lütfu algılayan bakiye, Yaratan’a tam güvenip güvenlikte olanlardır.

Bana güvenmezseniz güvenlikte olamazsınız (Yeşaya 7:9)

Eğer bu farkı görmek istiyorsak inandığını söyleyen birçok insana bakın, onların çoğu zaman “titrediklerini” göreceksiniz. Oysa gerçek bakiye çoğunlukla, “İmmanuel- yani Tanrı bizimledir” (Yeşaya 7:14; Matta 1:23) diyecektir. Bu iki fark büyük bir farktır. İhsanın doluluktan döküldüğu ve vermenin almaktan çok büyük bir haz olduğunun farkında, “ben için almadan”, aldıkları ışığı önce “BEN’e”, yani Yaratan’a ve sonra da “yaratılana” yansıtanlar, işte onlar, “Tanrı bizimledir” diyenlerdir.

Lütfu aldığınızın işareti, “Tanrı bizimledir” sözünün sizde Mesih İsa olarak yansımasıdır. Bunun sözle ifadesi değil özle ifadesidir.

Çünkü Allah’tan doğmuş olan herkes dünyayı yener. Bize dünyaya karşı zafer kazandıran imanımızdır (1.Yuhanna .5:4).

2. Lütfu algılayan bakiye Yaratan’ın muhteşemliğinin korkusunda ayrılandır

Onların entrika dediği her şeye siz entrika demeyin, onların korktuğundan korkmayın, yılmayın. Her şeye egemen RAB'bi kutsal sayın, korkunuz, yulgunuz O'ndan olsun (Yeşaya 8: 11-13).

Yaratan'ın ışığının kalp noktalarını açtığı kişiler, yüreğini hakikaten Efendimizin kurtuluşuyla donatmış olanlar, aslında hiç korkusuz, hiç kaygısız kişiler değillerdir. Onların korkuları, kaygıları, sonsuzluğun bilincinde olmalarından ve kâinatın muhteşemliğinin ve sahibinin muhteşemliğinin farkındalığındandır. Diğerleri gibi, ölüm korkusu, güncel kaygılar, entrikalar peşinde koşmazlar ve dünyevî kaygılara çok fazla yol açmazlar. Kısacası, tam korkusuz değillerdir. Sadece tepkileri sokaktaki insandan farklıdır. Yeşaya bu nedenle şöyle yazmaktadır:

RAB beni halkın tuttuğu yoldan gitmeme konusunda uyardı. (8:1)

Bu farklı bakış açısında İbranilerde denildiği gibi, görülenin arkasında hep bir görünmeyen olduğunun farkındadırlar. “O’ndan başkası yok” (Yeşaya 45:5) ifadesini anlık hissederek yaşamaktadırlar. Daha iyi bir ifadeyle, Yaratan’ı Yaratan kabul etmiş olmak ve Mesih’te O’nunla eşit forma dönüşmek aslında kutsal mekâna girmektir, Yaratan’ı tarif eden bu iki noktayı, yani “ihlan ve sevgi”yi kendi küçük dünyamın ilkesi yapmaktır. İnsanlar şu ya da bu yolla kendi düzeylerinde Yaratan’la karşılaşmaktadırlar. Ama çok azı gerçekten Mesih İsa’nın tecrübesini edinmektedirler. Müjde’yi gönenmek, “kalp noktasının” açılmasıyla alakalıdır. Ruh’un, yani Yaratan’ın ışığının içsel etkileşiminin saran ışık olarak kalbi donatması, Mesih’in, yani ışığın, “ihlan ve sevgi”nin insan formatı halinin içeriye tam sirayet etmesine yol açar. O zaman insan işte, dünyanın kaygılarından ziyade üst kaygılara, Yaratan’la eşit formatta “babaya kavuşan kaybolan oğul”(Luka 15:11-31) gibi, daha üst “babanın kaygılarına” kavuşur. O zaman O’ndan uzak kalma korkusuyla, O’na saygı duyma korkusuyla donanır. Bu korku bambaşka bir korkudur. Bakiyenin sokaktaki insan kardeşlerinden farkı bu noktada da oldukça net olarak ortaya çıkar.

Bu taşın üstüne düşen paramparça olacak, taş da kimin üzerine düşerse, onu ezip toz edecek (Matta 21:44).

Görüldüğü gibi, Yaratan'la eşit formata dönüşmek O'na dönüş nedenimizdir. Sonsuz yaşam ancak bu şekilde elde edilecektir. O zaman Mesih İsa'nın kurtarışı bu noktada ya hep ya hiçtir. Formata dönüşmek Mesih İsa'dır. O üzerimize düşen Yaratan arzusu, gölgesidir. İnsan-ı kâmillik ölçüsüdür. Mesih'in bedeninde bağ birliği oluşturulamazsa dünyadaki insan için bir ölçü söz konusu değildir. Kimi hangi ölçüye, hangi ahlak kuralına göre ölçebilirsiniz? Kutsal Yazıları herkes farklı yorumlarken ölçüyü nasıl tutturacaksınız? Çok net bir yaşama, "kurtarmak için Kendini feda eden, ölüp gerçekten dirilmiş Olan", Kendini Yaratan'a teslim edip feda eden "ihvan ve sevgiyi" karşılıksız yaşayanla... Mesih İsa, bu nedenle gölgedir; üzerimize düştüğü anda eğer ölçülerimiz o seviyeye dönüşüyorsa bu kurtuluş olacaktır. Ama ölçü kısa kalıyorsa bu hâlâ, "acıların yolunda" olduğumuz anlamındadır.

3. Lütfu algılayan bakiye Yaratan gerçeğinde ayrılandır.

Ahaz dönemine baktığımızda, Yaratan'ın kurtuluş müjdesinin pek geçerli olmadığını görüyoruz. Ahaz, bazı dindarlık işaretleri gösteriyor ama kendi "ben"inin algıladığı doğrultuda. Bu nedenle 8:16'da Yeşaya'nın duasında oldukça farklı bir yakarış görüyoruz. Müjdenin üzerine oturan Yaratan'ın gerçeğini yürekte algılatan bir yakarış;

Ya RAB, öğrencilerim arasında bildirimi koru, öğretimi mühürle! (8:16)

Dikkat edilirse samimî bakiye, Yaratan'da Mesih'in bedeni olan, aralarından Mesih doğan grup, samimî Mesih inananları Mesih'in o günkü demek istediklerini sürekli koruyup, kalplerinde yaşam olarak mühürleyenlerdir. Bu kişiler Yaratan gerçeğinde diğer insan kardeşlerinden ayrılırlar. Hatta dindarlar bu kişileri hoş görececek değillerdir. Çünkü Mesih İsa'yı yaşamak bugün hangi mezhep olursa olsun birçok dinî kavrayışın çok üstüne çıkıp, "bol yaşamı" edinmek anlamındadır. Bu da, "kilise tarihinin" oluşturduğu Hristiyanlık dini hiç değildir. Mesih İsa'nın temelini oluşturduğu Yaratan'la bütünleşme olan Öz, Söz ve Ruh'ta tek bir Yaratan'la sonsuzluğa taşıyan "yol"dur. Gerçek Yaratan'ın İbrahim'le yaptığı o tek antlaşmanın devamlılığında gerçek, hakikî anlamında (Yaratan'a yürüyen) İsrail olmaktır. Ve bütün insanlığı ayırmadan onlara hakikî ışık olmak, tuz olmaktır. Kısacası Mesih İsa'da Mesihleşerek Mesih olmaktır.

İşte bakiyenin farkı budur.

Bakiyenin bütün bu farklılığına rağmen kendini bakiye zanneden ama aslında karanlığın mahkûmu olmuş kişiler hep olacaktır. Onlar şunun farkında değildir; Mısır'da kalınca İsrail olmak mümkün değildir. Onlar Mısır'dadırlar ama kendilerini İsrail sanmaktadırlar.

İnsanlar aç kalacak ve doymayacaklar

Şunu sorgulamak çok önemlidir. İman Yaratan'a iman mı yoksa yaratığın yarattığına iman mı? İşte bu noktada bakiyenin içinde bile, bazıları aydınlık içinde karanlıkta kalabilirler. Onlar "alma arzularının köleleridirler". İncancı bile sırf, "alma arzularını tatmin için", "biz dışarıda kalmayalım", "toplumda, Tanrı'da kabul görelim" niyetiyle değerlendirirler. Ve onlar doymak bilmeyen arzularıyla kolay kolay gerçek Yaratan'ı Mesih'indeki kurtuluşunu, Kutsal Ruh'u "ihvan ve sevgi" bağlamında algılayabilecek bir kapasitede değildirler. Onlar Kutsal Yazıları bile sadece anlatılan öyküler düzeyinde algılamakta ve görünen arkasında görüneni asla fark edememektedirler.

Bu nedenle Elçi Pavlus şöyle dua etmektedir:

O'nun çağrısından doğan umudu, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamanız için, yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum (Efesliler 1:18-20).

B. BAKİYENİN ZAFERİ

Sıkıntı çekmiş olan ülke karanlıkta kalmayacak...büyük bir ışık görecektir... yaşayanların üzerine ışık parlayacak (Yeşaya 9:1-2)

Celile diyarı Asur saldırıları altında ilk düşen diyardı. Bir başka deyişle köleliğin zulmü altına ilk bu diyar girmişti. Mesih İsa'da manevî manada kurtuluşu, ışığı gören Mesih'i kurtarıcıları ve efendileri olarak kucaklayan ilk bölge yine Celile bölgesidir. Dikkat ederseniz burada yine maddî bir zulüm anlatılırken aslında kölelik altında olan halkına Yaratan'ın ışığını sunacağı müjdesi verilmektedir. Öyle de olmuştur. Kişisel "alma arzusu"nun baskınlığı altında yaşayan halk Yaratan'ın büyük lütfuyla, ihsanında özgür olmuştur.

Aslında ışığa layık oldukları için değil ama diğer taraftan kayadan kopan taş misali ana kayanın kendi parçasını özlemesi gibi, Baba'nın Oğlu'nu aradaki Ruh'la arzulaması gibi.

Ya RAB, ulusu çoğaltacak, sevincini artıracaksın... (9:3)

Kurtuluş Yaratan'a aittir. Bu bağlamda Yaratan, Kendi ışığında, ihsanında, milletleri bir araya getirmektedir. Kuzu, Kendisini tamamen lutfu, ihsana teslim ederek yüceltmeye layık görülmüştür. Bu, tamamen layık görülmedir. Aslında Yaratan'a zıt olan alma arzusu, yani beden Mesih'i lütufla ihsana yönelmiş ve kuzu benzetmesiyle Yaratan formatına dönüşmüş olduğu belirtilmiştir. Bu Mesih İsa'nın kurtuluş tablosudur. Ve bu tabloda kurtulan "küçük sürü" Mesih'in bedenidir. Yaratan formunda bir bağ gurubudur. Mesih'e ait ve dolayısıyla Yaratan'da olan bir guruptur.

Burada Midyan örneği verilmiştir. Midyanlıların yenildiği gün gibi... Bununla bize hatırlatılmak istenilen aslında Gidyon'dur. Gidyon ilginçtir ki, İsrail kendisiyle övünmesin diye küçük bir orduyla Midyan'a karşı zafer kazanmıştır. Yani az olan, çoğa karşı zafer kazanmış hem de gururlanamayacak bir biçimde. Midyan görünürde güçlüydü fakat Gidyon bu gücü kırdı. Midyanlılar Gidyon'u güçlü sandılar. Aslında Gidyon güçlüydü. Çünkü elindeki metot Yaratan'ın metoduuydu. Panik esnasında Midyanlılar kendi adamlarını öldürmüşlerdi (Hakimler 6-7).

Sürekli kendi çıkarları peşinde koşan insanlar özellikle kendilerinden güçlü gördüklerinin önünde daha da bir paniklerler ve ihsanların tamamını öldürürler. Bu da elbet onları kaybedenlerden kılmaktadır.

Bakiye kalanlar, yani kalplerinde Mesih olanlar, kalp noktaları açılmış olanlar aslında yeni doğuşu gerçek yeni doğuşu almış olanlardır. Onlara gerçekten yepyeni bir çocuk doğmuştur. Yeni bir hayat başlamıştır. Bu kişiler Yaratan'ın farkındadırlar. Artık büyük "BEN" onlardan ifşa olunmaktadır.

Bu bağlamda, eğer insanlar Yaratan'la aynı formata dönüşüyorlarsa ve Mesih İsa'yı yüreklerine alıp Mesihleşiyorlarsa o zaman Mesih çağı geliyor demektir. İşte o çağda kurtla kuzu bir arada yaşayacak (Yeşaya 11:6) demektir.

Yeşaya burada ancak Yaratan'la kalp noktaları açılmış olan kişilerin yüz yüze geleceğini ve bu kişilerin Yaratan'ın Müjdesi'nde özellikle üç noktada – Yaratan'a güvenme, Yaratan'dan korkma ve Yaratan'ın gerçeğinde olma gibi konularda - bakiye olarak dünyaya tuz ve ışık olacaklarını ve sonunda da Mesih çağına yol açacaklarını bildirmektedir.

Özet

"Ben" farkındalığında kırılan, aslında özüne çekiliyor. Yer çekimi insanı nasıl çekiyorsa Yaratan da insanını kendine doğru çekiyor. Bu tutkunun yansımaları Mesih'te görüyoruz. "Yaratanın evi için olan gayret Mesih'i adeta bitiriyor". Çünkü kutsallığı bina etmek istiyor. Kutsallığı, yani "ihsan ve sevgiyi"... Bu aslında Yaratan'ın doğası. Bunun bir ucu bizde de var. Güneş doğması gereği ışığı sunuyor, bitki doğması gereği ışığa özlem duyuyor.

“Bakiye çekiliyor, korunuyor ve az bir sürü her zaman var olacak”, çünkü Yaratan’ın devir daimi hep sürdürmesi gerekiyor. Yaratan kâinattaki insanında hep bir bakiye görüyor, o bakiyeye çalışıyor.

İnsan yaratılış itibariyle “alma arzusunda” ve Yaratan’a tezat. Bu tezat, “itme ve çekme”, aslında yaşamı kıvılcımlıyor. Bu meyve veriyor. Kelebek de, dikkat ederseniz, koza örüyor, kelebek oluyor ve gidiyor sonra koza kalıyor, ipek oluyor. Yaşam sürüyor. Lütfu fark edince tezat kozayı deliyor.

Yeşaya, Yaratan’ın tahtı önünü tecrübe ettiği anda, yani kalp noktası açıldığı anda artık tezat olma durumundan tek yürek olma durumuna dönüyor.

Ahaz örneğinde gördüğümüz ise Yeşaya’nın da hepimizin de genel hali, dini kullanarak yaşam kontrolünü elimde bulundurduğum o çift yürek hali. Sağa ve sola meyledip duran, iyi ve kötü eğilimi hep ben için kullanan. Aslında Yaratan orta yolda, yani sağ ve solu hep ihsan ve sevgi için kullanma yolunda.

Bu bağlamda bakiye hep güvenen, saygıdan korkan ve gerçeği ifşa eden olarak karşımıza çıkıyor. Bir anlamda bakiye sokaktaki insan kardeşlerine göre tepkisi farklı olan olarak karşımıza çıkıyor.

O zaman Yeşaya buraya kadar İsrail’e bakıp şöyle haykırmış oluyor:

Günah içindesiniz, yani “ben için alıyorsunuz”- dolayısıyla yanlış ibadet sunuyor ve sonunda da karakersizlikler içinde kalıyorsunuz.

Umudunuzu unutmayın. Yaratan’la antlaşmanız var, eğer kalp gözünüz biraz açıldı ise antlaşmanız var ama bunu fark etmeniz için alçaltılmalısınız herhalde yoksa fark edecek değilsiniz.

Düzensizlik ve güzelliğinizin biraz zarar görmesi sizi alçaltacaktır. Farkında kılacaktır.

İşte bu noktada Yeşaya, Yaratan’ı ediniyor. Kalp noktası açılıyor.

Farkındalık artık belirgin oluyor. Kirlinin içimizde görülmesi bu farkındalık oluyor. Ve dışı aksi. İşte o zaman Yeşaya, “Ben değişmeliyim” demeye başlıyor. Bu dönüşüm noktasında içinde belirgin olan Mesih, ışık, haz Yeşaya’ya, “Ben hazırım” sözünü veriyor. Dağıtıma hazırım...

Duymayacaklara ve anlamayacaklara gönderiliyor hem de, hem de bile bile..

Neden?

- 1.Çünkü duymaları ve anlamaları Yaratan’ın işi,
2. Kimseyi değiştirmek benim görevim değil,
3. Gittiğimde amaç onların değil, benim değişmem de ondan,

Bu gidenler, değişenler grubunu oluşturuyorlar ve işte, bu grup bakiye, diğer bir deyişle “aravut”.

Bunlar kim?

Kalp gözü açılıp güvenenler, “Benim isteğim değil, senin isteğin olsun diyenler”.

a) Yaratan’ın içine ayrılanlar, b) Yaratan’ın korkusuna ayrılanlar, c) Yaratan gerçeğine ayrılanlar.

Bunlar yeni doğuşu edinmiş kişiler – bir çocuk doğuyor- Yaratan bizimle...

X. DÜŞÜŞLER ÜZERİNE ZAFER 4 - İSRAEL I

(Yeşaya 9:8-10:15)

Bütün bunlara karşın RAB'bin öfkesi dinmedi. Eli hâlâ kalkmış durumda (9:9)

O'ndan başkası yok (Yeşaya 45:5) ifadesini bir önceki konumuzda da beyan ettik. Eğer siz doğanın karşısında yer alıyorsanız doğa sizden güçlü olduğu için sürekli olarak size karşı davranıyor. Bu da insanî tabirle, tabiatın size öfkesi oluyor. Burada da Yaratan'ın zıddı olan insan, zaman zaman Mısır'daki günlerine özlem duyuyor. Mısır'ın yemeklerini sayıklıyor ve Yaratan'da o zaman bu zıtlığı onlara göstermek için zehirli yemek sunuyor, yani, “beni özlemek” bizi zehirliyor. Özellikle kalp noktasının belirmesinden sonra, yani İsrail olduktan sonra, “beni özlemek” bize “gazap olarak” geri dönüyor.

A. GURURDA DÜŞÜŞ

Kerpiç evler yıkıldı, ama yerlerine yontma taştan evler yapacağız (9:10)

İsrail'in gerçek problemi burada barizdir. Elbette Yaratan'la daha geniş ufuklara doğru hareket ediyoruz. İsrail demek Yaratan'a doğru yürümektir. Ve özellikle Mesih İsa'nın Ruh'un kalpteki noktayı harekete geçirmesiyle bizde başladığı işin devamında kiblemiz, yönümüz artık tamamen Yaratan'ın kendisidir, yani İncil'deki tabirle, “göklerin egemenliğidir”. Önce bu aranırsa bütün her şey insanlığa sağlanacaktır. İncil böyle söylüyor. Efendimizin ifadesi bu konuda oldukça net. Müjde, “tövbe ve göklerin egemenliği” vaazı olarak Mesih İsa'nın Kendi varlığında ve Ruh'un rehberliğinde bize ulaşıyor. Fakat Yaratan'a yürüyen İsrail'in, dolayısıyla Mesih İsa'yla ve Yaratan'ın saran ışığında, yani Ruh'unda Yaratan'a yürüyen kilisenin, bariz bir sorunu olduğu burada vurgulanıyor. Bu sorun aslında hepimizin Mesih'e benzememizde önümüzü kapatan bir durumdur. Bu durum gururun ve “ben'le BEN'in” zıtlığında yaşamaya devam etmemizin sorunudur. Dolayısıyla bu, bir tezat oluşturmakta ve

bir direnç doğurmakta ve tabiatın öfkesi, dediğimiz gibi, manevi manada Yaratan'ın öfkesini getirmektedir, çünkü bu, doğamıza aykırıdır. Esas doğamız Yaratan suretinde yaratılmış olduğu halde, ruhun kırılmasında doğamız ne yazık ki, “ben”in, yani kötü eğilimin, kötü olanın tahakkümü altındadır.

Bizler bazen, “kurtulmuşluğun sarhoşluğu içinde” ıslahın önemini unutuveririz. Bize her şey, “ihسان olarak sunulmuştur çünkü”, bu ihسانların içinde ihسانی ihسان etmek için almamız ve Yaratan'a doğru yönelmemiz gerektiğini unutuveririz. Birdenbire rehavet içinde köşede bekleyen, kendimiz için alma arzusuyla donatılmış olan düşmanı, arzuları, olayları göremeyiz.

İsrael de o gevşeklik içindeyken, geçmişin ihسانlarının farkındalığında takılıp kalarak, “biz kurtulduk”, “bize bir şey olmaz” rehaveti içindeyken, birden bire Resin'in hasımlarını halka karşı güçlendirecektir (11. a.). Resin'in hasımları Asurlulardır. Doğal olarak Yaratan, “benin kabardığı noktalarda” “beni alçaltmak için düşmanlarını kaldırmaktadır”. Bu, doğamızda böyledir. Yükselme alçalmayı, alçalma yükselmeyi getirecektir. Çünkü artı ve eksi kutuplar ışığın ışıması içindir.

Allah kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder (Yakup 4:6)

Örneğin; bir hortuma meydan okuması için, insanın ne kadar akıllı, ne kadar her şeyi kontrol edebilir olduğunu ifade edip durmak delilikten başka bir şey değildir. Oysa yapılması gereken, kişinin kendisini alçaltması hortum karşısında ne kadar küçük olduğunun bilincinde olup, bunun üstesinden gelmek için çabalamasıdır.

B. RAB'Bİ ARAMAMA DÜŞÜŞÜ

Halk kendisini cezalandıran RAB'be dönmeyecek, Her Şeye Egemen RAB'bi aramayacak (9:13)

İkinci büyük hata ise sorumlu olan, önderlik konumundaki kişilerin bir türlü pişmanlık nedir bilmemeleridir.

Mana yolunda eğer kişiler önden çekişle devam etmiyorlarsa, yani Mesih İsa'yı giyinip kurtuluşlarında Yaratan'ı edinme gayreti içinde değillerse, Ruh'un rehberliğine kulak vermiyorlarsa, çoğunlukla, şefkat tokatları diyeceğimiz bazı hayat darbeleriyle ıslaha geleceklerdir. Bir yolla bedenlerinin üstüne çıkacaklar ve orada ışığı bir yolda yansıtacaklardır, çünkü yaratılma nedenleri Yaratan'ın suretinde olmalarındadır. Yaratan'ı yansıtmadıkları durumdadırlar. Tuz ve ışık olmaları gerekmektedir. Mesih'e dönüşmek durumundadırlar. Aksi takdirde, "göksel Peder'le" aynı formda olamadıkları için Yaratan'a dönüşleri mümkün olamaz.

Bu nedenle düşüşler yükselme fırsatlarıdır, darbeler de ayılıp uyanma fırsatlarıdır. Ama çoğunlukla insanın en büyük hatası darbeler geldiğinde Yaratan'a kaçmak yerine Yaratan'dan kaçmaktır.

Yaratan'ın öfkesinden kaçmanın en güzel yolu Yaratan'a kaçmaktır. Artık bu öfkenin bizim insanî tabirle söylediğimiz bir öfke olmadığını sanırım anlıyoruz. Yani bu öfke doğaya aykırı davranmanın getirdiği sonuçtur. Bir anlamda, Yaratan'dan kırılarak ayrılan Ruh'un artık doğal olarak Yaratan'a zıt olma halidir. Bu zıtlık öfkedir. Ta ki, kişi, yeniden surete dönüşene dek. Bu nedenle, kendisine sunulan kurtuluş Mesih İsa'da çok açıktır. Kendini bizim uğrumuza feda eden Efendimizin varlığına bürünmek, yoluna koyulmak, onunla birlikte bir manada, "ben"imizi haç üzerinde bırakmak. Ve Oğul gibi Yaratan'ın evlatları olmak. Bütün bunlar mecaz ifadelerdir. Manada çok daha derin olan, "Baba ve Ben biriz" (Yuhanna 10:30) söylemi vardır. O zaman Yaratan, Mesih ve bedeni ve dolayısıyla biz Ruh'ta biriz" söylemine varırız.

C. KENDİ ÇIKARINI ARAMA, KENDİ YIKIMINI ÇAĞIRMA DÜŞÜŞÜ

Kötülük dikenli çalıkları yiyip bitiren ateş gibidir (9:18)

Burada İsrail'in önderleriyle birlikte kendi sonlarını kendilerinin getirdiği bize açıklanmaktadır. Gurur ve hayat izlenimlerinden ders çıkarmamak, sonuç olarak kişinin kendi ormanı içinde tehlikeli bir ateş yakmasını getirmektedir. Görüldüğü gibi, "günah", yani "kişinin hep kendisi için alması" sonucunda aslında kişi kendi kendini helaka götürmektedir. Bu da, doğasının olması gereken yerden uzaklaşması demektir. Bu da, "Yaratan'ın öfkesidir", yani sonuçtur. Sebep ve sonuç ilişkisinde hızla kötüye eğilimle yoldan çıkmak, Yaratan'ın doğasının zıddına hareket, doğanın öfkesine sürüklenmektedir. Öfke cezadır, ceza ışıksızlıktır. İncil'de söylendiği gibi, "karanlıktır". Orada "ağlayış ve diş gıcirtısı" vardır (Matta 8:12; 13:41-42; 13:49-50; 22:13; 24:48-51; 25:30; Luka 13:28). Yani huzursuzluk esastır, çünkü kişi kendi öz benliğinin olması gereken yerde değildir. Zaten kırılarak, "beni fark etmek için" oldukça uzaktadır. Şimdi "kalp noktası" açıldığı halde daha da uzağa meyletmiştir.

Kardeş kardeşini esirgemeyecek (9:19)

İsrail'e o dönemde gelen altı kraldan beşi birbirlerini öldürmek suretiyle tahta geçmişlerdir. Burada, "benliğin alma arzusunun tatminsizliğinin", "kendi için almanın" yıkımı aslında tarihî bir hadise içinde gözler önüne serilmektedir.

Ama birbirinizi ısırtıp yiyorsanız, dikkat edin, birbirinizi yok etmeyesiniz (Galatyalılar 5:15)

Bugün kilise gerçekten birlik içinde midir? Kilise hizmeti yaptığını söyleyen yüzlerce kuruluşta en hâkim olan şey, "kişisel benlik" sorunu değil midir? Görüldüğü gibi, Yeşaya döneminden, Mesih İsa'nın döneminde ve bugün, "küçük sürünün" dışında, genel insan karakterinde büyük bir değişiklik yoktur. İnsan hâlâ, "ben"inin keşfi peşinde krizlerdedir. Bu, daha da artacaktır. Ta ki, piramidin üstünde olan, "Yaratan'ın suretinde" Mesih İsa'ya ait olan bir avuç kişi, "tuz ve ışık" olarak yandıkça dünya vaat edilen aydınlığa doğru yavaş yavaş devam edecektir, çünkü Yaratan, insanı Kendi tamlığında değil, bir eksiklik payıyla yaratmıştır, bu eksiklik payını insan tamamlayacaktır. Biz buna "takdir-i ilahi" diyoruz, ya da Batılı tabiriyle "Tanrı'nın planı".

D. ADALETSİZLİK DÜŞÜŞÜ

Sonuç olarak Yeşaya 10. bölümde gördüğümüz adaletsizlik artık insanlarda kurtuluşun olmadığı kanısını uyandıran bir düşüş olarak karşımıza çıkmaktadır, yani kaybolan oğul (Luka 15:11-31) gibi, kişi ışığı görebilmesi için tam karanlığa itilmiştir. Kendi kendini itmiştir. İttikçe Yaratan'a tezat düşmüş ve bu da Yaratan'ın öfkesi dediğimiz koşulu oluşturmuştur. Tarihî açıdan baktığımızda, İ.Ö 722'de İsrail, yani kuzey krallığı çökmüştür. Bu tarihî olayın ardındaki mana, İsrail olarak yola çıkanın, gurur ve izlenimlerini dikkate almaması sonucu kendi kendini bitirmesidir, sıfırlamasıdır. Bir anlamda bu, “Mesih'in gelişi” daha doğrusu Altın Çağ için gerekli bir koşuldur. Çünkü kişinin kendi “beni içindeki”, “bencilliği içindeki” hayatını, bunun zararlarını tam olarak görmeksizin bir yere varması mümkün değildir. Ölmeden diriliş olmadığı gibi, duymadan anlama da olmaz. Bu duyuşta hissetme söz konusudur, bu duyuşta, “bakmayla görme” arasındaki fark mevcuttur.

Yaratan'ın, biz O'nun suretine dönüşmedikçe, O'nunla eşit forma ulaşmadıkça elini indirmeyecektir. Bu forma dönüşmemiz için de Ruh'un uyandırışı, yani “yukardan verilenin” alınması gerekmektedir. Bu da, “Mesih İsa'nın kalp noktası” olarak alınmasıdır. Yahya'nın, “gökten verilmedikçe” sözünde olduğu gibi (Yuhanna 3:27).

İnsan, ne yazık ki, diğer insanlarda Yaratan'ı göremediği ve Mesih İsa'yı özellikle manevi manada kurtarıcısı ve efendisi kabul edemediği için en büyük ihtiyacını görememekte ve en büyük eksikliğini teşhis edememektedir. Bu da, yanlış bir korkuyu getirmektedir. İnsan, insanın öfkesinden ve insanın eleştirisinden korkmaktadır. Oysa doğası itibariyle, yaşadığı doğanın kendisini saran görkemi içinde, “O'ndan başkası yok” (Yeşaya 45:5) ilkesinde, Yaratan'dan korkmamaktadır. Bu korku, “cehenneme atılma korkusu” ya da dinî birtakım korkular anlamında değil, “bir genetik ilminin” dehşeti önünde ne yapacağımızı şaşırma, görkemi alkışlama ve görkem ortasındaki küçücük zerre oluşumuzun korkusudur.

E. YARGI

Vay haline Asur, öfkemin değneği! Elindeki sopa benim gazabımdır! (10:5)

Yargı bize yukardan gelen şefkat tokadıdır. Yargı yukardan gelen bir darbedir. Bazen insanlar karşılarına çıkan sorunları adeta aşılmaz gibi görmektedirler. Oysa onlar birer ıslah aracı olarak kullanılmaktadırlar. Aslında daha sonra bir ıslah aracı olarak kullanılan araç da sonunda yargı altındadır. Çünkü her şey ama her şey belli bir formülle sebep ve sonuç ilişkisine tabidir. Sonunda Asur'un da yargılanacağı Kutsal Yazılarda açıkça belirtilmektedir. Kâinatta her olumlu ya da olumsuz yasa ve sistem birbiriyle bir bütünlük bağı içindedir.

Asur kralının kibirli yüreği, övünge bakışları yüzünden cezalandıracağım (10:12)

Efendimiz İsa Mesih'in dediği gibi, kişi kendisini inkâr edip, haçı yüklenip, Mesih'in ardı sıra gitmedikçe gerçekten de Yaratan'a yürümüş olmayacaktır (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23).. Bu bağlamda kişiler gurur ve izlenimlerinden öğrenememe durumunda sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklardır, çünkü Yaratan'a zıt düşmede, "öfke" dediğimiz bir sonuç vardır. Ve öfkeyi çeken "ben"dir, "ben"ler "ben"lerle yargılanırken, "ben" de "BEN"ın yargısı altındadır. Bu ta ki, ıslaha, yani kendi için alma arzusunun ihsana dönüşmesine kadar sürecek olan bir durumdur.

Balta kendisini kullanana karşı övünür mü? (10:15)

Seni başkasından üstün kılan kim? Allah'tan almadığın neyin var ki? Madem aldın, niçin almamış gibi övünüyorsun? (1. Korintliler 4:7)

XI. LÜTFUN ZAFERİNE CEVABIMIZ (Yeşaya 12:1-6)

İsrael halkı o gün... diyecek (12:1)

Yaratan'ın, zor durumdaki Yahuda ve İsrail'e aslında hak etmedikleri halde gösterdiği lütfu alenî biçimde ilan eden Yeşaya, bu konuyu kapatıp Babil'in cezalandırılmasına ilişkin yeni bölüme geçmezden önce, Yaratan'ın yaptıklarına bakmakta ve adeta içinde hissettiği huzuru dışarı vurmaktadır. Bir anlamda bu, İsrail'in üzerindeki karanlığın ve kaosun Yaratan'ın lütfuyla ıslah edilmesinden sonra Şabat'a, yani istirahata ulaşmanın hazzıdır. Bu nokta bir istasyon noktası, İsrail'in yaşamının bir noktasındaki durak anıdır. Bu durak, geriye bakılıp, "Yaratan'a şükür", "O'ndan başkası yok" (Yeşaya 45:5) diyebilme ve bunun verdiği inanılmaz iç aydınlığının huzurunu hissetme anıdır.

Durak anında, istirahat anında olup bitenin fark edilmesi esastır. Yaratan, Mesih İsa'da olan yaşamımızda Ruh'uyla her gün anbean bizde işlemektedir. Ama çoğu zaman biz dünyayı kendimize o kadar kıstas etmişizdir ki, adeta onun getirileri içinde bu işleyişi, bu yapılanmayı, bu eli görmemiz mümkün değildir. Bu nedenle, Yeşaya kendi değişiminin akabinde Yahuda ve İsrail krallıklarının başına gelenleri, Asur'un üzerlerine bilhassa gönderildiğini ama Yaratan'ın, her şeye rağmen her zaman bir bakiyeye açık kapı bıraktığını ifade etmekte, O'nun lütfunu dile getirmektedir. Yeşaya bunları gördüğünü söylemekte ve Yaratan'ın ihsan ve sevgisinden kaynaklanan hazzı ifade etmektedir.

Yaratan'ın dünyası, O'nun egemenliği, aslında kaostan ıslaha giden ve sonunda haz olan bir egemenliktir. O'nun, gönderdiği ve kurtarışı gerçekleştirdiği Mesih'inde ve Mesihî hayat tarzında da kaostan ıslaha giden bir Mesihî serüven söz konusudur.

Yeşaya buna işaret ederken kısacası şunu dile getirmektedir: İslahın krallığı olan "göklerin egemenliğinde" tövbe ve göklerin egemenliği müjdesinde huzur

vardır.

Bu huzuru edinmek, bu hazza kavuşmak ancak Mesih'i giyinmek ve Efendimizi kendi dünyevî düzeyimiz içinde ama dünyadan olmayan bir düzeyde edinmekle, bir başka deyişle, Yaratan'ın yaşamını edinmekle mümkündür. Bütün bunlar aslında bizim Yaratan'a sunabileceğimizle değil, Yaratan'ın bize sunduklarını kavramamız ve yaşamımızda bunun farkına varmamızla mümkündür. Bu ihsan ve sevgi O'nun doluluğundan boşalan ve bizi dolduran bir hazinedir. Bu hazine, bize en net takdimiyle fark ettiren Efendimiz Mesih'in bütün varlığında ve Ruh'un bütün içsel çalışmalarında ifşa olunmaktadır.

Bu bölümde Yaratan'a yürüyen İsrail yolun daha başında sağa ve sola bakarak, sağa ve sola meyletmiş ve Yaratan'ın yolundan çıkmıştı. İsrail artık "çocuklar yetiştirdim ve bana başkaldırdılar" cümlesiyle anılan bir grup olmuştu. Bu bağlamda Yaratan'ın lütfu önce Yeşaya'yı değiştirmekle ve Yeşaya'nın kendisini net bir biçimde görmesiyle işlemeye başladı. Sonra aynı lütfun Yahuda ve İsrail üzerinde çalıştığını görüyoruz (6:6,7; 8:9-22;10:16-34).

Bizler aslında Yüce Yaratan'ı yansıtmada büyük başarısızlığa uğradık. Kendi "ben"imizi tanıma konusunda o kadar ileri gittik ki, "BEN, BEN'İM" (Çıkış 3:14) diyeni duymazlık ve görmezlik düzeyine düştük. Oysa O, bütün bu bölümlerdeki tecrübelerin ifadelerinde olduğu gibi, galibiyetimizde zaferini ilan ederek varlığını bizden yansıtmayı tercih etti.

Pavlus'un, Yaratan'ın o muhteşem ihsan ve sevgisinin farkındalığında söylediği şu sözleri oldukça belirgindir.

*Öyleyse buna ne diyelim? Allah bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?
(Romalılar 8:31)*

Eğer Yaratan'ın ihsanı bizi ışığıyla ıslah ediyorsa ve bu ıslahla biz yepyeni bir yaşamda inşa oluyorsak, "Buna ne diyelim?". Bu lütuftur, yaşama hiç gelmeyebilirdik de, bedende hiçbir acı ya da tatlı, hiçbir hazzı hissetmeye

bilirdik. Demek ki, yaşama getirilişimiz bile aslında bir lütuftur.

İsrael halkı o gün.... diyecek (12:1)

Yeşaya burada bu noktadan geleceğe bakmaktadır. Ve gelecekte bugünkü izleniminin getireceklerini irdelemeye gayret etmektedir. Geçmişini şimdiyle, şimdiyi gelecekle birleştirmekte ve geçmiş, şimdi ve gelecek O'nda bir olmaktadır. İhsan ve sevgi zamanın üstünde zamanı birleştirmekteyken artık lütfu mazhar olan, yani Yeşaya gibi Yaratan'la yüzleşen, Mesih İsa'nın yüreğine gelip taht kurduğu kişi artık geçmiş, şimdi ve gelecek zaman üstünde birleştirebilmekte ve kaostan ıslaha yolculuğunda her ıslah, yani sevap noktasında Şabat'ı yaşamakta, bir istasyonda durup, "İsrael halkı o gün ... diyecek" diyerek geçmişini ve anını ıslahla, ilerinin ıslahını tespit etmekte ve içten Ruh'un Mesih'teki huzurunun keşfini yaşamaktadır. Bu, Yaratan'la bir olmaktır.

Kurtuluş pınarlarından sevinçle su alacaksınız (12:3)

Bu bağlamda lütuf bizden iki şekilde yansımaktadır. Mesih İsa'nın varlığına dönüşmek ve aynı zamanda Ruh'un varlığına dönüşmek, zahirî ve batinî, yani görünen ve görünmeyen olarak Yaratan'a dönüşmek, O'nunla eşit forma girmek, bir başka ifadeyle, Mesih'le kişiselleştirmek ve Ruh'la ifşa etmek. Yani Yaratan lütfuyla, Kendisini ihsan ve sevgide kâinata ifşa etmektedir. İnsana çarpan ihsan ve sevgi eğer bu muzaffer Yaratan'ı edinme düzeyine hazırsa, "saran ışık olan Ruhülkudüs"ün ön çalışmasında bu hazırlık tamamlanmışsa, Yaratan'a cevap, Mesih ve Ruh olarak, yani kişisel tanıklık ve dünyaya tanıklık olarak açılım yapar. Bu, "kurtuluş pınarlarından sevinçle su almaktır".

Bu kurtuluş pınarlarından su alan, "bakiyedir". Hakikî İsrail'dir. Irk olarak İsrail değil, Yaratan'a yürüyen manasında, Mesih'in yollarında Mesihleşen, Ruh'la bütünleşen ve ihsan ve sevgiyle Yaratan'ı ifşa edenlerdir.

A. LÜTFU KİŞİSELLEŞTİRME –MESİHİ YÜREĞE ALMA, MESİH

OLMA

Bize öfkelenmiştin ama öfken dindi, bizi avuttun (12:1)

Yaratan'ın ışığının yürekte bir nokta oluşturduğu an, Mesih İsa'da sunulan kurtuluş yüreğe girmiş olmaktadır. Bu yeniden doğuş için ceninin ana rahmine düştüğü an misali bir durumdur. Bu durumda aslında kişi kurtuluşun ne olduğunu kendi içinde deneyimlemektedir.

Aslında en büyük problemimiz hep Yaratan'ı kendimize göre değerlendirmemiz ve O'nu kendimize göre sevmeye kalkmamızdır. Oysa mesele bizim O'nu nasıl, ne şekilde sevdiğimiz değil, O'nun bizi sevmiş olduğunun farkında olmamız meselesidir. "Allah dünyayı öyle sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi" (Yuhanna 3:16) kapsamında bunun farkında olmamız meselesidir. Kurtuluş da burada O'nun bize duyduğu öfkenin değişimidir. O'nun "BEN"ini fark edebilmemiz için, önce kendi "ben"imizi fark etmemiz gerektiği için biz Yaratan'a zıt durumdayız.. Doğanın dengelerini, "ozon gazıyla" bozduğumuzda doğanın buna karşı bize sert bir cevap vermesi gibidir Yaratan'ın öfkesi. Doğamız gereği Yaratan'ın doğasından ayrılığımızda, "öfkeyi" doğal olarak üstümüze çekeriz ve ne zaman ki, Mesih İsa'yı giyinerek ve Ruh'un varlığının farkındalığında ıslahı kuşanırız, işte, o vakit doğamız tezat olmaktan çıkmaya, Yaratan'la eşit forma girmeye başlar. İşte, öfke o noktada diner. Bu, kişinin kurtuluşudur. Kurtuluş, görünmeyen doğaya görünmeyen doğamızın uyumudur. Bu da, Mesih İsa'da ve Ruh'un teşvikiyle olur. Bu, BEN'e yürümeğidir.

Efendimiz İsa, haçta günah kavramını değiştirmiştir, çünkü ölümü aslında başkalarının kurtuluşuna ihsandır. Bu nedenle günah, yani "kişinin ıslah edilmemiş kendi rızası için alma" arzusu olarak bedeni haç üzerinde kalmıştır. Oysa aksiyonuyla, yani bu ihsan ve sevgisini en uç noktasına kadar sunmasıyla esas hayatı ilan etmiştir.

O'na güvenecek, yılmayacağız (12:2)

Yeşaya'nın o duyulup duyulmayan mesajı, müjdesi buradadır. Yani Yaratan'a tam güvendir, bunun sonuçları Yaratan'la bütünleşmektir. Burada, "bizim Yaratan'a olan güvenimize güvenmemiz" bizi yanlış bir kurtarıya ve dolayısıyla, yanlış bir kurtarıcıya yönlendirmektedir.

Krizlerimizde mi O'na güveni öğreneceğiz? Yoksa kendimize yardım etme yolları ve metotlarını öğrenerek mi O'na güveneceğiz? Yoksa doğrudan Kâinatın Efendisi'nden başkası yok, "O'ndan başkası yok" (Yeşaya 45:5) diyerek, sade ve doğal olarak O'ndan ötürü mü O'na güveneceğiz?

Bizim, Kâinatın Efendisi olan ve Mesih İsa'da Ruh'uyla bizlere kurtuluş sunmuş olan, "göklerdeki Baba'mıza" güvenmemiz aslında oldukça karışıktır. Bizler yukarda da dediğimiz gibi, "Allah'a olan güvenimize güveniriz" veyahut "Allah adına ilahiyatımıza güveniriz" ya da "O'na olan ibadetlerimize güveniriz". Hatta "Kutsal Üçlükte bir olan" derken ya yalnız İsa'ya, ya yalnız Ruh'a giderek doğrudan yepyeni bir ilahiyat üreterek bu "isimlerin" sıkça söylenmesindeki dindarlığımıza güveniriz.

Yanlış kurtarıcılar nedeniyle - ki Mesih İsa'yı bile yanlış değerlendirmek bize esas kurtuluşu sunmayacaktır- "Tadın da görün, RAB ne iyidir" (Mezmur 34:8) sözünü tecrübe etmemiz mümkün olamayacaktır.

RAB ezgimizdir (12:4)

Yüce Allah'ın yüreğimizin ezgisi olması aslında, "tadın da görün" (Mezmur 34:8) sözünün tecrübesinde gizlidir, çünkü ihsanın ve sevginin yüreğe alınması ve Mesih'in kurtuluşunun gönenilmesi. ihsan ve sevginin sizin içinizden herhangi bir karşılık beklemezsizin taşmasıdır. Birçok dindar için bu oldukça zordur, çünkü bu taşkınlık için öncelikle, "alma arzusun" sol eğilimde, yani "kendim için almamın ihsan için almaya dönüşme" çizgisinde harekete geçmesi esastır.

Gökten, gürül gürül akan suların sesini...işittim...lır çalanların sesi gibi (Vahiy 14:2)

Müzik aslında adeta bize Yaratan'ın doluluğundan ihsanının bir görüntüsünü aksettirmektedir. Çünkü müzik, besteler hep insanın yürek taşkınlığıdır. O zaman, "ihsan ve sevgi olan Yaratan'ını" varlıkta hissetmenin ve yaşamının en güzel tarifi müzikte şekillendiği için RAB ezgi olarak ifade edilmektedir.

Yeşaya bulunduğu noktada lütfun farkındalığında Şabat'ı adeta bir ilahi mırıldanması gibi zamanın üstünde yüceltmelerle, kısacası, bir tezatlıktan kurtulmanın sevinci içinde dile getirmekte ve İsrail'in, Yaratan'a yürüyenlerin varış noktasının bu olacağını söylemektedir.

Kurtuluş pınarlarından sevinçle su alacaksınız (12:3)

Susuzluğun tatmini olarak gösterilen Yaratan'la bütünlüğün hazzını burada bir kez daha karşımızda görüyoruz. Alma arzusunun ihsan için almaya dönüştüğü ve lütfun bize bağlı olmaksızın karşılıksız üzerimize döküldüğünü anladığımız andaki tatminin, hazzın en üst noktaları bu sözlerde ifade bulmaktadır.

Efendimiz İsa, bu nedenle, "Susamış olanlar bana gelsin" (Yuhanna 7:37-38) sözlerini sarfetmektedir. Ayrıca bu sözlerde kurtuluş pınarlarının çeşitliliği de göze çarpmaktadır. Ayrıca Mesih İsa'nın kurtuluş pınarlarına rehber tayin edildiği ve bu rehberliğin sonucunda gözlerden yaşların silineceği de Vahiy 7:17'de tanımlanmaktadır.

Kısacası, lütfu, yani ihsan ve sevgiyi almaya başlamak bu almayı, "kendim için almaktan" "Yaratan için almaya ve ihsan ve sevgi olarak döndürmek için

almaya” çevirmek böylesine muhteşem bir yürek hazzını beraberinde getirmektedir. Bu yürek tatminidir. Yürek tatmininde sonuç mutlak berekettir. Bunun için “İsrael o gün... diyecek” denmektedir.

B. LÜTFU İFŞA ETME – KUTSAL RUH’LA DOLMA, KUTSAL RUH OLMA

O’nun adıyla çağırın, halklara duyurun yaptıklarını (12:4)

Yaratan’ın lütfunda Yaratan’ı görmek Yeşaya’nın, İsrail’in iki krallığının, yani İsrail ve Yahuda’nın lütfu hissetmeleri onlara haz dolu bir sonu müjdelemektedir. Bu Yaratan’la bütünleştikleri Mesih’te ve Ruh’ta bir oldukları o ebedî yaşamın müjdesidir. Orada artık ağlayış ve diş gıcirtısı (Matta 8:12; 13:41-42; 13:49-50; 22:13; 24:48-51; 25:30; Luka 13:28) yoktur, çünkü Yaratan’a yönelmiş olan İsrail artık Mesihleşmiş ve Ruh’ta bunu ilan eder hale gelmiştir. Bu tebliğ Yüce Allah’la yüz yüze gelen Yeşaya gibi, “kendini bilerek RAB’bini bilme” olayıdır. O zaman kendi kirliliğini fark edişte bağışlanma düzeyi gelmektedir. Bağışlanma düzeyinde ise kalp noktası açılmış samimî inanan artık, “yeniden doğuşa” geçmiştir. İşte, bir Mesihî için bu noktada Mesih yüreğe doğmuş ve Ruh yüreği doldurmaya başlamıştır. Önemli olan, Mesih’in “kadından”, yani alma arzusundan doğuşunda, “babası olmaması”, yani “ihsanı henüz bilmeme safhasında olmasıdır”, yani Ruh’un doluluğu yavaş yavaş Mesih’i içimizde büyütecek ve bizi alma arzusundan ihsana getirecektir. Bu noktada biz hem Mesih’e hem Ruh’a benzeyerek, doğal olarak, Yaratan’ın formuna dönüşmeye ve dolayısıyla, “Yaratan suretinde yaratılmış gerçek yaratılış gayesinde insan olmaya” başlamış olacağız. Ve bu muhteşem lütuf ıslahı bizde aynı zamanda dışa doğru bir gelişmeyi de beraberinde getirmiş olacağı için, Ruh’un rehberliğinde bu muhteşem yeni hayat dışa haykırmaya ve başkalarına da ışık olmaya başlayacaktır.

İşte bu, Yaratan’ın Mesih İsa’da ve Kutsal Ruh’uyla gerçekleştirdiği o muhteşem lütfun zaferine verilen en büyük cevaptır. Bu noktaya geldiğimizde O muhteşem Yaratan bizim için artık bizim teolojimiz, bizim bakış açımız, bizim

kendimize, mezhebimize, dinimize olan güvenimizin ötesinde sadece salt Yaratan olarak Yaratan'ımız, kurtaran olarak kurtaranımızdır. Bu noktada artık, "öfke dinmiş", görünmeyen doğamız görünmeyen yegâne Doğa'yla uyumlu hale gelmiştir. Bu, Yaratan'ın kurtuluşunda kurtulduğumuzun işaretidir. Lütfun zaferi, yani Yaratan'ın ihsan ve sevgisi bizde Mesih olarak kişiselleşmiş, Ruh olarak da ifşa olunmuştur. Bütün bu değişim, bütün bu "kendi rızam için alma arzusu" artık, "Yaratanın rızası için ihsana" dönüşümü Yaratan'ın lütfunun zaferine cevaptır.

XII. YARATAN'IN KAVRAMLARIN ÜSTÜNDEKİ GÜCÜ (Yeşaya 29:1-24)

Kutsal Yazılarda bizim her zaman Yaratan'ı anlamamız beklenmiyor. Fakat bizden beklenen, güvenimizin her zaman tam olması. Çünkü artı ve eksiler bize gerçekten Yaratan'ı algılatıyor. Bu nedenle, “Yaratan iyi olduğunu gördü” (Yaratılış 1: 4, 10, 12, 17-18, 21, 25, 31) ifadesindeki o “iyi” kavramı, Yaratan'ın yarattığı her şeyin, aslında kendi içindeki eksikliklerin bile belli bir tamlığın sonucunda olduğunu bize göstermektedir. Çünkü bu haliyle Yaratan'ın dolu dolu yarattığı her şeyde O'nun doluluğu, tamlığı açıklanmaktadır. Bizdeki eksiklik, bizdeki kötülük dahi o tamlığın bir unsuru, bir kısmıdır ve tamlığın devamı için varlığını sürdürmektedir. Bu nedenle, eğer Yaratan bizden gizleniyorsa aslında bu bizim gizliliğimizdir. Ancak Resul Pavlus'un ifade ettiği gibi, “Allah'a ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir (Romalılar 1:19); bütün kutsal kâinat kitabı aslında bize ayet ayet Yaratan'ı ilan etmektedir. Efendimiz, “Baba ve ben biriz”(Yuhanna 10:30) diyerek çok açık bir ifade bulunmaktadır. Efendimiz, bu birlik içinde gizliliği bize, “Ben gerçek asmayım ve Babam bağcıdır” (Yuhanna 15:1) ve “Ben asmayım, siz çubuklarsınız” (Yuhanna 15:5) sözleriyle belirtiyor. “Çubuk asmada kelmazsa kendiliğinden meyve veremez” (Yuhanna 15:4). Eğer bu birlik algısı içinde kişi, gerçekten Mesih'le bütünleşen bir seviyede değilse, gizliliğin kendisine ifşa olunması, açıklanması mümkün değildir. O zaman bu durumda hele hele Yaratan'ı hiçbir unsurda hissetmeyen ve tamamen kendi, “küçük ben”iyle varlığını sürdüren kişi çifte bir gizlilik içindedir. Yaratan onun için tamamen kapalıdır. Aslında kapalı olan kendisidir.

Demek ki, çift gizlilik ve tek gizlilik vardır. Doğal ışık olduğu halde esas Yaratan'ın ışığından hiç haberdar olmamak, sokaktaki çoğu insan gibi, çift gizlilik içinde tamamen Yaratan'dan kopuk bir “ben” olarak var olmaktır. Zaman zaman dinî seviyelerde bir şeyler yapıp, Yaratan'ı aramaya kalkmak ise “tek gizlilik” dediğimiz durumdur. Aslında burada da çok parçalı bulutlu bir havada güneşin çok az ve soluk bir şekilde ışınlarını hissedip hissetmeme gibi bir durum söz konusudur.

Ne kadar garip olsa da işini tamamlayacak, ne kadar tuhaf olsa da

yapacağını yapacak (28:21)

Aslında garip ya da tuhaf olan her şey bizi uyandırmaya yöneliktir. Yaratanın uyanması için garip, tuhaf şeyler olmalıdır. Yoksa doğallıkta uyanma, hele hele aşağıdan, yani insanın kendisini uyandırması mümkün değildir.

29.bölüme geldiğimizde İsrail'in acınacak durumundan uyandırılması için tuhaf olan, garip olan işler daha da artmıştır.

İsrail, yola çıkmış olduğu şekilde, Yaratan'ı edinme seviyelerinde istenilen ihvan ve sevgi düzeyine doğru yol almadı, yani Efendimiz Mesih'in kurtuluşunu giyinme noktasından Mesih'i, "yol, yaşam ve gerçek" noktasına taşımadı. Böyle yapsaydı, bu düzeyde yukardan uyandırılma ve Mesih'te ve Ruh'ta çalışma demek olan aşağıdan uyandırılmayla, Baba'ya yolculuğunda, "doğru bir yoldan gidecek" ve bu doğrultuda sürekli manevî edinimlerle devam edecekti. Daha dinî bir terminolojiyle, "bereket", fiziksel olmayan esas hazzı hissetme, Allah'ın nurunun Mesih'inde ve Ruh'unda içte yansması gerçekleşmiş olacaktı.

Yukardan ve aşağıdan uyandırılma aslında Müjde'nin işinin içimizde başlamasıdır. Burada artık kalp noktası bizi hızla, "yeni doğuşa" doğru götürmektedir. Görüldüğü gibi, insan Yaratan'dan ayrılan küçücük bir katre, bir zerre olarak, aslında bütün sınırlı ve eksik haliyle hâlâ Yaratan'ı bir ayna misali aksettirmektedir. Mesela kum üzerindeki küçük kristal parçaların yüzleri gerçekten yansıtmaya meyilli olanları, küçücük olmakla birlikte, koskoca güneşin ışığını içine alıp yansıtır, hem de öyle bir yansıtır ki, kişinin gözünü bile alabilecek güçtedir. Diğer tarafta eğer bu parçacıklar matsa güneşin ısısını üzerinde tutmakla birlikte bu ışığı yansıtmaz. Bu hakikaten güzel bir örnektir.

O zaman Yaratan, "zaferini, sırrını ve hükümlerliğini", daha doğrusu bütün varlığıyla gücünü, Kendi oluşturduğu kavramlarla Yaratanlık düşüncesinde, ilan etmektedir. Bu nedenle, bizim anlamamız ya da anlamamamız, bizim değerlendirmemiz ya da değerlendirmememiz, "O'ndan başkası yok" (Yeşaya 45:5) ana temelini ortadan kaldıracak değildir.

Sadece bu durumu görmek ya da görmemek kişinin, Yaratan'dan gizlenmesi ya da gizlenmemesi anlamındadır. Eğer yaratılan gizlenmeye devam ederse bir yolla, “ben”den “BEN”e çekilecektir. Bu ya arkadan itmeyle, “acıların yoluyla çekiş” ya da “önden çekmeyle”, yani kişinin Mesih İsa'yı yüreğine alıp kurtuluşunu gönenmesi ve Ruh'un rehberliğinde Yaratan'ı, yani Kelam'ı çalışmasıyla olacaktır.

Yeşaya'nın bu bölümünde tuhaflık ve gariplikler aslında İsrail'in Yaratan'ıyla bağını kesmesinin, grupla maneviyat çalışmayı kesmesinin sonundaki uzaklaşmalarının sonucundadır. Bu sebep ve sonuç ilişkisinde tuhaflıklar ve gariplikler öncelikle bakiyenin dikkatini çekecektir.

Bu bölümde adeta Yaratan'ı edinmek için, O'nun aklına tutunma, yüreği O'nun ışığına açma ve sonunda yüreğin yükselişiyle manevi olarak yükselmenin önemi ve gerekliliği vurgulanmaktadır. Ve Yaratan'ın müjdesinin gücü, Ruh'un gücüyle, içimizde Efendimiz Mesih olarak belirir, bize bir hayat deneyimi olur. Yaratan'ın zaferi bizde belirir ve Yaratan'la eşit formda mantık ötesi bir yolda ilerlememizi sağlar. Böylelikle Yaratan'ın sırrı bizde belirir ve Yaratan'ı edinme ve mantık ötesinde O'na yükseliş, bize, “göklerin hükümrانlığının” kapılarını açar. Bu durumda da bizde Yaratan'ın “her şeye kadir olma” durumu, yani hükümrانlığı belirir.

A. YARATAN'IN ZAFERİ

Sen yıla yıl kat, bayramların süredursun (29:1)

Yukarda değindiğimiz gibi, tek gizlilik aslında Yaratan'ı fark eder gibi olma durumudur. Esas olan, Yaratan'ın insandan gizli olması değil, insanın kendisine Yaratan'ın gizli olabileceği bir koşul oluşturmasıdır. Bu nedenle, Yeşaya'nın bu bölümde Yerusâlim'e, “Ariel”, yani “ey, sunağın kalbi” diye hitap ettiğini görüyoruz. Bir anlamda böylesi önemli bir “ihşan ve sevgi” konumunun hatırlatıldığı yerde insanların yalnızca yılları, ayları ve bayramları tutmak gibi dinî yaklaşımlarda bulduklarına ve dolayısıyla aslı kaçırdıklarına dikkat

çekilmektedir.

Evet, esas olan yerin kutsallığı değil, kişinin o yerde “ihşan ve sevgiyi”, yani Yaratan’ı edinip edinmemesidir. Ve eğer sunu söz konusu ise demek ki, simgesel olarak Yaratan’ın “ihşanı” bir anlamda algılanmaya çalışılıyor demektir. Ama diğer yandan bu sunu, “yaşayan bir kent” olarak tanımlanmaktadır. Bir diğer ifadeyle, demek ki, Yaratan’ın ihşan ve sevgisini algılayıp arzularının üstüne çıkıp yaşayanların kentidir Yerusâlim, bunu idrak edenlerin diyarıdır. Bir manada burada, “mana yoluna çıkmışlar”, ihşan ve sevgiyi yaşayanlar vardır. Oysa bu ne kadar doğrudur? İnsanlar böyle bir diyarda “elleri ve kollarıyla”, kendi takvimleri ve alma arzuları ve bencillikleriyle, “yıla yıl katmakta ve bayramlar” icat edip kutlamaktadırlar.

Kısacası, aslında insanlar kendi dinî seviyelerinde, izlenimlerini bile karşılayamaz duruma gelmektedirler ve sonuçta da sürekli alma arzuları Yerusâlim’in, yani alma arzusuna köle olmuş yüreğin her alanını sarar, ona saldırır durur.

Musa, Sina dağına çıkmadan önce Sina dağı kutsal bir mekân değildi. “İhşan”ı gören bir dağ değildi, insan o dağın üstüne, yani kendi benliğinin üstüne ne zaman çıktıysa işte o zaman, “Sina kutsal bir yer oldu”. İşte o zaman, Yaratan’ın huzurunda kendisine, “çarıklarını çıkarması için” uyarıda bulunuldu (Çıkış 3:5). Ve Musa, Yaratan’la artık “yüz yüzeydi”. Ne zaman ki, Musa bu dağdan “nur saçan” yüzüyle aşağıya indi (Çıkış 34:29), yürümeye ve yine yaşamın, günlük işlerin içine girdi, artık “Sina’da hayvanlar otliyordu”, artık o mekân kutsal değildi.

Efendimizin suretinin değiştiği anda Musa ve İlyâ’yla yüzleşmesinde de, farkındaysak yine, “benlerin üzerinde” ruhta fakirleşmiş bir yürek vardı. Ve o gün orada, “Mesih’in görünümü değişmişti” (Matta 17:2; Markos 9:2; Luka 9:29), o an o mekân kutsaldı. Ve Öz, Söz’ünün görünümünü Ruh’ta değiştirmişti. Ve geçmiş, bu anda, gelecekle buluşmuştu, Mesih’te Mesih çağı açılmıştı.

Şimdi demek ki, Yerus alim'in, "Ariel" Şeklinde isimlendirilmesinde esas, Yaratan'ın kentinin Yaratan'ı edinmiş kişilerin oluşturduğu bir mekân olmasıdır. Efendimiz, bu anlamda, "Nerede iki ya da  c kişi benim adıyla toplanırsa, ben de orada, aralarındayım" (Matta 18:20) demektedir, yani Yaratan'ın o Yuce Allah'ın kenti, mek nı orasıdır. Ve orada o muhteşem Kâinatın Efendisi olan, "göksel Baba'nın ifşa ediliŐi", lütufta kişisel olarak Mesih İsa'da ve genel olarak, Őahadet olarak Kutsal Ruh'ta gerŐekleŐmektedir.

Oysa sağa ve sola sapan ve Yeşaya dönemindeki İsrail, yani Allah'ın nurunu ve l tfunu Mesih İsa'da kişisel olarak g nenmeyen ve Ruh'un rehberliğinde tanıklığını vermeyen inanan ise sadece yıla yıl katmakta ve bayramların ardı sıra koŐmaktadır.

Olması gereken ise Yaratan'ın ışığının kendi "ben"imiz üzerinde perde oluŐturularak yansımada Mesih'in hayatının hayatımıza intikal ediŐidir. O zaman yürek eksikliğini görecek ve dolayısıyla Ruh'un aŐtıđı ve Mesih'in nurunun yansıdağı yürek, eksikliğini görecek, dua inşa edecektir. İŞte bu dua, insanın Mesih İsa'ya yükselmesi, yani kendisiyle Mesih arasındaki eksikliğinde oluşturduğu duayla kendisini ıslah etmesidir. İŞte bu, hakikî duadır ve ıslah hakikî duanın cevabıdır. Bunun sonucunda ise yürek, "ihsana ve sevgiye" doğar, bu da, Yaratan'ı edinmedir. Yeni doğuşun gerŐekleŐtiđi bu dua ve ıslah sürecinde Mesih'e transformasyonumuz hamt ve Őukranı birlikte getirir, Efendimizin öğrettiği duada yansıdağı gibi, kişi kâinatı artık işinde ve  c boyutta kucaklar. İŞte bu, "sunağın kalbidir", gerÇek dua ve Őukran ve ibadetin gerŐekleŐtiđi mek ndır. Kısacası, bu yürek artık gerÇek, hakiki, olması gereken Yerus alim'dir. Bu yürek, "Allah'ın kentidir."

Ama seni sıkıntıya sokacağım (29:2)

K natta bu noktaya ulaŐmayan kişiler işin ise "acıların yolu" nettir. Bu insan, "rüyada yemek yediğini gören aÇ kişi gibi", uyandığında hâlâ aÇ olacaktır. Kendi "benliği işin almaktan" kurtulamayacak ve sonunda krize girecektir. Dünyanın bugünkü krizi gibi,  nk  "ben işin alma arzusu" doğru yerde değilse ya aşırı dincilik, milliyetçilik ya da aşırı ekonomik  k Ő halinde karşımıza çıkacaktır. Öyle de olmuştur. Dünya  ğrenecektir. Ama acıların yoluyla kendi

düşüşleriyle öğrenecektir.

Yaratan'dan kaçabileceğimiz yegâne yer yine Yaratan olacaktır aslında ama bunu eğer yürek Yerusâlim'i Ariel olarak görmüyorsa o zaman bir başka yolla, acılarla öğrenecektir. "Çünkü O'ndan başkası yoktur" (Yeşaya 45:5). Zaten bu nedenle Efendimiz O'na, "Benim değil, Senin isteğin olsun" (Matta 26: 39; Luka 22:41-42) demektedir.

Ruh güçsüzlüğümüzde yardım eder (Romalılar 8:26)

Ne zaman acılar yolunda sağa ve sola çarpmaya başlar ve Yaratan'ın şefkat tokatlarıyla karşılaşırız o zaman, "Ben kimim? Neyim? Nerden gelip nereye gidiyorum?" diye sorgulamaya başlarız.. Ve dikkat ederseniz, "Ruh" bizim için "aracılık etmeye başlar". Yaratan'ın nuru bizi aydınlatmaya, konumumuzu bize göstermeye başlar ve Efendimiz İsa'yla da olmamız gereken insanî seviye bize gösterilir. Yaratan ve yaratılanın bir olduğu nokta, "Baba ve ben biriz" (Yuhanna 10: 30) noktasıdır. İşte artık Kâinatın Efendisi'ni fark etmeye, O'nun Mesih'indeki müjdesini, Ruh'unu fark etmeye başlarız.

Kısacası, O'nun zaferi, "her bir can üzerinedir". Çünkü bu, "ikinci geliş" dek sürecek olan bir farkındalık sürecidir ve dibe vurmadan elde edilemeyen bir koşuldur, yani "her insan diz çökecektir" (Romalılar 14:11). Efendimizin ifadesinde olduğu gibi, bize düşen, kendimizi inkâr edip haçı yüklenmek, kendimize ölümümüzü yüklenip Efendimizi izlemektir (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23). Bu, galip bir yaşamdır. Bu yaşama, ya "mana yoluyla", yani "kalp gözümüzün açılıp Mesih'in yüreğimizde yansımasıyla", "Mesih olmaya çalışmakla", "mana çalışmasıyla" gelebiliriz ya da dediğimiz gibi, "benimizin farkındalığı için ağlayış ve dış gıcirtısı (Matta 8:12; 13:41-42; 13:49-50; 22:13; 24:48-51; 25:30; Luka 13:28) köşesine çekiliriz."

Ve hele hele Allah'a dindarlık yaparak, yağcılık ve hatta dua rüşvetleriyle gelmeye kalkanlar için hiçbir yol yoktur.

B. YARATANIN GİZEMİ

Şaşırın şaşkına dönün, çünkü RAB size uyuşukluk ruhu verdi (29:9-10)

Yaratan'ın Ruhu capcanlı bir Ruh'tur, kâinatın bütün canlılığı O'ndadır, O'ndandır. O zaman durum çok nettir. Özellikle tek ve çift gizlilik içindeki kişi üç aşağı beş yukarı aynı durumdadır. Yaratan'ı gören gözü bir manada kendisi kör etmiştir. Dolayısıyla, içindeki koşulların böyle bir gizliliği getireceği de kâinat formatının yazılışında belirgin olduğu için, “ o koşulda olan Yaratan'ı göremez, edinemez” formülü doğrultusunda, bu koşul aynı zamanda Yaratan tarafından doğal olarak zaten mühürlenmiş bir koşuldur.

Yeşaya bu koşul içinde inandığını söyleyen dindarından sokaktaki adama kadar insanların içinde bulunduğu bu gaflet ortamından oldukça rahatsız olduğunu ifade etmektedir. Çünkü dikkat ederseniz, dünyadan kopmamış ve Mesih'in, “kendini inkâr” prensibini ve “dostları uğruna kendini feda” ilkesini bilmeyen inanlıların geldiği durum, sokaktaki adamın durumundan çok farklı değildir. Biraz Yaratan'ı, Mesih'i ve Ruh'u duyması açısından, “tek gizlilik” diyebileceğimiz bir koşulla, “hiçbir şeyden habersiz” “çift gizlilik” koşulu arasındaki fark söz konusudur burada.

Bu iki tip kişi görüntüsünü 11 ve 12.'de açıkça görüyoruz. Eğitimlinin cevabı, “Okuyamam çünkü mühürlenmiş” ve eğitimsizin cevabı ise “Okuma bilmem” şeklindedir. Görüldüğü gibi, aslında her ikisinde de bir canlılık, Yaratan'ın o capcanlı Ruh'unu hissetmek mümkün değildir. Efendimiz İsa, “Bol yaşam için geldim”(Yuhanna 10:10) derken bu kişilerde adeta “dar bir yaşam” söz konusudur. Çünkü “Ben niye varım? Nerden geldim nereye gidiyorum? Kâinat ne? Yaratan kim?” gibi soruları sorma cesaretini bırakın, bu konuda en ufak bir kaygı, bir gayret bile görülmemektedir. Kısacası, bu koşulda üzerlerine çektikleri Yaratan'ın ışığı yoktur. Sadece her insanın doğal olarak aldığı ışıkla devam etmektedirler. Dikkat ederseniz, yüreğe Mesih İsa'yı aldığını söyleyen kişiler bile bu durumda sadece doğal ışığı, “bir inancı, bir dini kabul edecek kadar” var olan insanın kendini boşlukta hissetmemesi için var olan ışığı edinmişlerdir o kadar.

Bu halk bana yaklaşıp, ağızlarıyla dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak (29:13)

Bu ifade zaten her şeyi özetleyen bir ifadedir. İnsanlar bir gruba katılım zihniyetiyle, anlasın anlamasın, sorgulasın sorgulamasın, tatmin olsun olmasın “aidiyet” duygusuyla kendilerini, inançlara, felsefelere, mezheplere, dinlere atarlar ve birbirlerinden gördüklerini duyduklarını taklit ederek uygularlar.

Oysa Yaratan bütün Kâinatın Efendisi’dir. Gözden kaçırılan budur. Böylesi muhteşem sistemlerin arkasındaki o muhteşem Yaratan düşüncesi hiçbir zaman dar yollara sığdırılabilecek bir yapıda değildir. Olmadığı gibi, kâinatta her insanın düşüncesi dediğimiz düşüncelerin kökeninde de Yaratan düşüncesi olduğuna göre, “O’ndan olmayan, O’ndan gelmeyen bir düşünce, bir ışık yoktur”. Aksi takdirde “her şeyi Yaratan” olması, “alfa ve omega”, yani “başlangıç ve son” olması (Vahiy 1:8; 1:11; 21:6; 22:13) ve “her şeyin iyi olduğunu” görmesi söz konusu olamaz.

O zaman insanların 13. ayetteki gibi, “birbirlerinden öğrendikleri buyruklar sonucu korkular” oluşturdukları, kısacası, Yaratan’ı O’nun Mesih’ini, Ruh’unu, kurtarışını, bağışlamasını, lütfunu, sevgisini hep birbirlerine göre değerlendirmeleri söz konusudur.

Ve Yaratan için esas olan bu değildir. Mesih’i giyinen her bir fert, bağışlanmaktadır, “bencilliğinden ötürü kendisi için almaya gösterdiği dikkatin” ortadan kaldırılmasıyla, yüzünü, esasında bütün yüreğini, “ihsana” çevirmektedir. Bu da Yaratan’dır. Yaratan, “ihsan ve sevgidir”. Efendimiz İsa Mesih’in yaşamıyla aksettirdiği de budur.

Fakat dikkat edersek, burada, “saran ışığın”, yani Allah Ruh’unun, Kutsal Ruh’un öncelikle açtığı kalp noktası Efendimizin sözü, yaşamı, öğretisiyle büyür, Ruh’la yeniden doğuş başlar ve Mesih orada büyür ve kişi o noktada Yaratan’a

yürür. İşte bu, hakiki gerçek İsrail olmaktır. Bu, “ben”ine düşürülmüş insanın, “ben”ine bakan bütün iç gözlerini, Kâinatın Efendisi olan Yaratan düşüncesinde Yaratan’a yükseltmesidir. Bu başarı yukardan ve aşağıdandır. Önce yukardan gelen ve yüreği açan Yaratan’ın ışığı ve sonra Mesih olmayı Ruh’la çalışarak arzulayan “ben”in gayretidir.

Lütuf ve kurtuluş elbette Yaratan’dan, Ruh’la Mesih’te yüreğe gelir. Diğer taraftan, “on bakire meselinde olduğu gibi”, gayretle kurtuluşu gönenmek ise aşağıdan, yani kişinin ferdi olarak, “ihvan ve sevgi”yle mana çalışmasından kaynaklanır.

İşte şu din, bu din, bu mezhep, şu mezhep, bu felsefe, şu inanç bütün bunlar, atmosfer gibi sadece dünyayı saran adeta insanî fısıldaşmaların, dedikoduların, “ben” çekişmelerinin, “alma arzusunun bencil mücadelelerinin” sonucudur. Bu nedenle, “halk bana yaklaşıp ağızlarıyla ve dudaklarıyla beni sayar” denmektedir. Oysa esas olan, “yüreklere...” sözcüğüdür. Peygamber Yeremya’nın ifadesinde de esas bu vurgulanmaktadır; “(esas yürünecek yol-şariat yani yasa) yüreklere yazılacaktır”. İşte o vakit Efendimizin aramızda doğduğu andır. Mesih’in, “iki ya da üç samimi yürek imanlısının arasında” bulunduğu andır. Aynı zamanda bu, birçok inanç ve dinin sahiplenerek kullanmaya kalktığı şu meşhur, “altın nesil, aslında Mesih çağıdır”. “Kimsenin kimseye Yaratan’ı bilin diye öğretmediği” o meşhur çağ... Dikkat edin, eğer kimse böyle bir gurur içinde değilse, yani “Benim inancım senin inancını yener”. “Biz ilkiz, biz sonuz, biz en iyiyiz, en gerçeğiz” diyemiyorsa o zaman bu çağ Mesih çağıdır. Dinlerin, mezheplerin, felsefelerin, inançların üstünde Yaratan’ın edinildiği, “Kâinat Kitabı’nın okunarak keşiflerle, bilimle, ilimle” Yaratan’ın Mesih’inde bulunduğu ve O’nun Ruh’uyla kâinatın özellikle manevi manada üstüne çıkıldığı dönemdir. Esas yüreklerin derinliklerinde istenilen, arzulanan ama hep insan etkisiyle ve bir yığın insan öğretilerin etkisiyle dile gelmeyen, esasında bu inanılmaz arzudur. Kısacası, bu program yüreklere çoktan yüklenmiş ama insan bütün öğretilerin, birbirini bilgilendirmenin sonucunda “tek ve çift gizlilik” nedeniyle bu küçücük noktanın kendisini ifşası henüz sağlanamamıştır.

Bunun ifşası da ancak ya yukardan ya da aşağıdan şafağın sökmesiyle başlayacaktır. Ya Efendimiz İsa’nın, Petrus’a, “Bu sırrı sana açan...göklerdeki Babam’dır (Matta 16:17) dediği gibi açılacak ya da aşağıdan sadece O’nu

öğrenme, yürekle O'nun esas kurtuluşunu, Mesih'i ve Ruh'uyla yaptıklarını algılama ve yaşama indirgeme gayretleriyle açılacaktır.

Bu tarz dindarlık taslayarak yaşayanların sonuçsuz yürüyüşlerini, Matta 15'de Efendimiz Mesih İsa'nın da Yeşaya'daki sözlerle net bir biçimde yüzlerine vurduğunu görüyoruz. Bütün bu sözlerin, öğretilerin, inançların ve mezheplerin hepsinin üstündeki esas, Yaratan'ı edinmektir ve biz Mesihleşerek Yaratan'ı edinebiliriz, bu da Ruh'la olur. Burada sır budur. Aslında insanların kendi öğretileri, dindarlıkları ve dar görüş alanlarının yarattığı tek ve çift gizlilik bu sırrın üzerini örtmektedir. Yaratan'ın bütün bu ruhları Kendisini daha net algılamaları için, "benlerinde düşürmesinin" ve sonra bütün kâinatla, Ruh'uyla ve Mesih'iyle Kendisini ifşa ederek, ruhları "kalp noktaları"yla Kendisine geri çağırmasının" sırrı ve süreci gizlemektedir. Bu gizleme ise bu alenî hakikati, "Yaratan'ın Sırrı" olarak bir giz perdesi arkasındaymış gibi bir hale sokmaktadır.

İnsanlar ve günümüz kiliseleri bütün bu gerçeklerden bihaber kendi oluşturdukları, "İsevî bir inancın ardı sıra" kendi kendilerine günah, tövbe, lütuf, özgürlük, tapınma, yürek yaraları, günahları itiraf, kilise sırları, bayramlar, oruçlar, tapınma şölenleri, toplantılar icat edip devam edebilirler. Ama bu anlatılanlar, Kutsal Yazılardaki esas vurgular, hep "gözle görünmeyen bir iç noktasında gerçekleşen hadiselerdir". Esas her şey orada olmaktadır. Bu nedenle, Efendimiz Mesih İsa, "Dua ettiğiniz zaman iç odanıza çekilin" (Matta 6:6) gibi bir ifade kullanmış ve çoğu geceler tek başına çekilmiştir. Bu noktalara bakmak bile, samimi bir Mesihî anlayışın günümüzün anlayışlarından, inanç öğretilerinden ne kadar uzak olduğunu göstermeye yetip artmaktadır.

Şaşılacak bir şey yapacağım, bilgelerin bilgeliği yok olacak (29:14)

İnsanların değerleriyle Yaratan'ın değerlerinin aynı şekilde çalışmadığının en güzel örneği, İsa Mesih'in müjdesinde açıkça belirgindir. Efendimizin öğretileri sözlerden ziyade yaşamındadır ve zaten etkin olan da budur. Yaratan, "ihvan ve sevgi" olan varlığını "oğul"da, yani "birlikteliği o denli" belirgin "İnsanoğlu'nda" ifşa etmişti. Böylelikle gerçek ilahî yaşam, O'ndan başkası yok (Yeşaya 45:5) kavramının bizden ifşasındadır. Böylelikle Yaratan'ın zaferli yaşamı, sır perdesini yırtıp, esas gerçeklerin öne çıkmasıyla bizden ışımaya

başlamış olacaktır.

C. YARATANIN HÜKÜMRANLIĞI

Ne isterse yapar (Mezmur 115:3)

Yaratan her şeyi doluluğunun ihsan ve sevgi olarak Kendisinden taşması sonucu bütün ayrıntılarıyla kâinatı yaratmıştır. Bu tamamen içten kaynaklı bir olgudur ve Ruh, taşkınlığında küçük ruhlara bölünerek, her bir ruh, “ben” denilen, kişinin kendini algılama noktasına getirilmiştir. Bu, “Yaratan düşüncesinin” harikalığıdır. Çünkü bu noktada artık insana düşen, en dibe, yani “benin en üst arzularına” temas edip yukarıya, esas bütün olan “BEN”e zıplamasıdır. Bütün bu iniş ve çıkış aslında tamamen “düşüncenin” aktivasyonudur. Her şey plan dâhilindedir ve bu planda özgürlük yoktur. Özgürlük sadece bu planı görüp, bu planı etüt ederek ilerlemeyi ya da itilmeyi beklemektir.

Mesih İsa’da kurtuluş bu planı algılamak, önden çekilmek, mantık üstüne çıkarak Yaratan’a yürekte kavuşmaktır. Bu “kalp noktası” açılmadıkça kişinin yalnızca kendi dar görüş alanında gördüğü kadar hareketi söz konusudur.

Bizi kim görecektir, kim tanıyacak? (29:15)

Bu düşünce, “insanın benini besleme” koşuludur. Oysa hava bütün dünyayı kapsamakta ve içinde yaşam sağlanmaktadır. Eğer hava yoksa yaşam yoktur. Ve kimse bu havadan özgür değildir. Özgür olmaya kalkan ölecektir. Tek özgürlük temiz havalı yerleri seçmek ya da kirli havalı yerlerde kalıp yaşamaya gayret etmektir. Bunun dışında özgürlük yoktur. Kısacası, hayatımıza “hava” hâkimdir, hükmetmektedir. İşte, aslında Yaratan’ın, “her şeye kadir olması”, “O’ndan başkasının olmaması” kavramı da budur. O’nun gücü bütün bu kavramların üstündedir. “Yaratan düşüncesinde” her şey ama kâinattaki her şey yerli yerinde, düzeyinde, formülleri ve koşullarıyla kayıtlıdır. Bu aynı zamanda inanılmaz bir

güvenceyi de beraberinde getirmektedir.

Doğa eğer kendisiyle ters gidilmediği ve ona uyum sağlandığı sürece, farkındaysanız, kendini temizler, yeniler. Yaratılmış olan insan da, Yaratan'ın Mesih İsa'da sunduğu ve Ruh'uyla pekiştirdiği yaşamında Yaratan'ın doğasına uyum sağladığı sürece, aslında, Yaratan'ın suretine dönüşüm sağlamış olacak ve lütuf kurtuluşu onu gönendirmiş olacaktır. Böyle bir yaşamda hâkim olan doğadır. Sıkı giyinmiş, palto giymiş kişi için yağmur, soğuk, fırtına artık sağlıksız değildir. Yaratan'ın doğasına uyumlu olmak O'na benzemektir, O'nu edinmektir. Kısacası Mesih'i giyinen kişide Yaratan'ın hükümranlılığı hâkimdir, çünkü O'nun hükümranlılığı karşılıksız doluluktan saçılan, dökülen bereket ve ihsandır. Aynı şekilde hakiki sevginin kaynağı karşılık beklememekte, sadece verme aksiyonunu hiçbir alma beklentisi olmaksızın sunmaktadır. Bu, kâinatla uyumlu, dolayısıyla Yaratan'la uyumlu yaşamdır. Efendimizin haçta ölümünde uyum için, “ben”ine ölmesi sonucunda dirilme bu şekilde gerçekleşmiştir. “Tohum bereketli toprağa ancak böyle bir koşulda düştüğünde” ürün veren bir biçimde dirilmiş, meyvedar bir ağaç ortaya çıkmıştır.

O gün sağırlar kitabın sözlerini işitecekler (29:18)

Alçaltılan yükseltilecektir, insan önce, “beninde alçalmalıdır ki”, yüksekliği algılasın. Toprağa düşen İsrail, bütün “benlik” çıkıntılarını yontulduktan sonra Mesih'te yepyeni bir nesil, “yeni antlaşma çocukları” olarak yeniden tamliğe doğru hareket haline gelmiş olacaktır. Bu nedenle, bu bölümün sonunda, her zaman ifade edildiği gibi, yine umut dolu bir tablo çizilmektedir. Ruh'un rehberliğinde ruhların Mesihleşerek Yaratan'ı edindiği ortam hep, “kurtla kuzunun bir arada yaşadığı” (Yeşaya 11:6) ve “kimsenin birbirine Yaratan'ı bilin diye öğretmeyeceği” bir ortam olarak karşımıza çıkmaktadır.

“Göklerin egemenliği”, Ruh'un rehberliği ve Mesih'in kurtuluşunun gönencilere Mesih'in giyinildiği, Yaratan'la eşit forma dönüşümün sağlandığı o maneviyatın en üst derecesinde edinilen Mesihî yaşamdır. Bu yaşam tablosunda Yaratan'ın zaferinin etkin kıldığı lütfun Yaratan'ın sırrını ifşa ederek kişiyi Hükümranlılığa taşımasıdır. Ve bu tablonun sonucunda Yaratan'ın kâinattaki bütün kavramların üstündeki etkin gücü açıkça ilan edilir.

Bu güçle, “düşkünlerin RAB’de buldukları sevinç artar ve yoksullar İsael’in kutsalı sayesinde, yani “ihlan eden ve seven Yaratan’ın” sayesinde çoşar”.

Bu, “Baba ve Oğul’un Ruh’ta” bir oldukları andır. Biz de, o birde bir oluruz.

XIII. GÜNÜMÜZDE BARIŞ VE GÜVEN (Yeşaya 38:1-39:8)

Bu bölümden önce Yeşaya, Yaratan'a güvenmenin gerçekten doğru bir yöntem olduğunu, daha doğrusu esas olması gerekenin bu olduğunu söylüyor. 38 ve 39. bölümlerde ise zaman zaman bulunduğumuz seviyelerden aşağıya düştüğümüzü ve buna hazırlıklı olmamız gerektiğini de en güzel biçimde dile getiriyor Yeşaya. Özellikle 40. bölüm ve sonrası bizi imanımızın ötesine taşıyor. Aslında burada Yaratan'ı edinme yolundayken bulunduğu seviyeden geriye doğru düşen bir kişi örneklemesi veriliyor. Bu da esasında imanımızın ne kadar güvenilmez bir manevi edinim olduğunu göstermektedir.

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, bizler çoğunlukla dinimize, diyanetimize, dinî kültürlerimize ve bu yolda bazı din önderi olarak kabul ettiğimiz kişilerin öğretilerine güvenir dururuz. Oysa Yeşaya'da çok net belirtildiği gibi, esas olan, "gönül gözünün" açılması ve Yaratan'ın o bina eden ışığını almasıdır. Ruh'un etkileşimi o ışıktaki yavaş yavaş Mesih'in yürekte doğmasına neden olur ve bu, kişi için yeniden doğuştur. Yeniden doğmuş kişi ise yavaş yavaş Mesihleşirken Yaratan'ı da edinmeye başlamıştır. Şimdi bu anlattığımız olguda artık dinin, diyanetin, elimizle, kolumuzla yaptıklarımızın bir etkisi yoktur. Burada etkin olan, yüreğin Yaratan'ın ışığında Yaratan'a uyandırılması, yukarıdan alınan çağrının aşağıdan güçlendirilerek Ruh'un saran ışığında Mesih olarak büyümesidir.

İşte, bu evrede dahi zaman zaman kişi bu mana yolundan sağa ve sola saparak geri adım atabilmektedir. İsrail'in, yani Yaratan'a yürüyenin zaman zaman kendi doğal ışığında geriye sekerek seviye kaybetmesi söz konusudur.

Hizkiya'nın hastalığı bunun ilginç bir örneğidir (2. Krallar 20). Çünkü özellikle Asur önünde Yaratan'ı edinip arzularının üstesine gelen, Yaratan'ı edinmekle zaferi kazanan ve halk için Hak'tan alarak ilerleyen Hizkiya, rahatsızlandığı zaman, İsrail olmaktan çok aşağılara düşmüş ve Yaratan'a o örnek güvenini adeta yitirmiştir. Bu nedenle, İsrail olarak vaat edilen o "göksel egemenliğe", yani Yaratan'la eşit forma dönüş anına yürürken, aslında yukardan

gelen çağrı için bizler hem aşağıda sürekli olarak çalışmalıyız, hem de bir üst akla tutunarak hareket etmeliyiz.

Unutmayalım ki, biz hiçbir zaman Yaratan'a olan imanımıza güvenemeyiz. Yaratan'a doğrudan güvenmemiz ve bu güveni de sürekli yenilememiz gerekmektedir. Aslında güvenimiz O'nun lütfunda pekişmektedir. Lütfuna cevabımız da, Mesih'te biçimlenmek ve Ruh'un rehberliğine tabi olmaktır.

Efendimizin öğretiş, yaşam ve kurtarışında ve Ruh'un öncülüğünde Yaratan'a doğru ilerlerken bazen inanılmaz bir egoyla kendi arzumuzun esiri oluveririz, yani "alma arzumuzun" üstüne tam çıkmışken birden bire yeniden "alma arzumuzun" altında eziliveririz. Bu, öyle bir ezilmedir ki, adeta Yaratan'la aramızdaki bağ kopuvermiş gibi gelir bize. Bu, bir anlamda doğrudur, çünkü Efendimiz Mesih İsa'nın dediği gibi, "yürek hakikaten iki efendiye hizmet edememektedir" (Matta 6:24; Luka 16:13), yani hem maddiyat hem maneviyat aynı anda yürekte duramamaktadır. Ya biri hâkimdir ya da öbürü. Aynen bunun gibi, bu noktada da ya biri, yani ya "küçük ben" hâkimdir, ya da "büyük BEN". Ve her bir "bencil alma arzusuna tabi olma" otomatik olarak bizi, "küçük ben" in emrine tabi kılmış olacaktır. Bu da doğal olarak, "Yaratan'la, yani büyük BEN"le bağımızın kopması anlamındadır. Fakat bu çoğunlukla bizim hissiyatımızdır, yani biz gizlendiğimiz için, Yaratan'ın bizden gizlendiğini, bizi terk ettiğini hissederiz. Biz bağı kopardığımız için, sanki "bağ" o noktada kopmuş gibidir. Dolayısıyla Yaratan'dan ayrı düştüğümüz hissine kapılırız. Oysa Yaratan, o Yüce Olan her yerdedir. "O'ndan başkası yok" (Yeşaya 45:5) ilkesi doğrultusunda bütün kâinat Öz, Kelam ve Ruh olan o muhteşem üç boyutla sarılmış vaziyettedir. Ve Yaratan bizi o en alt noktada karşılar. Her şeyin bittiği nokta, o alt çizgi her şeyin yeniden başladığı yerdir. Efendimiz Mesih İsa'nın (esenliği üzerimize olsun) o meşhur "kaybolan oğul"(Luka 15:11-31) meseline olduğu gibi, oğlun dibe vurması babasına esaslı kavuşmasına vesile olmaktadır. Burada büyük bir örnek, büyük bir teşvik ve büyük bir ders vardır. "Bağımızın koptuğunu" düşündüğümüz her an aslında yeniden ve esaslı bir bağ kurmamız için kapı aralanmış demektir.

Ve bir diğer taraftan da düşüşlerimiz, genelin üzerinde yaptığı kelebek etkisi nedeniyle, birtakım olumsuzluklara sebebiyet verebildiği gibi, aynı zamanda inanılmaz yeni izlenimlere, olumlu gelişimlere de bizi taşımaktadır. Bu

nedenle, bu metinde bu güvenin sürekli yenilenmesinin gerektiğine örnek olarak verilen konu üç bölüm halinde bize sunulmaktadır.

A. HASTALIK

Ev işlerini düzene sok. Çünkü iyileşmeyecek, öleceksin (38:1)

Aynı kişi hakkında iki farklı bakış açısı olduğunu görmemiz ilginçtir. 2. Krallar 18:5’de “Hizkiya, İsrail’in Allah’ı RAB’e güvendi. Kendisinden önceki ve sonraki Yahuda kralları arasında onun gibisi yoktu” sözlerini görüyoruz. 2.Tarihler 32:24-25’de ise “Hizkiya ölümcül bir hastalığa yakalanınca, RAB’be yalvardı. RAB yakarışını duyarak ona bir belirti verdi. Ne var ki, Hizkiya...büyüklendi” denmektedir. Yeşaya 39’un sonuna baktığımızda ise kendisine verilen ikinci hayatını aslında pek de iyi kullanmadığını görüyoruz.

Burada çok açıkça ifade edilmeye çalışılan, aslında kişinin Yaratan yolunda yürürken düşe kalka gelişim sürecidir. Kalp gözü açılmış olan kişi aslında Yaratan’a samimiyetle yürüyen İsrail olarak gerçekten oldukça düzeyli bir biçimde, “mana yolunda” Mesih İsa’da biçimlenerek Ruh’un ışığında ıslah olarak, “ihvan ve sevgi” yaşamına doğru çekilebilir. Fakat bu yürüyüşüne Hizkiya gibi, “tam güvenle” devam ettiğinde, “başarıyı edinmiş olarak”, yani “Yaratan’la eşit forma” girmiş olarak, “muzaffer” bir yaşamı, “bol yaşamı”, “ihvan ve sevgiyle” arzularının üzerinde sürdürebilir. Ama buna rağmen, her an “güven dolu yaşamını” “kendine güvenmeye” döndürme eğilimi bir köşede pusu kurmuş beklemektedir. İşte, böyle bir durum ortaya çıktığında özellikle orduları yenerken, büyük arzuları, bencil tutkuları, nefretleri, kişinin düşmanı olan “beninin bütün saldırılarını” yenerken, bir gün bir hastalık nedeniyle ya da başka nedenle kişi kendi kendine, “eliyle, koluyla” edindiğini düşündüğü gurur dolu dua sonucunda tepetaklak aşağıya düşebilir.

Dikkat edilirse, burada ölümün hatırlatılması karşısında yüreğin hayat arzusuna ve esasında samimiyetle Yaratan’ı edinme arzusuna cevap gelmiştir, yani Hizkiya talep etmiş ve hakikaten eksikliğini farkında olarak yürekten dua

etmiş, yürekte yakarmış ve bu yakarış kendisine zaman sunmuştur. Ayrıca Hizkiya'nın ruhu burada, Mesih'in yüksekliğini henüz tamamlamadığının farkına varmış, bedeninin son noktaya doğru hareketinde zaman içinde tamlığı arzulanmış ve daha doğrusu aşağıdan uyandırılmıştır. Aşağıdan çalışma ve yukarıdan çalışmayla burada, ruhun Mesihleşmesine, o seviyeye Ruh'la erişmesine zaman verildiğini ve hatta bunun için de bir anlamda zamanın durdurulmasının da bir belirti olduğunu görüyoruz.

Kısacası, Yaratan'a bütün varlığıyla güvendiğini ve sağlığında tamamen RAB'le arasındaki samimî bağla ilerlediğini gördüğümüz bu kişinin, aslında hastalık halinde hâlâ kemalat derecesine, yani Yaratan'ı edinme, Mesih'i giyinmiş olma seviyesine ulaşmadığının farkında, hatta biraz korku ve biraz da güvensizlikle ikinci bir kişilikle karşımıza çıktığını ve buna rağmen samimi olarak yürek niyetinin cevap bulduğunu görüyoruz.

B. İKİ FİKİR

*Her şekilde değişken, kararsız kişi RAB'den bir şey alacağını sanmasın
(Yakup 1:8)*

Aslında bizler çoğu zaman Hizkiya gibi iniş ve çıkışlar yaşıyoruz. Zaman zaman bu iniş ve çıkışlar bizleri yukarıda da değindiğimiz gibi, çok daha üst düzeylere çekiyor. Ama aslında bu iniş ve çıkışlarımızda niyetlerimize göre Yaratan'ı ediniyoruz. Çünkü esas işitilen ve kâinatta işleyen dualarımız dudak duaları olmadığı ve her şey yüreğin değişimi, yüreğe yazılmış olan kâinat yasasının işlemesine tabi olduğu için, yüreğin nerede olduğuna göre bu edinimi ediniyor ya da bu edinimden mahrum kalıp tamamen ıslah edemediğimiz bir alt izlenimde kalakalıyoruz. Hatta “mana yolunu bıraktığımızda”, esas Yaratan'la, Mesih İsa'da ve Ruh'undaki bağını kopardığımız için, bu izlenimin, yani “tek gizliliğin” içinde yönümüzü kaybediyoruz ve sadece, “ağızlarla sayılan ama yürekte reddedilen bir imana” doğru koşuyoruz.

Burada da ilk görünüş itibariyle, “ölüm anı” yaklaştığı anda “Yaratan'a tam

güvenle” yürüyen Hizkiya’nın yürek yakarışında, aslında, öldüğünde “Mesih’le sonsuzluğa” geçecek kadar “Yaratan’ı edinmemiş olma” kaygısı çektiğini görüyoruz. Ahaz, Yüce Allah’tan belirti istemesi için uyarılmasına karşın gururu yüzünden belirti istememişti. Bu kez de burada Hizkiya’nın, “Allah’ın bütün vaatlerine karşı hâlâ güveninin azlığını belirtir bir biçimde bir belirti istediğini görüyoruz”.

Belirti nedir? (38:22)

Birkaç bölüm önce Yaratan’a tam bir güvenle yürüyen o Hizkiya’nın, hasta yatağında ölüm gerçeğiyle karşılaştığında, bir anlamda, “güveyin beklendiği anda” elindeki kandilinin yağının yeterli olmadığı gerçeğiyle yüz yüze geldiğini görüyoruz. Ve o bütün “örnek güvenine”, örnek ilerlemesine, Mesih’te biçimlenmesine, Ruh’ta serpilmesine karşın günün birinde, “duruyorum sanan dikkat etsin düşmesin” misali, “mana yolundan birden acıların yoluna” doğru bir düşünüşle karşılaştığını görüyoruz.

Aslında bu hastalık anındaki yakarışında da, “ışığın hazzını algıladığını”, varlığının amacının aslında Yaratan’ı yüceltmek ve O’ndan sonsuza dek zevk almak olduğunu algıladığını görüyoruz. Ama diğer taraftan, “ölüm vadisinde” neredeyse bu hazzı kaybettiğini ve dolayısıyla, Yaratan’ın vaatlerine de eskisi gibi çok fazla güvenemediği ifadelerini de görüyoruz.

Bu noktada belki de ölüm kapısına geliş nedeni, Yaratan’ı edinerek insan-ı kâmil düzeyinde Yaratan suretine dönüşmüşken, birden bire ıslah kapılarını kapatması, Yaratan’la arasına yeniden, “kendi rızası için alma” arzusunu, gururu koymasıydı. Bu, bedeni, yaşayan can olmaktan yeniden cansız düzeye doğru hareket ettirmekteydi ve zaman istedi, yani aslında ıslah istedi, eksikliğini gören bir durumda bir dua bina ettiği için, kendisine biraz daha ruhunu ıslah ve Mesih’e doğru büyüme, tekâmül şansı verildi. Fakat bu ikinci şanstaki bütün ifadeleri hali hazırda, “tek gizlilik” içinde gidip gelmesinden ibaretti. Ve bu iki fikirliliği aslında onun daha başından sonunu da hazırlayan bir etmen olarak kendisinde geliyordu ve kendisini geliştirmiyordu.

Bu durum aslında hepimizin, “mana çalışmalarını” kestiğimizde ve Efendimiz Mesih İsa’nın (esenliği üzerimize olsun) bedenini oluşturma, yani samimi Mesihîlerin bir arada oldukları ortamı, bağı terk etme durumunda yüzleştikleri ve yüzleştirecekleri bir durumdur. Daha önce ne denli maneviyat basamaklarında kalp noktalarının açılmasıyla basamak basamak Mesih’in kendilerinde doğarak büyümesi ve Efendimiz Mesih’te biçimlenmeleri söz konusu olursa olsun, “kendi rızaları için almaya başladıklarında” bu manevi birlikteliği, biçimlenmeyi ve saran ışığın kendilerini sarmasına mani olmuş olacaklar ve hatta “esfel-i safilin” dediğimiz bir seviyeye düşmelerine yol açacaklardır.

Bu, yukarda bahsettiğimiz “ben ve BEN” tezatlaşmasından başka bir şey değildir. Kötünün işleme ve iki fikir arasında sıkışıp kalmamız, “ya sıcak ol ya soğuk ol” prensibi doğrultusunda bizi daha da sefil bir hale getirecektir.

Oysa ismi itibariyle bile Hizkiya, “Allah’ın güçlendirdiği” gibi bir manaya gelmekte, yeterince Yaratan’ı edinme yolunda tam bir İsrail (Yaratan’a yürüyen) olarak, bir ışık şahsiyet olarak karşımıza çıkmaktadır ve Asur karşısında, İsrail önünde öyle de olmuştur.

Burada Yaratan’la eşit formata dönüşmedikten sonra bir kap içinde ömre ömür katılmasının değeri nedir? Çünkü beden çocukluktan, gençliğe, gençlikten yaşlılığa tekâmül ederken, eğer Yaratan tarafından bize sağlanmış, kırılmış ruhumuz aslına rücu etmedikten, aynı tekâmülü “yeniden doğuş” ve Ruh’un yönlendirilmesinde, “Mesih’te biçimlenmeye” dönüştürmedikten sonra ne değeri vardır? Çünkü Yaratan’ı edinme, O’na kavuşma anı gerçekleşmeyecektir. Kapı önünde kalan beş bakire gibi kapı önünde kalınacaktır. Ve kaybolan oğlun (Luka 15:11-31) yuvaya dönüşü gerçekleşmeyecektir. O zaman bu kapta devam eziyettir, koyu karanlık ve dış gıcirtısına doğru yöneliştir.

C. İHANET

Kötü eğilim karşımıza ya bir canavar olarak çıkar ve gözümüzü korkutur ya

da bir fahiŒe olarak önümüze çıkar ve kandırır (Vahiy 13:1, 17:1). Bugün dünyada insanın bu müthiŒ bencilliği özellikle insanın insana ettiği zulümlerle gözlerimizin önündedir. Ve diğer taraftan reklamlara varıncaya kadar insanlık birbirinin “ben”inin üzerine çıkararak, “kendi benliği için almasını” tahrik etme derdi içindedir. Bu durum tarihin derinliklerinden günümüze aynı Œekilde devam edip durmaktadır. Çünkü “kalp noktası” açılmamıŒ ve Yaratan’ın ıŒıđını henüz içeriye almamıŒ bütün yürekler doğal ıŒıđın, yani yaŒam için gerekli olan ıŒıđın etkisinde, “beni tanıma formatında” bütün doğal ıŒıđı egoya dođrultmuŒ vaziyettedirler.

Önce Asur bütün canavarlığını önce aldatıcılığıyla gizleyerek Yerusálim’i, yani “sunağın kalbini” baŒtan çıkarmayı çalıŒmıŒtı. Hizkiya’nın Yaratan’ı edinmesi ve güvenini tamamen Yaratan’a vermesi, “kötü eğilimin” bütün arzularının def edilmesine neden olmuŒtu.

Bu noktada ise karŒımıza bir baŒka izlenim gelmektedir. Bir izlenimde Asur ıslah olunmuŒ ve Yaratan’ın Mesih İsa’da kurtarıŒına gönenilmesi gibi, yürekler Yaratan’a güvende tam esenlik bulmuŒtur. Ama Œimdi bir baŒka izlenimde, yine bir üst Mesihî seviye için bir baŒka, “alma arzusuyla” mücadele vardır. Œimdi Babil aynı Œeyi yapmaktadır. Bu kez “kötü eğilim” güler yüzlülük maskesi altında Hizkiya’nın yüreğini eritmiŒtir. Yani Asur izleniminde durumun ıslah edilmesi Œimdi bu gevŒeklikte mümkün olamayacak ve bu da maalesef kaosu, ıstırabı ve dolayısıyla, “mana yolundan” “acılar yoluna” göçü getirecektir.

Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Yaratan’la dıŒmanlık olduğunu bilmiyor musunuz?

Burada dünya, elbette güzel çehresiyle Yaratan’ın yarattığı Œaheser olan dünya anlamında değildir. Buradaki dünya bizim yememiz, içmemiz, yaratılmıŒtan zevk almamız da değildir. Burada dünya maddedir. Burada dünya, “almaya doyamadığımız ve hep kendi çıkarımız için aldığımız maddedir”. Oysa Yaratan “ihsan ve sevgidir”. Bu nedenle kendi için sürekli madde edinme aŒkındaki insan için, yine baŒta söylediğimiz gibi, yürekte iki efendi olamayacağı için “ihsan ve sevgi” dıŒmandır.

Burada özellikle Hizkiya, “ben” demeye başlamış ve Babillilerin kendisini sormaları, kendisine gelmeleri onun nefsini okşamış ve yüreğini, “ihlan ve sevgiden” “benin önemliliğine” vermesine neden olmuştur. Kısacası, burada “kendi önemliliği” ve “önemli bir ülke yetkilileri tarafından ziyaret edilmesi”, bu kişilerin esas neyi arzuladığını görmesine mani olmuştur.

Bizler de bazen aşırı “bencil isteklerimizin” ardı sıra koşarken gerçekten bize haz verecek olan şeyin alacağımız şey olduğunu düşünürken bize bir şeyler kazandıracak olduğunu düşündüğümüz şeyin esas niyetinin ne olduğunu görmemiz mümkün bile değildir.

39. bölüme bakılırsa Hizkiya burada, “benin önemi” nedeniyle bütün varlığını bu arzuya açmış bulunmaktadır.

Ve uyarı gelir.

Gün gelecek sarayındaki her şey ...Babil'e taşınacak (39:5)

Efendimiz Mesih'in dediği gibi, “eğer hazinen yeryüzünde ise” sarayındaki her şey “alma arzusunun emrinde” Babil'e, yani kötü eğilimin merkezine, yalnızca “benliğe” taşınacak ve bedenın “benlikte” erimesiyle yok olup gidecektir. Oysa esas olan, “ben”in BEN'e” taşınmasıdır.

Uzun yaşamaktan ziyade yaşamı sürekli Mesih'e doğru ve Mesih'le yükselen bir yaşam haline getirmek esas olmalıdır. Ve yeryüzünde bir hazine kaygısına kapılmaksızın, “görünenin ardındaki görünmezi” görerek, Yaratan'la eşit formata, yani Mesih'te tam biçimlenmeye doğru yükselmek esastır. Bu Ruh'un rehberliğinde, saran ışığın sürekli olarak bizde kalması ve işlemesiyle mümkündür.

Bütün bu uyarılara karşın Hizkiya, “Nasıl olsa Babil’in işgalini ben görmeyeceğim, barış ve güvenlik içinde öleceğim” şeklinde bencilce bir noktalamayı tercih etmiştir. Kısacası Hizkiya, gerçekten düşe kalka Mesih’te ilerleyen veya biçimlenen ya da kapı dışında kalan kişilere, yani bize örnek olmaktadır. O, Yaratan’a tam güvenmiş ama sonunda yine kabının Yaratan’ın ışığında ıslahını durdurduğu anda, “kendi normal benliği içinde kendi firavununa, yani benliğine köle olmuştur.”

Dersin özü bu noktadadır. Bana ayna olmasındadır. Yaratan’ın lütfu olmaksızın benim Mesih ve Ruh olarak Yaratan’a cevap vermem oldukça zordur. Yukardan uyandırılmam, aşağıdan uyandırılmayla manevi bir çabaya dönüşmek ve bu devinim sürekli, “her sabahında Yaratan’ın inayetiyle yenilenmek” durumundadır.

Yeşaya’nın 1-39 bölümlerinde aslında halkın Yaratan’ı edinme gerçeğini işittiklerini ama bu işittiklerini bir türlü “kalp noktası” olarak edinemediklerini görüyoruz. Bunun sonucunda da sürgüne gittiklerine tanık oluyoruz.

Kısacası, bizler Yaratan’la eşit forma dönüşmeyi hakikaten yaşamımızın bir gayesi olarak görmüyorsak ve yüreğimizi Yaratan’ın ışığıyla doldurup ruhumuzu geldiği o muhteşem Yaratan’ın formatına döndüremiyorsak, yani Efendimiz Mesih’in kurtuluşunda biçimlenemiyorsak o zaman sürgüne, bir diğer ifadeyle ağlayış ve diş gıcirtısına (Matta 8:12; 13:41-42; 13:49-50; 22:13; 24:48-51; 25:30; Luka 13:28) devam edeceğimiz gerçeğiyle karşı karşıya kalıyoruz. Ruh’umuzun Mesih’te ve Yaratan’ın Ruh’unda tam olarak dönüşümü sağlanana dek sürgünde kalacağını öğreniyoruz. Ve Yeşaya’nın 40-66 bölümlerinde ise sürgüne gidenlerin tamamen ıslahını ve Yaratan’ı edinme koşullarını lütfu ve gücüyle Yaratan’ın Kendisinin yüklendiğinin müjdesini alıyoruz. Yani bir başka deyişle, Yaratan’ın, yarattığı her dizi ve her dili Kendi önüne getireceğini ilan ettiğini görüyoruz (Romalılar 14:11).

O, halkını yukardan ışığıyla ıslah edecek Olan’dır. Peki, böyle bir ıslah durumunda, “ihvan ve sevginin” üzerimize tam olarak gelmesinde aşağıdaki bizlere düşen nedir?

a. “ih̡san ve sevginin” kalp gözümüzün açılması, yani Ruh’un ıŖıĖının yüreğimizde Mesih İsa’ya yer hazırlaması ve Mesih’in kurtarıcımız ve efendimiz olarak orada yerini alması sonucu bizim her Ŗeyden nce Yaratan’ı edinmeye baŖladığımızın bilincinde olmamız esastır. Bu, yukarıdan ve aŖaĖıdan karŖılıklı olarak iŖlemenin sonucunda, “O’ndan baŖkası yok” (YeŖaya 45:5) kavramı kapsamında bir süreçtir. Bu süreçte, “kötü eğilime”, “benliğe” her ne olursa olsun kulak asmak, “benin üstüne çıkmamıza”, dolayısıyla, “Mesih İsa’da Yaratan’ın suretine dnŖmmze engeldir. Unutulmaması gereken, “alma arzumuzun” “ih̡san ve sevgiye” dnŖmesi oldukça uzun ve zordur, Mesih’e sürekli tabi olmak demektir ve bu süreçte, “benlik” güçlüdür. Bizi kolayca, “Yaratan’ın yolundan dŖrme eğilimindedir”.

b. Yine unutulmaması gereken bir diğer nokta Ŗudur: “O’ndan baŖkası yok” (YeŖaya 45:5) kavramında, “hepimiz O’nun ruhundan frldk ve kırılmadan önce O’nun suretinde yaratıldık”. Zaten bu nedenle O, Kendi kelimesinin yüceliğini bize ifŖa etmiŖ ve Ruh’uyla hazırladığı yolda, Mesih’inde kurtuluŖ kapılarını açarak, kurtuluŖumuzu, yani kendi “ben”imizden “BEN, BEN’İM” (ıkıŖ 3:14) diyene geldiğimiz noktaya dönmemizi saĖlamıŖtır.

O’nun ıŖıĖında (Mesih İsa ve Ruh’uyla) Yaratan’ı edinmeye baŖlamıŖ olmamızın bilincinde olmak ve O’ndan geliŖmemizin doğal olarak O’na dönmemizi gerektirdiğini ve Yaratan’ın bu kapıyı hep açık tuttuğunu bilmek bizi Mesih’in kurtarıŖında Yüce RAB’bimize kavuŖturmuŖ olacaktır.

Bu, Yeremya’da denildiği gibi, Allah’ın Yasası’nın yüreklerde yazılması, kimsenin artık birbirine Allah’ı bilin diye Ğretmemesi anlamındadır. Kısacası, kurtla kuzunun birlikte yaŖadığı (YeŖaya 11:6) Mesih ağı’nın, bir baŖka deyiŖle, beklenen “göklerin egemenliğinin” geldiği andır. Yaratılanın Yaratan’ıyla buluŖtuĖu noktadır. Mesih’in ikinci geliŖidir. O zaman bütün bu ıŖıĖın iŖlemesi yüreğin yaŖamla btnleŖerek övgü ve hamtlar sunmasıyla sadece ibadet anını değil, yaŖamı ibadet haline getirecek bir koŖuldur. Kutlu olsun.

XIV. YARATAN'IN REFORMASYON YOLU (Yeşaya 42:18-43:21)

Geçmişte insanlar için belli başlı kahramanlar vardı. Ve o insanları hayallerinde canlandırırlar, o insanlara güvenirler, o insanlar gibi olmak isterlerdi. Ama artık insanların makineleri var, mekanik iletişim dünyasında kendilerine ait olan ve birçok insanın insan olarak içeri girmesine dahi müsaade etmedikleri yepyeni bir dünyaları var. Ve bu mekanik oyuncaklar içinde kendi doğal iletişimlerinin dışında harflerin, rakamların yapay ağları içinde iletişim kurmaya çalışan yepyeni bir insan topluluğu var. Doğal, sıcak, yürekte ve ruhta kaynayan ve yine doğal olarak Yaratan'ın doğal ışığından gelip yayılan bağ yerine artık bu toplulukta tamamen doğal olmayan ve hatta parmakların uçlarından dökülüp sadece görselliğe ve biraz da akla bağlı bir bağ söz konusu. O zaman şu soruyu gerçekten sormamız gerekiyor: Bize ne oluyor? Bize ne oldu? Bırakın, Yaratan'la ilişkiyi ve Yaratan'ı hissetmeyi, artık kendimizi bile hissedemeyecek bir duruma geldik. Yaşamın değer olarak bizlere öğrettiği her şeyi yavaş yavaş kaybetmeye başladık.

Oysa Yaratan bizi tamamen, “Kendi suretinde” çoğalalım ve hükmedelim diye yaratmıştı. Tamamen Kendisinin maddî âlem içinde ördüğü o muhteşem yapıda Kendisini bir ayna olarak yansıtmamız için ve dolayısıyla, O'nu yüceltmemiz ve O'ndan zevk alarak, aslında O'nunla eşit forma dönüşerek sorumluluğumuzu yerine getirdikten sonra, O'na dönmemiz için yaratmıştı.

Yaratan, Kendi “yüceliği için”, böylesi muhteşem bir sistem içinde muhteşem bir sistem olan beden makinesinin içindeki bizi, Ruh'undan bir parça olarak ve bir bütünün kırılmış bir parçası olarak yarattı. Bu muhteşem sistemi gözlerimizle gördüğümüzde, adeta beş duyumuzla içimize almamız gibi, Kendisine muhteşem bir benzerlikte yarattı. Ben, olduğum sürece kâinatı algılıyorum. Yani “ben varsam kâinat var” ve elbette ben algılırsam, “Yaratan var”. Ve aslında Yaratan beni sürekli olarak yepyeni bir ortama taşımak istiyor, yenileyerek, kendi “ben”imin farkına vararak, düşmüşlükten yeniden Kendi görkeminin yüksekliğine doğru ilerlememi ve her seviyemi, her halkamı ıslah ede ede yukarıya doğru Mesih'te biçimlenerek Kendisiyle bütünleşmemi istiyor.

Yeni bir yeryüzü, yeni bir gök yaratmak üzereyim; geçmişteki anılmayacak,

akla bile gelmeyecek (65:18)

Aslında ruhumuz, O'nun Ruh'undan bir parça olarak yaratılarak, bedende bulunduğumuz koşul ve ortama geldiğimizde her şey bizim için yepyeni olmuştu. Ve biz Yaratan'la Mesih'inin formunda, Ruh'unun saran ışığında eşit forma dönüştüğümüzde ise yine, "yepyeni bir yeryüzü ve yepyeni bir gökle" yüz yüze gelmiş olacağız. Gözlerimiz yepyeni bir kâinata ve hayata açılacaktır. Bu bağlamda Yaratan'ın, bütün tabiatta da gördüğümüz gibi, yenileme hareketi içinde olduğunu görüyoruz. Siz artık on yıl önceki siz değilsiniz, çünkü bütün hücreleriniz tamamen yenilendi. Var oluşunuz, adeta bütün yaratılış sistemi içinde halkalar halinde döne döne bir seviyeden bir başka seviyeye sizi taşıyıp duruyor. Aynı şekilde ruhunuz da bir izlenimden bir izlenime doğru hep yenilenerek, yeni bir basamağa adım atarak halkalar halinde dönenip duruyor ve sizin ortamı ve koşulları algılamanıza göre, ya sizi aşağıya ya da yukarıya çekiyor. Kısacası, aslında Yaratan, bütün sistemlerini sürekli yenilediği gibi, yarattığı insanında da manevi transformasyonla, yani değişimle yüreği, "ben"den "BEN"e, Kendisine doğru çekiyor. Bu bir işlem, yani Ruh'un kendisinden kırılarak ayrılması, şekillenmiş madde isminde belli bir rolü yerine getirmesi ve sonra yeniden Yaratan'la eşit düzeye ulaştığı anda geldiği yere geri dönmesidir. Kâinattaki bu hareketle Yaratan, "Hay", yani "diri" olduğu açıkça ifşa oluyor. Dolayısıyla Yaratan, madde içindeki "insanlarla" Kendisini kâinat içinde ifşa etmiş oluyor. Ve bunun somut görünümünü Efendimiz Mesih İsa'nın varlığında görüyoruz.

Yaratan bu reformasyonu, yeniden biçimlendirmeyi nereden başlatıyor? Bu reformasyonu, bu değişimi aslında Yaratan, saran ışık olan Ruh'unun kalp noktasını açmasıyla ve Mesih'in kurtuluş formatının yüreklere girmesiyle aslında yürekte başlatıyor. Bizim yerel ifademize göre, "gönül gözünün" açılmasıyla, bu yürekte Ruh'un işlemesiyle, Mesih'in nakşedilmesiyle her şey bizde başlıyor. Yenilenme, yeniden şekillenme, yani "reformasyon" esasında sadece ve sadece insanın yüreğinde başlıyor.

Bu yeniden şekillenmeyi iki seviyede gerçekleştiriyor:

a) Umutlarını kaybetmiş insanları yeniden şekillendiriyor ki, Yeşaya'nın bu bölümünden biz bunu öğreniyoruz ve,

b) bir sonraki konuda göreceğimiz gibi, Yaratan canlılıklarını yitirmiş camiaları ayağa kaldırıyor, yeniliyor. Demek ki, umutlarını yitirmiş, dibe vurmuş, Efendimizin “kaybolan oğul” (Luka 11:15-31) örneğinde olduğu gibi, tamamen her şeyini sıfırlamış kişileri aslında o noktada ışığıyla Kendisine yönlendirdiği görüyoruz. Hatta bütün bu koşulların sıfır noktasına gitmesi aslında insanı önce o tatmin olmak bilmez, “alma arzusunun” son noktasına getiriyor, “kendi için almanın” o akıl almaz tatminsizliği en üst noktasına varıyor ve umutların tükendiği o noktada aslında, “umut” doğuyor, “yeni yer ve gök ortaya çıkıyor”. Bu nedenle, aslında “düşüncelerin yenilenmesiyle yenilenmeden” ve “Mesih gelene dek Mesih’te büyümeden” bahsediliyor. Kâinatın yenilenmesi bizde yeniden forma giriş ve yeniden uyanışla başlıyor. Reformasyon, yani yeniden biçimlenme, yeni bir forma dönüşüm, Yaratan’ın bizdeki amacını yeniden keşfetmek oluyor. “Kendi suretinde yarattığı bizler”, O’nu ifşayla görevli olarak çoğalma ve hükmetme sorumluluğuyla dünyaya geliyoruz. Dolayısıyla, bu çoğalma ve hükmetme, Yaratan’ın varlığını maddeye taşıdığından ötürü, yüceltme ve kişi için haz oluyor. Sonra kişi hazzıya yöneldikçe hazzın kaynağında büyüyor, hazzıya, yani “ihlas ve sevgi” Olan’a ulaşmış oluyor. Yeniden uyanış ise Yaratan’ın yaşamını hayatımızda yeniden keşfetmemizdir. Böylelikle Yaratan’ın, amacının ve yaşamının bizde ifşasıyla kişi artık sınırlı “ben” yaşamından sınırsız ve mantık üstü ve madde üstü “mana yaşamında”, “BEN”de yaşamaya başlıyor. Bu, aslında geldiği sonsuzlukla sonsuzluğa kucaklaşması, daha doğrusu kişinin ruhunun yerini bulması demektir.

Görüldüğü gibi, aslında yeniden biçimlenme, insanın her koşul ve ortamında kendisini içinde bulması gerektiği bir durumdur. Efendimiz bu nedenle, “yeniden doğmalısın” (Yuhanna 3:3) ifadesini kullanmaktadır. Biz, bunu genelde yalnızca bir kez yaşadığımız bir tecrübe olarak görürüz ve sonra dinî seviyede takılır kalırız. Oysa Kutsal Yazılarda, “inayetinin her sabahında yenilenmesi” ifadesi doğrultusunda, aslında bize, “yenilenmenin sürekliliği” gerçeği vurgulanmaktadır.

Mesih’in yenileyiciliği, Ruh’un nuru içinde her sabahında, “sevgi ve ihlası”, yani Mesih İsa’nın kurtuluşunda ve Ruh’un rehberliğinde Yaratan’a yeniden doğuş gerekmektedir. Bu, “kalp noktasının” tamamen açıklığına ve bu noktadan hareketle, “mana çalışarak” Mesih’te ve Ruh’ta yaşam pratiği yaparak devam demektir.

Günümüzde birçok kişi, “Yaratılışımızın amacı Allah’ı yüceltmek ve O’ndan sonsuza dek zevk almak” şeklinde bir ifade kullandıklarında, aslında, “Yaratılışımızın amacı kendimi yüceltmek ve kendimden sonsuza dek zevk almak” şeklinde bir alt cümleyi ifade etmektedirler. Bu nedenle, yüreklerin en büyük ihtiyacı transformasyondur. Bir diğer ifadeyle, yüreklerin reformasyona ihtiyacı vardır. Her şeyden önce Ruh’un rehberliğine Mesih İsa’nın akıllara değil, yüreklere gelmesi gerekmektedir. Bu değişim, Efendimizin dediği gibi bizi, “Baba ve Ben biriz” (Yuhanna 10:30) formatına, form eşitliğine getirecek ve doğal olarak geldiğimiz sonsuzluktan gittiğimiz sonsuzluğa, esasa taşıyacaktır. Aksi takdirde iki sonsuzluk arasında takılıp kalma durumumuz ve bir daire halinde bu sıkışık alanda dönme sorunuyla başa çıkmamız gerekecektir. Burası da, “ağlayış ve diş gıcirtısı” noktasıdır (Matta 8:12; 13:41-42; 13:49-50; 22:13; 24:48-51; 25:30; Luka 13:28).

Yeşaya yeniden form üzerine yaptığı konuşmasını dört başlık altında değerlendirmektedir: Öncelikle insanın kişisel yenilenme konusundaki sorununu ortaya koymaktadır.

A. PROBLEM

Kulum kadar kör olan, gönderdiğim ulak kadar sağır olan var mı? (42:19)

Esasında bu bölümün başına bakılırsa, Yaratan’a ait olan İsrail, yani Yaratan’a doğru yürüyen kişi, aslında yaratanın ulağı olarak hizmet sorumluluğuna davet edilmiş kişidir. Burada daha da genelleme yapılırsa, aslında insana, kâinatta Yaratan’ı ifşa etme hizmeti verilmektedir. “O’nu bütün varlığıyla yüceltme ve O’ndan haz alma”. Bu dinî manada sürekli ibadet etme gibi bir koşul değil, aksine, “Yaratılanı Yaratan’dan ötürü sevme”, “Yaratan’ı fark ederek yüreğin her aşamasının ıslahıyla Yaratan’a benzeme”, kısacası, “Baba ve Ben biriz” (Yuhanna 10:30) noktasına gelme sorumluluğudur. Oysa burada İsrail’de örneklenen bu, “Yaratan’da yaratılmışın sorumluluğu” durumunun 18-25 arası anlatımda tamamen yön değiştirdiğine tanık oluyoruz. Bu bölümde Yaratan’ın hizmetlisinin, ulağının sağır ve kör olduğunun söylendiğini görüyoruz. 1-4

ayetlerde dünyaya mükemmelliği getirme sorumluluğundaki hizmetlinin, 18-25’de düştüğüne tanık oluyoruz.

Bu nasıl bir durumdur? Aslında burada olan şey, “Yüce bir vazifeyle yaratılmış olanın, davet edilmiş olanın” öncelikle kendi “beni için alma” koşulunda kaybolduğu gerçeğidir. Bu durumda, öncelikle Kâinatın Efendisi’ni tam olarak bilmek için sıfır noktasına gelerek, kendi sınırlılığımızın farkındalığında, sınırsız algılayabileceğimizi iyi anlamamız gerekmektedir.

“Yakup soyunun soyulmasına, İsrail’in yağmalanmasına kim olur verdi? Kendisine karşı günah işlediğimiz RAB değil mi?” (42:24) ifadesinde bu olura, yani “kişinin kendi alma arzusunda” sıfır noktasına inmesine müsaade edenin Yaratan olduğunu görüyoruz. “Kaybolan oğul”(Luka 15:11-31) meselinde Baba’nın evladına mirasını vererek gitmesine izin vermesinde olduğu gibi. Orada da oğul birtakım şeyleri kendi başına deneyimlemek istemiş ve bu nedenle babasından mirasını talep etmişti. Ve sonuçta kendisini, “domuz pisliğinin içinde bulunduğu” babasının evindeki en bayağı hizmetkârlık seviyesinin bile bu durumdan daha değerli olduğunu fark edebilmişti.

İşte, bu farkındalık için, Yaratan’a yürümek için yola çıkan İsrail, büyük bir sorumluluk taşırken, bir anlamda “farkındalığını” “fark etmeme” yolunu seçmesiyle kendisini alt seviyelerde bulmuştu. Bu onu, yeniden farkındalığa taşıyacak ve belki de düşmeden önce bulunduğu seviyenin de üzerine çıkmasına neden olabilecek bir seviyeydi.

Günümüzde birçok kişi ya da kurum ve kuruluş Efendimiz Mesih’in kurtuluşunun ve öğretilerinin en iyi savunucusu olduğunu düşünerek, ne yazık ki, bu mekanik asrın ortasında Efendimizin kurtuluş ve öğretilerinden fersah fersah uzaklarda bir yerlerde ve yine Efendimizin, “kör kılavuzlar” (Matta 15:14; 23:16; 23:24) dediği, “belli bir din seviyesinde” kala kalmış ve yeniden biçimlenmeye muhtaç bir durumda bekleyip durmaktadır. Bu nedenle, gerçekten kişilerin olduğu kadar kurum ve kuruluşların da Yaratan’da, O’nun Mesih’inin kurtuluşunda ve Ruh’unda yenilenmelerine, yeniden biçimlenmelerine büyük ihtiyaçları vardır. Yeşaya’nın o gün tespit ettiği problem budur ve bugün de problem yine aynıdır, çünkü insan aynıdır. İnsanın ruhunun gelişimi hep

Yaratan'ın ışığını almasıyla bağlantılıdır ve almadığı sürece sadece doğal ışıktaki, ancak kendi "bencilliğinde" dibe vuracak ve ancak o zaman eğer Yaratan'ın o muhteşem ışığının fark eder ve kalp noktası açılırsa daha üst seviyelere doğru, Yaratan'ın suretine doğru, O'nunla eşit formu edinmeye doğru hareket edecektir.

B. ÇARE

Ey Yakup soyu, seni yaratan, ey İsrail sana biçim veren diyor: Korkma, seni kurtardım (43:1)

Burada enteresan olan şey Yeşaya'nın söyleminde, Yaratan'ın Yakup'u İsrail'e çevirdiğinin (Yaratılış 32:24-30; 35:10) hatırlatılmasıdır. Burada bir transformasyon, bir reformasyon, yani değişim ve yeniden biçimlendirme söz konusudur. Bu daha önce İsrail'in, Yaratan tarafından Ruh'unun saran ışığıyla gerçekleştirilen durumudur. Bu nedenle İsrail vardır. "Cansız" düzeydeki insan, bitkisel ve hayvansal düzeylerden geçerek, "Ben kimim? Neyim? Neden yaratıldım?" gibi soruları sorarak, Yakup'tan İsrail'e değişim göstermiştir (Yaratılış 32:24-30; 35:10). Bu soruların kaynağı Ruh'u bahşedenden başkası değildir. Ruh önce kişinin kendisini tanımasına yol açmış, sonrada bu seviyelerde gezinen insan kendisine sorular sormaya başlamıştır. Bu noktada, "Yaratan'la güreşen", "Ben kimim? Neyim? Nerden geldim ve nereye gidiyorum? Yaşamın amacı ne?" gibi sorular soran Yakup, sonunda Yaratan'ın dokunuşuyla, Ruh'uyla kalp noktasını açmasıyla, dolayısıyla Mesih'in yürekte zuhuru ve kurtuluşuyla İsrail olmuştur (Yaratılış 32:24-30; 35:10), çünkü Mesih İsa, insan-ı kâmindir-İnsanoğludur, yani Yaratan'ın suretidir. İnsan insandır. Allah'ın insanda ifşasıdır.

Sulardan, ırmaklardan, ateşten ve alevlerden geçme seviyeleri, yani "acıların yolunda" seyahat ederken kişinin "kurtarılması" "O'ndan başkası yok" (Yeşaya 45:5) tarafından gerçekleştirilmiştir. Çünkü ancak insan artıyı, eksiyi ve nötr olanı hep "seviyeden seviyeye" izlenimleriyle algılayabilir, edinebilir. Her yaşam seviyesinde gelen izlenimlere insanın reaksiyonu aslında, Yaratan'ın yukardan insan üzerinde çalışmasıdır. "Yeniden doğmadıkça", "mana yoluna", yani Efendimizle bütün olmaya ve Yaratan'la yeniden aynı formda biçimlenmeye geçiş mümkün değildir.

Biz, O'na aidiz. O da bize. Bu, alıcı olmaksızın verici, verici olmaksızın alıcı olmamasının güzel bir yansımasıdır. Sulardan, ırmaklardan, ateşten, alevden bizleri geçirerek kemalat derecelerimizin artmasında bize ön ayak olan Kâinatın Efendisi aynı şekilde ve bütün seviyelerde bizi Yaratan, bize biçim veren, kurtaran ve ismimizle çağırın ve sahiplendikleri olarak yanımızdadır. Kısacası evvel ve ahir Olan hem bizde hem de biz O'ndayızdır.

Bu tablo, Yaratan'ın Ruh'unda kâinata takdim edilmiş bulunan Efendimizde çok nettir ve çağın sonunda beklenen Mesih kavramında takdim olunan bir sonuçtur.

İnsanın tekâmülü şartsa ıslahı da şarttır. Islah şartsa disiplin de şarttır. Disiplin şartsa kemalat disiplinin doğru uygulamasında ifşa olunandır. Bu, bütün tabiatta böyledir. Bir bitkide, bir ağaçta bu böyledir. Bitki belli bir tekâmüle tabidir ve bu tekâmülde ıslah önemlidir. Islah için disiplin şarttır. Bitkinin büyümesi için bu büyümeyi engelleyen bütün engellerin doğal ya da suni yollarla ortadan kaldırılması ve sonra da güneşi, suyu belli bir disiplin içinde alması gerekmektedir. Elbette ondan sonra bitki meyvedar olacaktır. Ya bol gölge ve serinlik verecek ya meyvesi bol ve tatlı olacaktır.

Mesih İsa'nın, "Babam bağcı ve ben asmayım, sizlerse çubuklar ve çubuk asmada olmazsa meyve veremez" (Yuhanna 15:1, 5) tarzındaki ifadelerinde aslında yine aynı tablo görülmektedir. Tekâmül, yani gelişim, ıslah, yani yeniden biçimlenme ve elbette bunun için gerekli olan disiplin, yani koşulların ve ortamın oluşması ve bol ürün, yani sonucun belli bir mükemmeliyet getirmesi ve bir üst seviyeye ulaşıp yeni bir tekâmül seviyesinin, ıslah ve disiplin seviyesinin açılması.

Gözümde değerli ve saygın olduğun için, Seni sevdiğim için (43:4)

Burada bütün bu iniş ve çıkışların, yukarıdan ve aşağıdan çalışmaların aslında gerekliliği, kâinatın yaşayan yapısı içinde insanın da bütün tezatlarıyla ve iniş ve çıkışlarıyla, alçalış ve yükselişleriyle bir seviyeden öbürüne dönüşümlerle

yaşayan, diri bir can olması içindir. Çünkü Yaratan, “diri olandır”. Bu nedenle Efendimizi arayanlara, “diriye ölüler arasında niye arıyorsunuz?”(Luka 24:5) sorusu sorulmuştur. “Diri olan”, yani “Yaratan”, ölü kurallarda, insan eliyle oluşturulmuş kurum ve kuruluşlarda aranamaz. Orada sadece, “ölü, durağan, canlı olmayan” cansız bir seviye hâkimdir. Oysa cansız seviye, yani toprağa düşmek, dirilişi getirmektedir. O zaman her düşüş bir çıkıştır. Yeter ki, bunun farkında olunsun, o zaman dikkat edersek bütün sular, ırmaklar, ateş ve alevler Efendimizin çölde denenmesindeki (Matta 4:1-11; Markos 1: 12-13; Luka 4:1-13) tabloda olduğu gibi, “Sen benim sevgili Oğlumsun” (Markos 1:11; Luka 3:21-22) durumunda, evladın hakikaten Yaratan’ı edinmesi için, “yeniden biçimlendirilmesi” nedeniyle vardır. Ve Yaratan’dan Yaratan’ı edinmek için takdim edilmektedir. Ve o zaman ozanların dediği gibi, “hamdım, piştim, yandım” tekâmül için gereklidir.

Ey sağırlar işitin, ey körler görün! (42:18)

Neden? Çünkü “gözünde değerli olanı ve saygın olanı” yaratmak, “O’nun Kendi iradesidir”. O’nu yaptıklarından biliriz. O’nu ancak, Mesih’inde yüreklere indiğinde biliriz. Baba, Oğul’da ifşa olunur ve Ruh Onlarda kaimdir, durur, vardır. İnsanın değeri, yaratılmasında barizdir ama o bunun farkında değildir. Yakup’ken İsrail olmuştur (Yaratılış 32:24-30; 35:10) ama o bunun farkında değildir. Daha da ötesi, “reformasyon”, yani yeniden biçimlendirme, “Mesih’te” doruğa, kurtuluş noktasına oturmuştur. İnsanın “beninden, yalnız kendi rızası için almasından” kurtulmasıyla, “sevgi ve ihsan” Olan’a benzemesi, “haç üzerindeki” ölümle tam olarak resimlenmiştir. “Kişinin dostları uğruna kendisini feda etmesinden” daha büyük bir şey olmamıştır. Ama sorun, dostların sağır olmaları, duymamalarıdır ve dostlar kördür, görmezler.

İhsan, yani Yaratan’ın lütfü, Yüce Allah’ın, Göksel Babamızın Mesih’teki ve Ruh’unun öncülüğündeki lütfü adeta sağanak yağmur gibi yağmaktadır. Ama gören göz yoktur. Bu Mesih’inde doruklardadır. Ama gören, işiten yoktur. Gören ve işiten olması için tek çare, “Ruh’un saran ışığının yüreklerde kalp noktasını açması ve Mesih’in kurtuluşunun o noktadan içeri girmesi ve bende biçimlenmesidir. Böylelikle “sevgi ve ihsan” bende ifşa olunacak ve bu durum beni Yakup olmaktan, yani “kendi beni için almaktan” kurtaracağı ve Mesihleştireceği gibi, Allah’ın Ruh’unun bende işlemesiyle kâinattaki

sorumluluğumu, yani mükemmelleştirmeyi, Yaratan'ı ifşayı, O'nun sureti olarak O'nu edinmeyi ve sonluluktan sonsuzluğa geçmemi de sağlamış olacaktır.

C. NEDEN?

Tanıklarım sizlersiniz ... beni tanıyıp bana güvenesiniz... Benim O olduğumu anlayasınız... (43:10)

Böyle bir probleme böyle bir çare bulmaya ne gerek var? Çok büyük gerek olduğu kesindir, çünkü daha önce de söylediğimiz gibi, bir bütünün parçası olarak Ruh'un bedenlerde ifşası söz konusu olduğuna göre, Yaratan'ın yeryüzünde ifşası, "çoğalma ve hükmetme" emri altındaki insandır. Esasında Efendimizin ifadelerinden de çok net anlaşıldığı gibi, mesele, kişinin "asmada" kalmasıdır. "Asma" da esasında tamamen "bağcıya" aittir. Anlaşılacağı üzere, "bağcı vardır" ve "asmayı" esasında merkeze oturtmuştur. "İnsan-ı kâmilî", yani Âdem'de "ben"ine kırılan, "Kendi suretindeki" insanın, esas olması gereken noktayı merkeze oturtmuş ve "çubukların" o "asmada" bağcıyla buluşmasına, yeniden "Baba'ya" dönmeleri için gerekli tekâmülü sağlamalarına neden olmuştur.

Esasında "yol, gerçek ve yaşam" (Yuhanna 14:6), bu tablo dışında yoktur. Bu yol, gerçek ve yaşam tamamen "yürekten" geçen, "yüreğin" Mesih'te biçimlenmesinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla bütün dinî seviyeler aslında, "insanın" çubuk olarak esas "asmayı" aradığı seviyelerdir. Dolayısıyla, çubuk asmasını bulmaksızın, "bağcının" formuna dönüşemeyecektir. Bunun dışında, aslında "ben"inde devam eden kişi için, yani bir anlamda henüz Yakup olan ve hatta Yaratan'la gürüşen bir insan (Yaratılış 32:24-30) için, "ben"inin ürettiği birçok put vardır. Kariyer için koşturma, başarı için koşturma, para, hırs, cinsellik, gurur, benlik bile kişi için bir Yaratan olabilir. Kişi bu durumda esas yaratılış gayesinden elbette oldukça uzaklara gidebilir. Hatta Yaratan'a ibadet ettiğini ve kurtarıcı ve efendisi olarak Mesih İsa'yı izlediğini ve Ruh'un yönlendirişinde mucizelere tanık olduğunu sanan bir kişi bile, farkında olmadan Kendisini insanda ifşa etmeyi arzulayan Yaratan yerine, o inanca, o inancın o mezhebine, ilahiyat öğretilerine ya da mucizelere tapınmaya başlayabilir. Farkında olmadan bütün bu şeyler Yaratan'dan O'nun Mesih'inden ve Ruh'undan çok daha önemli unsurlar olmaya başlayabilir. Oysa Yüce Allah'ın görüşü nettir.

“Benden önce bir Allah olmadı, benden sonra da olmayacak”. Bu net görüş doğrultusunda ve verilmiş olan yaratılmışlık sorumluluğu altında insana düşen, Yaratan’ı edinerek, O’na inanarak değil, O’nu bilerek, Yaratan’la aynı formda O’nu kendi varlığında Mesih İsa olarak ifşa etmektir. Bu da her tür, “kendi için alma arzusunun üstesinden” “Allah’ın Ruhü”yla gelen Efendimiz Mesih İsa’yla işlemektir. O zaman “tek yol, gerçek ve yaşam” (Yuhanna 14:6) kavramını, “O’ndan başkası yok” (Yeşaya 45:5) algısının netliğinde, “benin değişiminde BEN olarak” yaşamaktır. İşte, bu da ister dinî isterse din dışı olan her çeşit fikirden, hobiden ya da benzeri her şeyden oluşturulmuş her türlü putu, Yaratan’ın yerine konulan her tür unsuru kurban etmek demektir.

İnsanlar bütün yürekleriyle kendilerine bir ilah aramaktadırlar çünkü şöyle ya da böyle “ben”lerinin farkındadırlar. Bu farkındalık oldukça farklı seviyelerde kendisini gösterdiği için ve dışarıdan gerek kültürel, gerek toplumsal yönlendirmelerin sonucunda kişiler kendilerine gerek maddi, gerekse manevi birtakım ilahlar edinmektedirler. Ama bu, Kâinatın Efendisi’nin kişiyi kendi firavunundan, yani “ben”inden kurtardığını ve Mesih İsa’da sunduğu kurtarışıyla, “sevgi ve ihsan” Olan Kendisine çektiğini anladıkları, gördükleri ve bu Yaratan’ın yüreklerinden ifşa edilmesine müsaade ettikleri anlamına hiçbir zaman gelmemektedir, çünkü çoğunlukla insanlık sadece bir inanca inanmayı, bir dine inanmayı, Yüce Allah’ı hakikaten bilmeye yeğlemektedirler. Oysa esas Olan’ı hissettiğimizde değil, esas olarak bildiğimizde, gerçekten, “Yaratan suretinde yaratılmış olan” kendi doğamıza yeniden biçimlendirilmiş oluruz. Bu dönüşümde bizi gerçekten Yaratan’la bütünleyen ve sonsuz birlikteliğinde bizi esas sonsuzluk denizimize döndüren bir durum olmuş olmaktadır.

D. SONUÇ

Sultanınız RAB benim... (43:14)

Belli koşullar içinde belli bir amaç için yarattığı insanının bu amacı yerine getirebilmesi için belli koşullardan geçmesine izin veren Yüce Allah, Kâinatın Efendisi aslında bizlerdeki varlığıyla, her birimizin kendi varlığı içindeki

renklerden parçalarla bütünü tamamlamaktadır. Bu tamamlayıŖta bütünlük vardır.

YaratılmıŖ olarak Yaratan'ın tanığı olmak, Mesih'i giyinmekle bağlantılıdır. KiŖiler, Efendimizin standartlarında bir “sevgi ve ihsan” yaŖamı sergilediklerinde ancak, “O'ndan baŖkası yok” (YeŖaya 45:5) durumuna dönüşebileceklerdir. Bu oldukça zor bir durum olmakla birlikte, Kâinatın Efendisi'nin belli iniŖ ve çıkıŖları içeren koŖullarıyla alçalıŖ ve yükseliŖle, alttan ve yukardan çalıŖılan bir koŖulda kiŖi Rab'bine yönelebilmekte, Mesih'i giyinerek Ruh'unda, “ham durumdan, piŖme durumuna, oradan da “yanma” durumuna geçebilir. Burada artık durum, “gel ve gör”, yani “Yaratan bizimledir” durumudur. Ve bu görev böylelikle kendiliğinden yerine getirilmiŖ olur.

Kısacası Yüce Allah ayna olarak yarattığı âlemdede yarattığı insanların bütününde Kendini ifŖa etme durumundadır ama bu ifŖa için öncelikle insanın ferdi olarak, “ben”ini algılaması, tanınması ve iyi-kötü koŖul testiyle test etmesi gerekir. Bu test ediŖ de, kiŖinin bulunduğu manevi seviyelerde, “acılar yolunu” gerektirmektedir. Bu da zaman zaman Ŗiddetli düşüşler anlamındadır. O zaman bu düşüşlerde önemli olan, düşüşün farkındalığıdır ve zaten insanın bu derin bencilliğini fark ederek, “dibe vurma” demektir. “Dibe vurma” anı ise “yukardan” çalıŖılmasıdır. Dibe vuranın dönüşü, esasında, daha önce bulunduğu seviyenin de üstüne doğru bir seyahat anlamındadır. Bu da inanılmaz bir ıslahın habercisidir.

Bu iniŖ ve çıkıŖ esnasında bizim hem iyi de hem kötü dediğimiz her düzeyde Yaratan aslında bizimledir.

Burada Babil'le imtihan etme neredeyse sona gelmiŖtir. Ve “düşüren ve kaldıran” aslında Yaratan'dır. Yeni yürümeyi öğrenen bir çocuğun etrafında anne-babanın tetikte durması ama aynı zamanda çocuklarına yürümeyi öğretme arzusu çocuğun üzerine bir yukarıdan çalıŖmadır. Bu aynen bizim için de geçerli olandır. Yaratan o muhteŖemliđi içinde Yakup'u İsrail yapmakta, “Aldatani” “Yaratan'a yürüyen” haline getirmektedir (YaratılıŖ 32:24-30; 35:10). Öte yandan İsrail'in içinde bulunduğu duruma rağmen, sınırlılığından ve nefsine yenik düşmesinden kaynaklı olan körlüğü ve sağırlılığı durumunda bile, acıların yolunda onu eğiten engellere müdahaleleriyle, “sevgi ve ihsan Olan” olduğunu göstermektedir. Bütün bunları İsrail'e olan sempatisinin diğer milletlere nazaran

çok büyük olduğu ya da İsrail'in çok iyi ve hayırlı bir nesil olduğu için değil, örnek olarak onu seçtiği için yapmaktadır. “Yaratan, yalnızca ve yalnızca Kendisi istediği için bütün iniş ve çıkışlarda oradadır, sebeptir ve sonuçtur”.

Efendimizin, bizlerin kurtuluşunun gerçeğinde haça gönderilmesinde de aslında bu olgu vardır. Çocuğuna “yürümeyi” öğreten anne-babanın heyecanı ya da bir anne kuşun yavrularına uçmayı öğretmesindeki heyecan gibi, Kâinatın Efendisi de, Ruh'unun kırılmasıyla kâinatı mükemmelleştirmek için, yarattığı insanını bu koşullarda, “Yaratan suretine” getirme gayreti içindedir. İndirir ve çıkarır, dağıtır ve toplar. Adeta bir bedende kanın pompalanması gibi, görünmeyen belli bir pompalama devam edip durmakta ve kâinatın canlılığı, diriliği korunmak istenmektedir. Bütün bunlar, bu nedenle, bir arzu olarak bir kap içinde oturan insan için yapılagelmektedir. Yeter ki, insan yaratılmasındaki gayeye geri dönüp, görev ve sorumluluklarını yerine getirsin. Hem de Yaratan'ı edinmiş olarak, “Baba ve Ben biriz” diyen Efendimizin şuurunda. “Bir olarak” ve “Allah'ın Ruh'unda” başka “ben”lere ve kâinata hükmedip çoğalarak.

Mısır'dan çıkış, Musa'nın günlerinde olan bu olay, aslında bir kerelik bir olay değildir. O noktada insan Yaratan'ın ışığının farkında bir firavun olarak kaçışına başlamıştır. Bu nokta Mesih İsa'nın haça gerildiği noktaya kadar sürececek ve tekrarlanacak bir gerçektir. Çölde yürüdüğü her an bazı zamanlar Mısır'a özlem kabarcak, bu özlem kabardıkça düşüşler yaşanacak, bu özlemde Musa'nın gücü değneğinde hissetmesi gibi, bazen din, bazen mezhep, bazen teoloji öne geçecek ve Yaratan'a karşı inkâr, putperestlik baş gösterecek, çölde hep geriye gitme, bir alt seviyeden bir üst seviyeye sıçrama yaşanacaktır. Bütün bu Mısır'a özlem ve yeniden vaat edilene bakış, gidiş gelişler ve iniş çıkışlarla kişinin iç yolculuğunda Golgota tepesine çıkışına kadar sürececektir. Mısır'dan çıkış kalp noktasının, gönül gözünün açıldığı andır ama bu andan sonra Sina üzerinde Tora'nın, yani Kutsal Ruh'un saran ışığının alınması ve yüreğin Yaratan'ın kurtaran yasasına açılması gerekmektedir. Sonra Mesih'in haçının dibine gelinecektir. İşte, o noktada Babil bozguna uğrayacaktır. O noktada Yaratan, Mesih'in haç üstündeki ölümündeki zaferini, yani “kendi rızamız için alma arzusunu” “ben”imizi haç üzerinde Efendimizin bedeninde çaktığı gibi çakacaktır. “Yeniden doğan”, “Yaratan'ı edinmeye”, Mesih'in dirilişiyle ve Allah'ın Ruh'uyla biçimlenmeye başlayan insan artık “ihvan etmek için almaya” başlamış olacaktır.

Bu kişinin Yaratan suretine reforme olması, yeniden biçimlenmesidir. Bu, Yaratan'ın yaptığı reformasyondur. Birinci adamda düşen, kırılan ve parçalara ayrılan ruh, ikinci adamda Mesih'in bedeninde, yani Yaratan'ın suretinde yaratılmış insan olarak insan varlığında birlikten sıfıra, yani tamama ulaşmış olacaktır.

XV. YARATAN'IN ŞAŞIRTAN STRATEJİLERİ (Yeşaya 44:24-45:25)

Seni yaratan, rahimde sana biçim veren... (44:2)

Yaratan'ın görkemi genelde günlük seviyemizdeki bakış açımıza göre değerlendirilir. Biz, bizden dışarıya yansıyan ışığımızla dışarıdaki ışığı içimize almaya kalkarız. Bu öyle bir bakış açısıdır ki, aslında bize doğal olarak verilmiş ışığın yansımasıdır. Kâinatın Efendisi hakkında sorular sormaya başlayanlar, Yaratan'ın yaratılışına bahsettiği, aslında cılız da olsa, hayatın devamlılığına neden olan o doğal ışığın bir yansımasıdır.

Diğer taraftan doğal ışığın cılızlığında kendi benliklerinin farkındalığında, Yaratan hakkında sorular sorarak, Ruh'un saran ışığını çekip, Mesih'te kalp gözleri açılanlar ya da İsrail, yani Yaratan'a doğru yola çıkanlar artık Ruh'un saran ışığındadırlar ve onların sorgulamaları artık Yaratan'ın kimliğinden ziyade, Yaratan'ı edinme yolunda sorgulamalar ve çalışmalardır.

Fakat her ne olursa olsun bu konumda olanlar dahi hâlâ dünyadadırlar ve Yaratan'a yürüyen İsrail olarak yola çıkanlar bile, zaman içinde güvenlerini, kendi benliklerinin bakış açısında, kendi sınırlı algılarına, inançlarına, uygulamalarına çevirme eğilimindedirler. İşte, bu eğilim gerçekleşmeye başladığında artık kişiler Kâinatın Efendisi'ni kendi bakış açılarına göre değerlendirmeye başlarlar. İnsanın gözünde Kâinatın Efendisi, artık etrafta görülen birtakım el ve kol hareketleriyle, dinî tavır ve davranışlarla sınırlanmaya başlanır. Sanki kendi kısır düşünceleri, kendi kısır görgüleri Yaratan'ın düşüncesi ya da fikriymiş gibi gelmeye başlar onlara. Esasında Yaratan'ın o cılız ama yaşam olan doğal ışığı, zaten bir manada, her bir ferde bir sahip zihniyeti getirmiştir. “Ben”in üstünde bir “ben” olduğu hissini getirmiştir ama kişi, “BEN”in ışığı gerçekten kalp noktasını açıncaya dek bunu idrak edemez. İdrak ettikten sonra da bu nokta Yaratan'a doğru ışıkla sürekli hareket etmesinin sonucunda genişlemek ve büyümek zorundadır. Ancak o vakit sonuçta esas olması gereken, yani “Yaratan'ı edinme” söz konusu olabilecektir. Ama kalp noktasının açılmasından sonra, çoğunlukla, hâlâ içteki doğal ışığın etkisiyle

yukardan gelen saran ışık bir türlü uyuşum gösteremez ve kişi kâinata, Yaratan'a ve olana bitene hep yüzde birlik dünya boyutunun içinde bakar.

Örneğin; kişi Mesih İsa'nın o muhteşem "insan-ı kâmil" mertebesi olduğunu görme kusuru içindedir. "Âdem'de düşen" insanın, "Mesih'te" Yaratan suretinde bir insan düzeyine çıkması için gönderilmiş olan, "ışık şahsiyetin, kurtarıcının, Allah'ın yürekten sevdiği biriciği" olduğu ve bunun "manevi ve koskocaman ve haşmetli" tarafı pek göz önünde canlandırılmaz. Ama O, fizikî bedendeki İsa olarak, bizim görme alanımızın içinde sınırlandırılarak bir ikonada şekillendirilmiş vaziyettedir. Yaratan'ın görkemli kurtarıışı, önce Efendimiz İsa'nın bedeniyle sınırlandırılmış ve sonra bu beden de bir ikonayla, bir fotoğrafla sınırlandırılmıştır. Dolayısıyla, bütün kurtarış planı dâhil, "göklerdeki Baba", "Mesih'i" ve "Ruh'u" küçültüldükçe küçültülüp hatta suretinin sureti olan birtakım uzantılarının Yaratan yerine geçirilmesine kadar uzayan bir yol olmuştur.

Bütün bu anlatımla esas söylemek istediğim, aslında insanların birer küçük suret oluşlarıyla ve sadece "ben"leriyle yaptıkları değerlendirmelerde Kâinatın Efendisi'ni, Yüce Allah'ı, Yaratan'ı" tamamen küçülttükleri ve hatta Mesih'ini ve Ruh'unu da bu ufaltılmışlık içinde, belli bir kılıf içinde değerlendirmeye başladıkları gerçeğidir.

Bu nedenle, Kutsal Yazılar, bakış açılarımızdan kaynaklı sorunları küçültmek yerine aksine büyütmektedir, çünkü bizler Yaratan'ı ve O'nun Mesih'inde ve Ruh'unda işlemesini hep doğüstü birtakım hadiselerle ve yalnızca kendi çıkarlarımızı doğrultusunda algılamayı ve belli dinî kalıplarla putperest arzularımızın doğrultusunda oluşturduğumuz imanlarla, kendimizi güvende hissetme yolunu tercih ederiz. Bu, bizim "egomuzun" her şeyi kontrol etme arzusundan kaynaklanmaktadır aslında. Başka bir deyişle, biz imanımızı ve inanacağımız ilahı da kendimiz oluşturmak isteriz. Çünkü kendi oluşturduğumuz bir ilahı, tanrıyı kontrol etmemiz kolaydır. Oysa yazılarda ifade ettiği gibi, koskoca kâinat penceresinden kâinata bakarak Yaratan'ın tarifinde aksettirilenleri anlamamız istenmektedir.

Bu noktadan baktığımızda, kafamıza göre bir tanrı oluşturmamız zorlaştığı

gibi, böyle bir tanrıyı kontrolümüz de zorlaşacaktır. O zaman kontrol edemediğimiz bir tanrı da doğal olarak bizim küçülttüğümüz, kendi seviyemize indirdiğimiz, sadece insanın bedeniyle ve hayalleriyle sınırlanmış bir tanrı olmayacaktır.

Bu Tanrı Kendisinin, insanı işaret eden olduğunu vurgulamaktadır. Yaratan insanı ayet olarak işaret etmektedir ve insan bedenindeki bu insan için, Ruh'unun desteğinde bir kurtuluş operasyonu da gerçekleştirmektedir.

Seni yaratan, rahimde sana biçim veren...(44:2)

Bu ifadelerle söylenen, kafanda ve yüreğinde oluşturacağın, senin üstün olduğun bir ilahın esas ilah olmadığı, aksine esas ilahın senin küçük görüş alanının çok üstünde, senin kontrolünün dışında seni Yaratan ve rahimde, sen daha tohum halindeyken senin bütün kodlarınla, DNA numaralarınla sana şekil veren olduğudur.

İşte, bu ifadeyle bile, Yaratan'ın geldiği ve esas hedef aldığı nokta insanın yüreği, insanın akli ve insanın kendi varlığıdır. "BEN", "ben"e bu noktadan başlamak kaydıyla hükmetmektedir.

Bu noktanın farkındalığına geçiş yeni yaşama geçiştir. Kişinin transformasyonudur. Reformasyon ise kalp noktası açık bir kişi zaman zaman yönünü şaşırduğunda, bu noktadan hareketle yeniliğin kendisine hatırlatılmasıdır. Bu, İsrail'in, yani kişinin, "yeniden biçimlenmesidir". Ve bu hücrelerimizin sürekli yenilenmesi, bizim artık küçücük bir bebek olmadığımız gerçeği gibi, sürekli yenilenmenin, tamamen yeniden inşa edilmiş olmanın en güzel ifadesidir. Manen de bu, tekâmül aşamalarını aşarak, Mesih İsa'yla birlikte Ruh'ta göğe yükselmektir. Tam bir "tövbe'nin, yani transformasyonun, dönüşümün gerçekleşmesinden sonra "göklerin hükümlerine" yükselmektir.

Bütün bu aşamaların başlangıç noktası da, tekâmüle, kemale, olgunluğa doğru gelişim noktası da, son noktası olan ıslah da hep Yaratan'ın aktif olduğu noktadır.

Bir fabrikada yüzlerce dişli çalışmaktadır. Ama dişlilerin bu kadar büyük hizmetleri olmakla birlikte, bütün bu dişlilerin uyum içindeki çalışması için onlara kablolarla enerji ulaştırılır. Bu enerjinin bütün dişlileri harekete geçirmesi gibi, kâinattaki fizikî hayatımız ve görünmeyen ama bütün insanlığın yaşadığı manevî hayatımız da adeta dişliler misali, tamamen Yaratan'ın kapsam alanıdır, yani O'ndan başkası yoktur (Yeşaya 45:5).

O zaman bütün bu işleyişler için, Yaratan'ın stratejileri var, diyebiliriz. Ve bu stratejileri Yeşaya'nın anlatımına göre şu başlıklar altında toplayabiliriz; a) Birincisi, olan her şeyin sonucu tamamen Yaratan'ın zihninde tamamlanmış olan düşüncesinin sonucudur. Yaratan her şeyin sorumluluğunu üstlenmektedir. b) İkincisi, yaratılıştaki kusur olması söz konusu değildir, kusur dahi kusursuzluğun bir ürünü olarak vardır, bu da kibirlenmeye engeldir. c) Üçüncüsü ise Yaratan'ı Yaratan olarak algılamak esas olduğu için, Yaratan'ın çağrısı, Mesih'in kurtuluşunda, Ruh'un rehberliğinde, Kendisini olduğu gibi edinmektir.

Bütün bu anlatımlara baktığımızda, özellikle, Yaratan'ın, yeniden biçimlenmemizi istediği durumda Yeşaya'nın bizden istediği, bütün bu değişimin olması için, Yaratan'ı bizim istediğimiz şekilde şekillendirmememizdir. Yaratan benim beynimde, benim arzularımın ve kendim için alma arzumun sonucunda şekillenmiş olan bir Yaratan olmamalıdır. Bu nedenle de, Yaratan'ın bütün kâinattaki stratejilerini, planlarını, zihnini iyi algılamam gerekmektedir, çünkü eğer bir suyun kaynağına ulaşırsanız, suyun duruluğuna, paklığına, doluluğuna ulaşmış olursunuz ve o suyu henüz herhangi çerçöp karışmadan içebilirsiniz ve gerçek kaynak suyunun sağlığına, zindeliğine, ferahlığına tanık olur, bunu yaşarsınız. Bu, elbette mecazî bir açıklamadır. Ama Yaratan'ı Yaratan olarak edinmek, aslında hep yazılarda, “diri su kaynağına” ulaşmakla ifade edilmektedir. Ve bu sözü söylerken bile o serinliği, o ferahlığı hissetmek mümkündür. İşte, Yeşaya da, sağa sola sapan Allah'ın evlatlarının esasa, kaynağa geri dönüşleri için hangi yolu izleyeceklerini tarif ederken, özellikle Yaratan'ı olduğu gibi görüp, olduğu gibi edinmeleri konusunda uyarmaktadır, çünkü o çünkü İsrail (Yaratan'a doğru manevi manada yol almaya başlamış olanlar)

demek ki, farkında olmadan ya da çevrenin etkisiyle kendi tanrılarını şekillendiriyor ve görüşlerini yavaş yavaş insan görüşüyle bütünleyip tanrılarını küçültüyorlar ve sonra da Kâinatın Efendisi'nin ışığından yüz çeviriyorlardı.

Bugün Mesih İsa'nın o muhteşem aydınlatıcılığını edindikten, Ruh'un işleyişini keşfettikten sonra da, ne yazık ki, kısıtlı gören insan yine aynı şekilde görüşünü kaybetme durumundadır. Ve elbette sokaktaki insanın durumu, çok daha net bir biçimde kendi "ben"i üzerinde inşa ettiği kendi ilahıdır. Oysa Yaratan yaratma eylemini gerçekleştiren ve rahimde şekil veren, insan düzeyinin çok dışında olan, insana doğrudan müdahale edendir. O zaman O'nu insan seviyesinde edinmeksizin algılamaya kalkmak, ancak dinlere din katmaktan öte bir tavır ve davranış değildir.

Dikkat ederseniz, "Tapınak O olacak, İsrail'in iki krallığı içinse (bu durum sürçme ve tökezleme taşı, Yerusâlim'de olanlar içinse kapan ve tuzak olacak" (8:14) ifadesinde Yaratan'ın tapınak olması, kavramının kolay anlaşılır bir kavram olmamakla beraber, esas olması gerekenin bu olduğu anlatılmaktadır. Yeşaya tam olarak çalışıldığında, hemen hemen her noktasında bize verilen manevî çalışmanın temeli, hep insanın Yaratan'ın ışığını kendi algılarına göre algılayıp kullanımının ortadan kaldırılıp, Yaratan'ın ihsanının ihsan olarak alınıp yansıtılan, Allah'ın suretinde bir İsrail'in (Yaratan'a yürüyen kişinin) ortaya çıkmasıdır.

A. YARATAN'IN BÜYÜKLÜĞÜ

Size rahimde şekil veren RAB diyor ki: her şeyi yaratan....RAB Benim (44:24;45:7)

Bakın, bütün bu anlatımda Yeşaya'nın vermek istediği, Yaratan'ın alfa ve omega, yani a ve z, yani başlangıç ve son olduğu (Vahiy 1:8; 1:11; 21:6; 22:13) gerçeğinin vurgulanmasıdır. Bu gerçeği sokaktaki adam da her inançtaki insan da aslında ifade ediyor. İfade ediyor etmesine de, bir farkla. Birisi sadece duyduğunu ve çaresizliğini ifade ederek, bir güce atfen bu ifadeleri dile getiriyor. Oysa buradaki ifadeler arka planıyla ve satır arasıyla alınır, yaratılmışın bütün formülleriyle, tamamıyla tıkr tıkr işleyen sebep ve sonuç ilişkileriyle, "O'ndan

başkası yok” (Yeşaya 45:5) kavramının netliği, güvencesi ve kesin vaadiyle, sözüyle işlediğini ve herkesin esasında bu gerçeği algıladığı anda Mesih’te yükselmesiyle ve Ruh’un rehberliğinde hiçbir şekilde korkuya ve dehşete kapılmaksızın, hayatını büyük bir emniyet içinde sürdüreceği net bir biçimde anlatılmış oluyor. Ayrıca böyle bir yaşam içinde, “kendi için almaya devam eden her kişinin karşısına kendi için alma arzusunda olan başka bir kişi çıkmaktadır”. “Benimki bana, seninki de bana diyen” “ilahlar kapısı” Babil, sonunda bir başka “kendisi için alma arzusuyla sınanacak, zorlanacak” ve yenilgiyi, yani sıfır noktasını tadacaktır. Bu düşüşler aslında İsrail’in özgürlüğüdür. “İhsan etmek için Yaratan’dan almaya başlayan” ve “Yaratan’a doğru yol alan” için, özgürlük, “bencil arzuların”, “başka bencil arzularca” yenilmesidir. Yaratan’ın düşüncesi, sonunda esasın, yani “ihşan etmek için Yaratan’dan alma” arzusunun doğmasıdır. “Her dizin çökmesi” (Romalıları 14:11), Babil’in Pers Kralı Koreş’in önünde düşmesi ve bu arada İsrail’in, Babil’den, “benden, arzuların köleliğinden kurtulması” önemli bir tablo olarak karşımızdadır. Bunu sağlayan Yaratan düşüncesidir. Çünkü O’ndan gelen ve tamamlanan insan, Âdem’de kırılmış “beninin sefaletinde gezinmeye başlamıştır” ama bir yolla Koreş’in darbeleri, “benin köleliğini” zorlayacak ve Yaratan’ın kurtuluş stratejisinde, bu çatışmalardan, bu düşüşlerden ışık doğacaktır. Ve sonunda Efendimizin kurtuluşuyla Mesih Çağı’nın açılması ancak bu yolla sağlanmaktadır.

Yine kısaca ifade etmek yerinde ise kişi kâinat içinde hep sebep ve sonuç ilişkisinde inanılmaz, mantık üstü, muhteşem bir plan içinde, “acılar yolunda” ya da “mana yolunda” ama Yaratan’a dönme ve döndürülme stratejisi altındadır. Özgür iradesiyle, ya “acılar yolunda” uzun yollar kat ederek kafasını vura vura bazı gerçeklerle yüzleşerek Yaratan’ı edinme yolunu algılayacak ya da Koreş’in dahi bir strateji olduğunun bilincinde, Mesih İsa’nın kurtuluş müjdesinde Mesih’i edinmek kaydıyla, “mana yolunda” Yaratan’a, yani tapınağın kendisine doğrudan ve daha hızlı bir biçimde ulaşabilecektir.

Koreş için, “O çobanımdır, bütün isteklerimi yerine getirecek”... diyen Rab benim (44:25)

Kısacası yukarda dediğimiz gibi, “rahimde biçim vermek” Yaratan’ın ne kadar muhteşem bir işiyse Babil’in anlayacağı dilden konuşan Koreş’in ayağa kalkıp, “tanrılar kapısı” Babil’i alaşağı etmesi ve İsrail’in özgür kılınması da

yine Yaratan'ın işidir. Çünkü Mesih'in gelişine doğru insan, doğuş anından olgunluk çağına doğru olduğu gibi, bir tekâmül çizgisine getirilmektedir. Bu da, Yaratan'ın stratejisidir. Her şey, "O'ndan başkası yok" (Yeşaya 45:5) kavramı altındadır.

Koreş, elbette bunu kendi algısı doğrultusunda yapmıştı. Çünkü o bütün tanrıları kabul eden bir putperest olarak, kendi rızası için almaya devam eden bir kişi olarak, hayatını sürdürürken bile, Yaratan düşüncesinde onu, Babil'i alaşağı etme stratejisi çerçevesinde değerlendirilmekteydi. Bu tablo bile büyük kâinat görüntüsü içinde herkesin oynadığı muhteşem bir rolün olduğu görülmektedir. Ne bir boş insan, ne bir boş yaratılmış bir hücre ya da bir nokta vardır. Eğer boş olan bir şey görünüyorsa da henüz farkında olmadığımız ya da keşfetmediğimiz bir alanda kullanıldığı muhakkaktır.

Bütün bu görüntü içersinde bizim Yaratan'ı küçültmemiz ve yalnız kendi algılarımız ve kendi çıkarlarımız doğrultusunda kullanmamız mümkün değildir. Kullanmış olsak da o artık esas Yaratan ve O'nun Mesih'i ve Ruh'u değil, bizim sanal olarak oluşturduğumuz ve Baba, Oğul ya da Kutsal Ruh dediğimiz kendi içimizin yansımada sınırlı bir Yaratan algısından başka bir şey değildir. Kaldı ki, Yeşaya'nın yazılarındaki bütün şikâyeti zaten bu noktadır.

Günümüzde de insanların, bu görkemli Kâinatın Efendisi'ni algılamaksızın, Efendimiz Mesih İsa'da sunulan kurtuluşun Mesih'te biçimlenme olduğunu algılamaksızın, Ruh'un işlemesi ve saran ışığı olmadan manevî çarkların hiçbir işe yaramayacağı gerçeğini algılamaksızın, inanç, mezhep ve ibadetlerini, hatta Mesih'in ya da Ruh'un konumunu ele almaları, elbette Yeşaya'nın şikâyet ettiği ve Yaratan'ın ıslahını getirmek istediği durumlarla aynıdır.

İnsanlar o gün de bugün de hep, kendi çıkarları doğrultusunda istediklerini bir üst güçten edinmek istiyorlar. Oysa kâinat çok büyük bir resimdir ve Yaratan burada çok büyük ve çok ayrıntılı olarak tezahür etmektedir. Ve bu tezahür içinde aynı zamanda bize çoğalma ve hükmetme sorumluluğu verilmektedir. Ama bizler bu resmi kendi dünyamızla sınırladığımız için, yüzde bir oranında görebildiğimiz kadarıyla, Yaratan dediğimiz ve daha doğrusu kendi oluşturduğumuz tanrı kavramını, yani bir üst gücü kendi günlük kaygı, korku ve sorunlarımıza çekme gayretine düşeriz. İşte, bu da beraberinde esas resimden uzaklaşmamızı

getirmektedir. Mesih İsa'nın kurtuluşunda, biz, "kendi rızamız için almaktan dönmeye, yani günaha tövbe etmeye ve Mesih'i giyinerek bu ilkel kabile tanrı algısından kurtarılmaya çağrılıyoruz". Oysa bu çağrı bile ne yazık ki, günümüz insanlarınca sadece, "günahlardan kurtulma, bedel ödeme", yani "benim cennet ve sonsuzluk için kurtarılmam" şeklinde, yine bencil ve çıkarıcı bir din seviyesinde algılanıyor. Kısacası, insan "ben" kavramı içinde yine yapacağını yapmış, Yaratan'ın Mesih'inin Ruh'undaki o muhteşem kurtuluşunu bile ilkel düzeye, kabile tanrısı algı düzeyine indirmiştir bile..

Oysa Yaratan'ın büyüklüğünde ve Yaratma stratejisindeki aklımızla değerlendirmemizi aşan muhteşemlik, bize karmaşa, kaos değil, ıslah getirecek kadar muhteşem bir emniyeti içermektedir.

Koreş dahi değerlidir, yeter ki, Yaratan'ı bilsin, bilmek zorundadır da. Çünkü insan, Yaratan'ın suretinde yaratılmıştır. Âdem'de düşmüş, Mesih'te ise eski formatına döndürülmüştür. Bu iki aradaki yolculukta ise "acılar yolu" vardır. "Mana yolu" ise kalp noktasının açılmasıyla, yani Ruh'un kalbi delip Mesih'in ışığının girmesiyle, Mesih düzeyine daha hızlı devam etmenin yoludur.

Yaratan, Koreş'e, "Sen beni tanımadığın halde kulum Yakup soyu ve seçtiğim İsrail uğruna Seni adıyla çağırıp onurlu bir unvan vereceğim, Haşem (İSİM) Ben'im, başkası yok, Benden başka Allah yok, Sen beni tanımadığın halde seni güçlü kılacağım" (45:4-5) demektedir. Yaratan, "kendi beni için alanı" "ihvan etmek için alana", Yakup'tan İsrail'e dönüştürme (Yaratılış 32:24-30; 35:10). stratejisinde kullanmaktadır.

Bütün bu söylem, Yaratan'ın ne denli yetkin ve bütün kâinattaki her formülün sorumluluğunu taşıyan olarak var olduğu ortaya koymaktadır. Kısacası, Yaratan'ı edinmek için O'nu, "ben"imin üzerine almam demek, "hareketlerimin sorumluluğunu" aynı şekilde yüklenmek ve aynı şekilde bütün tavrımı ışığında ıslaha bırakmam demektir.

Işığı biçimlendiren, karanlığı yapan, esenliği ve felaketi yaratan...RAB benim (45:7)

Görüldüğü gibi, bütün hareketlerin sebep ve sonuçlarında tamamen bir uyumluluk, yetki ve sorumluluk olduğu bu noktada da açıkça ortadadır. Yaratılmış her şeyin nedeni, yaratılışın tamamının, “Yaratan’ı görmesi” bağlamında değerlendirilmesindedir. İnsanın, yaratılıştaki bir şeyi kendi açısından kötü olarak değerlendirmesi, Yaratan’ın iyi dediğine kötü demektir. Bu bağlamda yaratılıştaki bir eksik yoktur. Sadece, “ben”i tanımak için düşüş vardır. Tezadı algılamak için diğer taraf vardır. Kaos ıslahın değeri içindir. Ve tamamı Yaratan’da iyidir. Mesih İsa bunun için gönderilmiştir. “Ben”in “ben”den kurtulması, ihsanın ihsan olduğunun anlaşılması için düşmüş düştüğü yerden kaldırılır. Evet, Mesih İsa’nın, “haçı yüklenip kendini inkâr etmesi” (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23), “toprağa düşüp dirilmesi” Kâinatın Efendisi’nin yaratılış tamlığının içindeki stratejisi, yani hayatın hayat olmasının temel nedeni, “her şeyin canlı, her şeyin diri” olması içindir. Kısacası Efendimizin, “Bol yaşam için geldim” (Yuhanna 10:10) sözü bu noktada açıktır.

Kâinattaki her problem aslında çarklıların dönmesi için dışlıların birbirlerine tam oturarak canlılığın devam etmesi içindir. Böylelikle enerji, elektrik gücü, güç her dışlının hareketinde ifşa olunacaktır. Bu da, ifşanın genele yayılmasıdır. Dışlıların sürtüşmesi, ısınması, bazen takılması her ne kadar sorun gibi görünse de bütün sistemin işlemesi için, var olması içindir. Kısacası, her şey ama her şey Yaratan’ın sorumluluğu altındadır. Kutsal Ruh’un işlemesindedir. Oğul’un beden düzeyinde kurtuluşu, bütün bu düşüş ve yükseliş ilişkisi, tohumun düşüp dirilmesi gibi, kişinin manevi şafakta, manevi ufuklarda yol alması içindir.

Ey gökler, yukardan doğruluk damlatın... .toprak yarılınsın... doğruluk yetiştirsin (45:8)

Bu muhteşem ifadeler, Yüce Allah’ın ışığının kalplerde bir nokta oluşturduğuna değinmekte ve bu oluşumun sonucunda arzunun yarılmasıyla, “kendi benimiz için alma arzusunun” içine giren ışığın, bunu Sevgi ve İhsan Olan’ın benzeyişine çevirdiği söylenmek istenmektedir. Toprak, yani “bitmek tükenmek bilmez ben için alma arzusu” yarılarak içine saran ışık işlemektedir. Ve böylelikle yürek artık Sevgi ve İhsan Olan’a dönüşmekte, “doğruluk yetiştirmektedir”, başka bir deyişle, Yakup İsrail’e dönmektedir (Yaratılış 32:24-

30; 35:10). Yeşaya bu ifadelerde iyi ve kötüyle, dünyanın sorunları gibi görünen bir yığın şeyle ve “ben”in, “bencilliğin” problemleriyle karışmadığını hep bunların arkasında ve önünde Yaratan’ın olduğunu bildiğini aktarmaya çalışmaktadır.

Bütün bu noktalara baktığımızda, Yaratan’ın ilk stratejisi olarak, her bir hareketin, her bir formülün arkasında olduğunu, yarattığı her şeyle ilan ettiğini görebiliriz. Bu da esasında, “ana rahmi gibi” karmaşık ama aynı zamanda net ve bir sonuca doğru kesinlik içinde ilerleyen bir yapı içinde olduğumuzun açıkça bize sunumudur. Ve Yeşaya bu sunumu, Babil’den Pers kralının eliyle kurtarılarak hâlâ vaadin çocukları olarak kayırılma durumunda olup, Yaratan’ı bir türlü bilme aşamasına gelememiş olan İsrail’e anlatma gayretiyle yapmaktadır.

B. İNSANIN KİBRİ

Kendisine biçim verenle çekişenin vay haline (45:9)

Her şeyin sahibi, Kâinatın Efendisi olduğunu bütün kâinatın ifşa ettiği o Yüceler Yücesi Yaratan’ın, Yüce Allah’ın önünde O’ndan gelen her bir ruh, O’nun tabii olarak bahşettiği cılız ışığın etkisinde bile O’na sorular sorabilir, çünkü kendisine şekil verilen, elbette şekil verenle bir bağlantı içinde olması nedeniyle, soru sorma hakkına sahiptir. Fakat suçlama hakkına sahip değildir. Çünkü şekil verilen şekil verenin üst aklı altındadır. Bu manada, üst aklın karar mekanizmasında bulunan genişliğe sahip olmadığı için, alt aklın ancak belli sınırlara çarpan görüşleriyle kusur araması ve kusur bulup şikâyet etmesi söz konusu olamaz, çünkü kusurun farkındalığı için, üst aklın, yani görülenin görünmeyen tarafından yaratılmasındaki görünmeyen tarafı görebilecek bir göze sahip olmuş olmak gerekir ki, bu da hâşâ, bütün haşmetiyle Yaratan’a kendini eş koşma anlamındadır. Oysa suçlamanın gerçekleşmesi için, suç bulunan konuyu kapsayacak bir yaratma ilmine sahip olmak gerekmektedir.

Suçlama ya da kusur bulma konusunda adeta Yaratan’a, “böylesi karmaşık bir sistemi sen beceremedin bırak ben becereyim” şeklinde yaklaşmak insan aklı sınırları içinde bile algılanması mümkün olamayacak bir durumdur.

İsrael, Süleyman döneminde her şeye sahipti, oysa şimdi bir putperest kralın iznine muhtaç kalmıştı. Anlaşılan, İsrail bir türlü bu düşüşü kabul edemiyordu. Çünkü Yaratan'a dönmüş kişiler, bazen sanki Yaratan'a doğru yönelmenin kendilerine ayrıcalık getireceği gibi bir fikre kapılırlar ve bu fikirle yavaş yavaş dinî seviyelerin içine çekilirler. İsrail'in de geldiği durum buydu. Bu nedenle, daha önce de öğrendiğimiz gibi, Yüce Allah böylesine kibirlenmiş bir "ben" in, özellikle Babil'in altında ezilmesine müsaade etmişti. Babil, onların yeniden kendi "benliklerine" inançlarını bile kendi "ben"leri için kullanmış olduklarının farkına varmalarını sağlamıştı.

Kısacası, İsrail şaşkındı. Nereden nereye gelmişlerdi. Ve şimdi bu duruma alışamıyorlardı. Oysa Yaratan'ın stratejisi bütün âlemin insan için çalıştığı, insanının da bütün âlem için var olduğu gerçeğiydi. Bu durumda İsrail'e düşen, Yaratan'ı sorgulayıp durmak, kusur aramak, O'nu suçlamak yerine, "ihsana yüreğine açarak Yaratan'ı edinmeye" ve bundan da haz almaya devam etmesiydi.

Bu bölüme baktığımızda, aslında yine oldukça derin ve çok farklı bakış açıları görüyoruz. Koreş, Yaratan'ı edinme yoluna çıkmamış bir kişi olmasına karşın, o seviyede bir alma arzusuyla bir başka alma arzusunu alt etmek için yine Yaratan'ın planına dâhildir. Bütün tablo iyisi ve kötüsüyle henüz Yaratan'ı edinme yoluna çıkanla, çıkmayanla ya da henüz, "sadece kendi beni" üzerinde olanla birlikte Yaratan'ın planına dâhildir. Çünkü kâinat O'nun Sevgi ve İhsan olduğunun tezahürüdür ve her bir diz bu muhteşem tezahür önünde çökecek (Romalılar 14:11) ve Mesih'in seviyesinde biçimlenecektir.

Her bir düşüş aslında farkındalık olduğuna göre, Efendimizin, "ne mutlu ruhta fakir olanlara, onlar göklerin egemenliğine gireceklerdir" öğretisi doğrultusunda alçaldıkça, aslında esas yetkiyi, esas her şeyin sahibini, esas "BEN"i fark edecekler, O'nu hakikaten yüceltip, O'ndan sonsuza dek zevk alacaklardır.

C. YARATAN'IN DAVETİ

Allah yalnız sizinledir başka Allah yok (45:14)

Yeşaya, İsrail'in aslında düşerek esas zenginliğe kavuştuğundan, dolayısıyla insanların sırf kendilerinde yansıyan Allah'ın tezahüründen ötürü O'nu izleyeceklerinden, hatta etraftaki ülkelerin mirasının bereket olarak kendilerine kalacağını dile getirmektedir. Kısacası, kendisini alçaltanın diğer taraftan doluluğu esastır. Burada alacak bir şeyin olmamasından kaynaklanan bir doluluk vardır. Göz ve gönül tokluğu aslında kişinin kendini alçaltmasından kaynaklanmaktadır. Yüce Yaratan doluluğundan ihsan etmektedir. O, ihsan ettiğinde bu ihsanın yeri boş kalmadığı gibi, zihninde de "Bak, ben ihsan ediyorum" düşüncesi asla yoktur. Çünkü o Kâinatın Efendisi'dir. Kendiliğinden kaynaklanan Sevgi ve İhsan Olan özelliği bütün kâinata dökülmekte ve yansımaktadır. Ve O'na ait olan bütün ruhların da, hem kâinatı inşası hem Yaratan'ın tezahürünü gerçekleştirme görevleri ancak O'nu edinmeleri, yani bağımsız olarak O'nu deneyimlemeleriyle mümkündür. Bu da, her gün Mesih'i giyinen ve Yaratan'ın Ruh'unun inayetinde, "göklerin egemenliğini" arzulayan bakışlarla ihsan için Yaratan'dan almakla mümkündür.

Kişinin bunu algılaması, Ruh'un yardımıyla yüreğine Mesih'in doluluğunu alması aslında Yaratan'ı Yaratan olarak görmesi, araya başka dinî inançlar, mezhepler, teolojiler, tapınma usulleri koymaksızın, bunları tanrısızlaştırmaksızın yaşaması demektir.

İşte, Yeşaya bu mesajıyla Yaratan'ı bizim kafamızdaki yaratan haline getirmeksizin, Yaratan olarak tapmaya, yüceltmeye, O'ndan sonsuza dek haz almaya bizi davet etmektedir. Bu da ancak O'nun ihsanını ihsan için almakla mümkün olacaktır. Bunun en muhteşem örneği Allah'ın Ruh'unun eşliğinde Mesih İsa'da bize resimlenmiştir. O'nu içimizde ve varlığımızda biçimlendirmek öğretiş, yaşam, haçını yüklenmesi, kendini inkârı (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23) ve dirilişini gönenmek, Yaratan'ı Yaratan olarak edinmemiz demektir.

Ey dünyanın dört bucağındakiler bana dönün....insanlar bana gelecek (45:23-24)

İsrael, yani Yaratan'a doğru yol alan kişi, Efendimizin şu sözlerinde miras sahibidir. Bu nedenle, "tanrılar kapısı" Babil'de düşen İsrail (Yaratan'a doğru yürüyen) Yaratan'ın stratejisinde "ben"ini en düşük noktada yeniden görmüş, Yaratan tarafından Koreş'in kurtuluşuyla kibri kırılmış olarak yeniden dirilmiş ve seviyesi Yaratan'ı edinme yolunda bir kat daha yükselmiştir. Efendimizin, "Kendini alçaltan yükseltilecek, kendini yükselten alçaltılacaktır" (Matta 23:12; Luka 14:11; Luka 18:14) öğretisi doğrultusunda ve her şeyden önemlisi böyle bir alçaltılıştta, "Ne mutlu yumuşak huylu olanlara onlar yeryüzünü miras alacaklardır" (Matta 5:5) sözleri gerçekleşmiştir. Bu nedenle, İsrail böyle bir üst çalışmadan sonra, Yüce Allah'ın iradesi ve kararlılığında Yaratan'ın muhteşem büyüklüğünü şaşkınlık içinde görmüştür. Her hadise arkasındaki nedeni belirgin bir biçimde fark etmiş, Yaratan'ın önünde gururluluğuyla yüzleşmiş ve sonunda da "BEN'i BEN olarak gör" ifadesinde, "Gel ve gör" öğretisinde net bir davet almıştır.

O günkü İsrail örneğiyle gözler önüne serilen Yaratan ve yaratılan arasındaki bağda, "O'ndan başkası yok" ve "Ben'den başkası yok" (Yeşaya 45:5) ve sonunda "BEN, BEN'İM" (Çıkış 3:14) sözcüklerini, aslında burada Yeşaya'nın ifade etmek istediği üç bölümde Yaratan'ın şaşırtan stratejisiyle özetlemek mümkündür ve bu strateji her gün bizim hayatımız için de geçerlidir.

Mesih İsa'da kurtuluşu yüreğine alarak Ruh'un yukardan uyandırışıyla yeni yaşama gelmiş olan kişi, her an İsrail'in yaptığı gibi, kibri içinde Yaratan'ı Yaratan gibi değil de, kendi zihnindeki küçük ve kendi yönettiği bir tanrı seviyesine düşürme gibi, büyük bir hataya düşebilir. Bu da kişinin kalp noktasının açılmasına rağmen, hâlâ kendi "ben"iyle ve "alma arzusu"yla yaşamasından başka bir şey değildir. O zaman Yaratan'a doğru hiçbir adım atması bile mümkün olamayacağı gibi, Babil'in, yani "kendi beni için alma arzularının esiri olacaktır". İşte o zaman kişi yerlerde sürünürken, bazen hiç umulmayan bir anda Yaratan, bu alma arzularının içinde kişiyi, hem Koreş gibi beklenmedik bir seçimle, hem de dünyevi hadiselerle şaşırtır. Esas "sevgi ve ihsanıyla" bizi, almanın utancına düşürerek kendimize getirebilir. İşte, O'nun tek istediği, Yaratan'ı Ruh'unda ve Mesih'inde Yaratan olarak, kırılmış ruhumuzla edinmemizdir. "BEN, BEN'İM'i" (Çıkış 3:14) kendi küçük "ben"imizde Mesihleştirerek" O'nunla bütünleşmemiz ve O'nunla Mesih'inde ve Ruh'unda sonsuz yaşama kavuşmamızdır. Bu O'nu yüceltmek ve sonsuza dek O'ndan haz

almak olduğu gibi, kendimizi ve dünyamızı kaostan ıslaha getirmek ve kısacası knattaki esas rolümüzü tam olarak yerine getirmektir.

XVI. TANRILAR VE KÜLTÜRLERİNİN ÇÖKÜŞÜ (Yeşaya 46:1-47:15)

Altın ve gümüşleriyle yıkımlara yol açan putlar yaptılar (Hoşea 8:4)

Hoşea'nın bu sözleriyle başlamak aslında konuyu daha girmeden özetlemek gibidir. Çünkü bu sözlerin başında esas Yaratan'a bakmayan, daha doğrusu Yaratan'la aynı form eşitliğinde olmayan kararlarıyla insanların kendilerine idareciler, yöneticiler atadıklarına değinilmektedir. Bu doğrudur. Bütün kâinat sistemi göz önünde bulundurulmaksızın ve Yaratan'ın düşüncesi dediğimiz o uyumlu tabiat sistemine uyumsuz olan o sistemi algılayamamış birçok kişi, Yüce Allah'ın suretinde yaratılmış, piramidin en üst düzeyinde olması gereken insanı yönetmek için ortaya çıkmıştır. Ve bu cümlelerin sonucunda da Hoşeya maddenin gücünü vurgulamaktadır. "Altın ve gümüş" insanın maddeye attığı adımda kendine verdiği değer, kendisinin biçimlendirdiği bir maddedir ve sonra insan bu değerlendirdiği maddenin kölesi olmuştur.

Burada bu madde put olarak karşımıza çıkmaktadır, tanrılar, ilahlar. Günümüzün bütün çağdaş gelişmelerinde bile hâlâ bu değerli maddî varlıklar insanı yönetmekte devam etmektedir. Dünya üzerindeki birçok tapınak, yapı, inanç hâlâ altın, gümüş gibi değerli maddelerle süslenmekte, hatta tapınılan putlar bu maddelerle şekil bulmaktadır. İnsanın manaya maddeyle değer vermeye kalkışmasının sonucudur bütün bunlar. Ve elbette inanç adına insanları yönetmeye kalkanlar, bu en hassas noktayı, yürek noktasını kullanarak insanlara hükmetmeye kalkanlar da, ne yazık ki, süslü giysilerle, altın işlemeli roplarla ve birtakım dinî simgelerin, gümüş, altın gibi maddelerle örülmesiyle değer kazanmaya, kendilerini bir mevkie oturtmaya çalışmaktadırlar.

Ne yazık ki, düşünemeyen sıradan insanlar yine aynı noktada bu bakış açısına destek çıkmaktalar ve hatta destek çıkmaktan ötürü bu görüntüleri manevi değermiş gibi algılayarak bu görüntülere tapınmaya başlamaktadırlar.

Efendimiz Mesih İsa'nın başını koyacağı bir yastığı olmadığı, sürekli halk içinde halkla beraber olduğu, geceleri dua ve ibadetle geçirdiği, kayırdığı insanlar, ayrıcalıklı çevresi, asistanları, yardımcıları olmadığı gerçeğini bilenler, okuyanlar, hatta vaaz edenler bile, ne yazık ki, "altın ve gümüş" dediğimiz maddi değerlerin gölgesinde dinlenmeyi tercih etmektedirler.

Öyleyse bu noktada gerçekten büyük bir sorun vardır ve Hoşaya bu nedenle bu önemli noktaya parmak basmaktadır. Elbette yaratılmış her zerrenin kâinata büyük bir değeri ve önemi vardır. Toprak elimize aldığımızda insan için pek büyük değer arz etmez ama aslında altından ve gümüşten çok değerlidir. Çünkü insanın yaşaması aslında toprağın ürününe bağlıdır. Oysa altına ya da gümüşe bir şeyler ekip onları büyütmek mümkün değildir. Kısacası, alma arzumuzun en üst tabakalarında altına ve gümüşe değer vermek bizden çıkmıştır. Aslında kültürler, resim, heykel ve benzeri birçok sanatsal ürünler insanın harika yaşam biçimlerinin yansımasıdır. Kısacası, içteki zenginliğin dışa aktarımıdır. Hayalin adeta somutlaşması, dışa yansımasıdır. Bir başka deyişle, Yüce Yaratıcımızın bizlerle gerçekleştirdiğini, bizim kendimiz için yapmamızdır. Bu aktarım bile ilahîdir. Bu aktarım bile muhteşem bir varlığın ifadesi, yansıması, dolayısıyla Yaratan'ın yansımasıdır. Ama diğer tarafta dikkat ederseniz, Yaratan yarattığı maddeleri Kendi doluluğunun üstüne çıkarmamakta, eliyle yaptıklarına tapmamaktadır. Oysa bizim için bu, her zaman mümkün olmadığı gibi, içsel, duygusal bağlanmalarımız her noktada sürekli tekrarlanır ve yarattıklarımızı yaratan kendimizin üzerine çıkarırız. İşte, korkunç olan bu noktadır. İnsan kozasını örmekte ve ne yazık ki, kozası içinde kelebek olup uçmayı başarmak yerine, kendi kozası içinde çürümeye, ölmeye meyletmektedir.

Gerçekten de, "altın ve gümüşle yıkımlara yol açan putlar yaptılar". Bu çağlar boyunca elle yapılan putlardan tutun da, günlük hayatımızda maddeyi yücelttiğimiz her değer için geçerli bir konudur. Ürettiklerimiz ya da değer verdiklerimiz bizim boyumuzu geçerse ve bize hâkim olmaya başlarsa işte, putperestliğin başladığı ve bizi yıkıma doğru çektiği an o andır.

Pavlus, Romalılara Mektup'unda bu konuya ilişkin oldukça yerli yerinde bir cümle kullanmaktadır. "Ölümsüz Allah'ın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara ve sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler" (8:23).

Ölümlü insana veya yok olacak yaratıklara ya da maddelere olan bağıllık, armağanı verenden daha çok armağana değer vermemiz anlamındadır, çünkü armağan elimizdedir. Daha net olarak görebildiğimiz bir maddedir. Gözümüzün önündedir. Armağanı veren ise genelde görünenin arkasında kalmaktadır. Ve armağanın çıktığı yürek genelde gözle görülemeyecek duygular, hislerle doludur. Ve oradaki gerçek hisleri duyumsamak, algılamak çoğu zaman bizim için zordur. O zaman hemen kolay olana, “görünene” kayıverir ve elimizdekini yüceltmeye, abartmaya ve hatta sonunda da o maddeyi baş tacı ederek tapmaya bile başlarız. Bu, bazen sevdiğimiz, âşık olduğumuz insanlar olabileceği gibi, arabalarımız, evlerimiz, zenginliğimiz, yeteneklerimiz, hatta güzelliğimiz olabilir. Hezekiel de bunu çok net dile getirmektedir. “Yürekleri putların ardı sıra gidiyordu” (20:16).

Efendimiz Mesih İsa'nın ifade ettiği, “bir kişinin iki efendiye” tabi olamaması (Matta 6:24; Luka 16:13) gerçeğinde, Hezekiel'in sözü, aslında özellikle madde yoluna tabi olanların kendi oluşturdukları yürek putlarının ardı sıra gitmelerinin güzel bir resmini çizmektedir. Gerçekten de insan aslında sürekli olarak madde içinde maddeyi öne çıkararak, “acıların yolunu”, “madde yolunu”, bir başka deyişle “putperestliğin yolunu” hemen kendine yön edinebilmektedir. Oysa Mesih İsa'nın çizdiği yol haritasında, “yol, gerçek ve yaşam Ben'im” (Yuhanna 14:6) ifadesi maddenin üzerinde, “mana denizinde” bir yoldur. Görünmeyen bir iç yoldan bahsetmektedir Efendimiz. Bu yol görünmediği için iç keşfin, Yaratan'ın saran ışığıyla Mesih'i almakla edinilen bir iç keşfin yoldur. “Kapıda durmuş ve kapıyı çalan” (Vahiy 3:20) manasında, kalbin noktasının açılışıyla başlayan bir hayat serüvenidir.

Yıkımlara yol açan putlar yaptılar (Hoşea 8:4)

Kişinin altın ve gümüşle ürettiği putlar sonunda koza olup onu boğan bir hal almaktadır. Biz genelde putlardan bahsettiğimizde sanki şimdi putperest olmayan bir ortamda olduğumuzu ya da içinde bulunduğumuz büyük dinlere olan inancımız ve güvencimizle putperest olmadığımızı, dolayısıyla bu sözlerin yirmi birinci yüzyılda bizim için bir anlamı olmadığını düşünürüz.

Oysa burada özellikle vurgulamak istediğimiz, putperestliğin kısıtlı bir kavramı kapsamadığı gerçeğidir. Çünkü altın ve gümüşle inşa edilen dinî

tapınaklar, dinî müesseseler, dinlerin kullandığı kitap kapakları ve her dinin kutsal saydığı birçok sembolden tutun da, hiçbir inanca sahip olmayanlar da son zamanlardaki bütün teknolojik ürünlere taparcasına kapılıp gitmekte, internet oyunlarına kadar uzanan birçok yolda kendilerini tekrar edip durmaktadır.

İlkel insanın tanrısını tahtayla ifade etmesinden tutun da, modern insanın dünyaya meydan okuyan tavırla kendi hayatını bağladığı ve onlarsız edemediği binlerce çağdaşlık emaresi malzemeler aslında hep kişiyi bağlı kılmakta, kısacası, kişi için birer “altın ve gümüş” put olmaktadır.

Sürekli işini gücünü internetle yapan ve tatilde bile internetsiz kalamayan bir insan internetin olmadığı, cep telefonlarının çalışmadığı bir ortama girdiğinde hislerini, histerik tavırlarını bir düşünelim. İnsan gerçekten kendi oluşturduğu putlarıyla aslında kendi yıkımına da yol açmaya başlamıştır bile.

Elbette daha önce bahsettiğimiz gibi yaratılış, kâinat ve üzerindeki her şey gerçekten bütün artı ve eksileriyle, “iyi” olarak yaratılmıştır. Yaratan, Kendisini üzerine aksettireceği böylesine mükemmel bir “alma sistemi” oluşturmuştur. Ve bu “alma” ancak bizim algıladığımız kadar var olan bir sistemdir. Bizim iç algılarımızın dışa yansımasıdır. Yaratan’ca yaratılmış harika bir sistemdir.

Ama “Yüce Allah’ın suretinde yaratılan” ve “yaratılmış olarak Yaratan’ın tezahürü olmaktan” mes’ul olan insan, üretirken de sınırlı görüş açısı ve kendi rızası için alma şeklindeki yeryüzü formatı içinde, Yaratan’ı edinene dek hep “benine endeksli” düşünmekte ve doğal olarak bu endeks içersinde görselliğe önem vermektedir. “Altın ve gümüş”, “resimler”, “heykeller”, “motifler”, “işlemeler”, “kubbeler”, “sakallar” ve daha nice dış görünüşle aksettirilmeye çalışılan maneviyat algıları, doğal olarak “koza” olmakta, “kabuk” olmakta ve bizi sarmaktadır. Ve sonunda bütün bunlar, sahtesinden ötürü “esası” “inkâra”, hatta hissetmemeye yol açmış, sadece “gözümüzün önünde olanı” ve “algılamak istediğimiz kadarını” algılatmaya yönlenmiştir.

Bütün bu engellerin, Yaratan’ı, O’nun Mesih İsa’da sunduğu mükemmel

kurtarışını, yani kendi benliğinden Yaratan gibi ihsan ederek, insanı Yaratan'ın benliğine getiren kurtarışını, Mesih İsa'yı o muhteşem doruklara taşıyan Allah'ın Ruh'unun rehberliğini görmemize izin vermediğini açıkça görebiliriz. Bu, bizi kâinatın özünden mahrum eden bir durumdur. Dolayısıyla yıkımdır.

Yeşaya, 46 ve 47. bölümlerde “tanrıların kapısı” anlamına gelen Babil'in putperestliğiyle yıkımı arasında bir bağlantı kurmaktadır. Burada gerçekten klasik anlamıyla putperestliğin Babil gibi koskocaman bir krallığı nasıl yıktığını gözler önüne sermekte ve doğal olarak her tür maddeye bağımlılığın, her tür içsel ve dışsal putperestliğin eninde sonunda insanı yıkıma getireceğini göstermeye, kanıtlamaya çalışmaktadır.

Bugüne kadar insanlığın bütün entelektüel, felsefî, dinî, kısacası her tür maneviyatı irdeleyen deneyimlerinde kâinatın esenliği, düzeni, birliği, beraberliğine ilişkin net bir sonuca gidemeyişi ilginçtir. İnsanlar sürekli olarak birbirlerini kırmaya, incitmeye, öldürmeye devam edip durmuşlardır. Oysa Yaratan yaradılışı kaostan düzene getiren bir çerçeve içinde yaratmış ve insana da kendi benzeyişinde büyük bir sorumluluk yüklemiştir. Bu benzeyişin yolu, öncelikle kendi “alma arzusunu” tanımaktan, daha doğrusu “ben”ini “bencilliğini” keşfetmekten geçmektedir. Her şey bu noktadan itibaren başlamaktadır. “Kendi rızası için alma üzerine çekilen perde”, Yaratan'ın insana, aldığı ihsana çevirmesi için olmazsa olmaz bir sunusudur. Ama bu perde için kalp noktası şartı aranmaktadır. Bu da, gerçekten her şeyde Yaratan'ı görebilme ve analiz sonucunda edindiklerimizi ihsan ettiğimiz kadarıyla almamız demektir.

Aslında burada, “Babil”, tamamen “alma arzumuzu” simgelemektedir. Kısacası, Babil, kendi "ben"inde, "bencilliğinde", yani "çok bölünmüşlük ve çok bölünmüşlüğün her parçasını kendisine put yapması, bütünü görememesi anlamında”, bir tanrılar kapısı olarak kendini zehirlemiştir. Tanrılar üzerine kurulan kültürler de o tanrılarla birlikte kırılıp toprak olmuş, maddenin yok olma prensibi gereğince, bütün maddî kültürle birlikte yerlere serilmiştir. İnsanın üretip kendinden üstün tuttuğu her şey sonunda yıkımı da beraberinde getirmektedir. Çünkü insan, Yaratan'ın yarattığı, ancak Yaratan'a tabi olmak zorunda kaldığı bir düzen içindedir. Bu da, adı üstünde, kalıcı düzendir.

Yaratan'ı, Yaratan olarak olduğu gibi kendi varlığımızda, küçük aynalar olarak yansıtma süreci üzerinde çalışmadıkça, yani Yaratan'la eşit forma girmediğçe, aslında vücudun toksin üretmesi gibi, biz de dünyaya bakış açımızda, toplumsal içsellikten dışa bakış olarak ifade edebileceğimiz kültürümüzde birçok putlarla çevrelediğimiz bir tapınak içinde yaşamımızı sürdürüp dururuz. Ve bizi çevreleyen bu irili ufaklı putlardan ötürü, mantık üstü inancı, yani Yaratan'ı edinmemiz mümkün olamaz. Ve bu kozayı delmeden, dışarı çıkıp kâinatı, çiçeği, böceği, rüzgârı keşfetmemiz mümkün değildir. Küçük puthanemizin içinde inanılmaz sorunlarla mücadele edip dururuz. Çünkü temel nedeninin ne olduğunu keşfetmemiz mümkün olmadığı için de, daha da derinleşen sorunlarla mücadelede Yaratan bizim için daha da gizli kalır.

Kozamızı delip yukarıya yükselmemizde rehberimiz Mesih İsa'dır. Bunu kendi gücümüzle gerçekleştirmemiz oldukça zor olduğu için, bizim formumuzda olan kurtarıcıya bürünmemiz bu kurtuluşu ayağımıza kadar getirmektedir. Kısacası, kozamız, kültür dediğimiz, kendi ellerimizle inşa ettiğimiz kabuklarımız Ruh'un kalp noktasını açması ve Mesih'in ışığıyla delinir. Yalnızca görüneni gören gözlerimiz görünenin arkasını hissetmeye başlar.

A. TANRILARIN ÇÖKÜŞÜ VE YARATAN'IN ZAFERİ

Taşınan bu nesneleriniz ağırlık, yorgun hayvana yük oldu (Yeşaya 46:1)

Yeşaya'nın o dönemin kültürel tapınak seremonilerine bakarak güzel bir tespiti dile getirdiğini görüyoruz. Bu tespit eğer tanrılar taşıyorsa o zaman taşınan tanrıların insanlığı taşımasının nasıl mümkün olacağı gibi önemli bir nokta bulunmaktadır.

Aslında günümüzde de insanlar, "her şeyi yaratan Yüce Allah'tan, onun yolundan" bahsederler. Hatta inandıklarını söylerler. Ancak Efendimiz Mesih İsa'nın çok net söylediği gibi, "insanların taşıyamayacağı yükleri insanlara yükleyen din adamlarının" önderliğinde, onlarca mezhep, yol ve dinî inanç, aslında insanın insana taşıdığı yük olarak karşımıza çıkmaktadır.

O dönemde Babil'in iki büyük tanrısı hayvanlara taşıtılıp törenler tertip ediliyordu. Zamanımızın medenî ülkelerinden tutun da, medenî olmayan ülkelere kadar farklı dinlerin tören alaylarında hâlâ, “kutsal semboller” adı altındaki birçok yüke birçok yorum getirilerek, Yüce Yaratan'ın, Yüce Allah'ın yerine konulan birçok nesne ve sembol taşıtılmaktadır.

Bunlar insanlara yük olduğu gibi, insanı, “kendi beninin tanrısına tapınma gerçeğinde” kendisine saklı tutmaktadır. Mesih İsa gibi kabını kırıp, mezarını boş bırakıp göğe yükselme gerçeğini edinemez bile insan. İnsana insan olma şuurunu, kendisinden kurtulma gerçeğini tattıracak gerçek Yaratan'ın Mesih'inin dokunması, gelmesi ve Ruh'un gücüyle insanı bu bağlarından, bu kozasından kurtarması gerekmektedir.

Yeşaya, bu gibi törenlerde dıştan görünen dinî duyguları, inancın bütün sembolleriyle ya da diğer bir deyişle, ilahlarıyla çöküşe doğru hareket eden bir tren gibi görmektedir. “Ben”ler kendi bencilliklerini maneviyatlarına da taşıdıklarında, kafalarındaki tanrıları semboller, seremoniler ve kültürlerle ifade ettiklerinde aslında sıfır noktasına doğru hareket etmektedirler. Bu görünüm hem iyidir hem kötüdür. Çünkü bütün bu tiyatro sona doğru götürmekte ve son noktada ise “Ben neyim? Kimim? Nerden geldim? Nereye gidiyorum? Bu ellerimle kollarımla yaptıklarım ne?” gibi sorular sordurtabilmektedir. İşte, o noktada yukarıdan verilen Yaratan'ın ışığı, saran ışığın işleviyle Mesih'in yüreklere doğması söz konusu olabilmektedir. Kısacası, yukarıdan itiş aşağıdan itişle kucaklaşmakta ve şafak sökmektedir.

Toplumların, kültürlerin çöküşleri aslında putlaştırdıkları “ben”lerinin sunumlarının eninde sonunda kendi “ben”ini bitirmesidir. Bu nedenle birçok ünlü imparatorluk son bulmuştur. Bazı dindarlar dine itaatsizliğin bu sonucu doğurduğunu söylerler. Ama duygusal, millî, manevî ve kültürel birçok bağlarından ötürü, aslında, dine itaat ettiklerinde başlarına daha da çok yıkım geldiği gerçeğini görememişlerdir. Dinler Yaratan'ın önünde duvar olmuş ve Yaratan'dan ziyade yaratılanın oluşturduğu dinî ve manevî uygulamalar, hisler adeta tapınılan esas Yaratan olmuştur. Dolayısıyla, insan bir türlü sorunlarını, sevgisizliği, kaosu, insanın insanı kırmasını ve benzeri bütün insanî duyguları

aşamamıştır.

Bugün o dönemde baş tacı edinilen putların adı bile anılmamaktadır. Bugün baş tacı edinilen birçok din ve mezhep artık ortadan silinmiştir bile, diğer taraftan uğruna kanlar dökülen birçok mezhep o günün hislerini çoktan o günde bırakmış ve artık bambaşka gözler dünyaya bakıp durmaktadır. Hatta aynı inançlar biraz şekil değiştirmiş, biraz daha gelişmiş global gözlükler takıp yeni çehreleriyle eski mallarını, hatta bayatlamış, insanı zehirleyebilecek derecede bayatlamış mallarını yeniden piyasaya sürmeye kalkmaktadır.

Sizi ben yarattım, ben taşıyacağım (46:4)

Bu sözlerden de anlaşılacağı gibi, aslında Yaratan'ın o Kâinatın yegâne Efendisi'nin, Yüce Allah'ın bizi taşımadığı tek bir an bile yoktur. Esas Yaratan senin, benim, bizim algılarımızla ifade ettiğimiz bir Tanrı değil, zaten yarattığı andan itibaren bir an bile bizi bırakmaksızın, bizi sürekli diri tutandır. Kısacası, "Bütün dinler aynı Tanrı'ya inanıyor" şeklindeki bir cümle yanlıştır, çünkü dinler aslında Yaratan'ı bir şeylere benzetme gayreti içindedir. Ve insan da O'nu kendi "ben"i içinde algıladığını tarif etmektedir. Oysa esas Yaratan, "yaratan ve şu anda varlığını taşıyandır".

Beni kime benzetecek, kime denk tutacaksınız? Kiminle karşılaştıracaksınız ki, benzer olalım (46:5)

Bu noktada durup düşünmemiz gerekmektedir. Doğrusu Yaratan bizim standartlarımız ve bakış açımızda, aslında kâinatta gördüğümüz hiçbir şeyle karşılaştırılabilecek bir varlık olmadığına göre, aslında "hiçtir". "Yok" değildir, ancak bizim normlarımızın çok üstündedir ve eşi benzeri olmaması hasebiyle "hiçtir". Ama bu "hiçlik" içinde, "varlık" olarak kâinatı yaratarak bir tezahürü gerçekleştirmiş, üstüne üstlük bizi toprak, yani alma arzusu olarak yaratmıştır. Böylelikle "verici ve alıcı" olmasıyla, karşılıklı bir yayınla hiçlik varlığını görmekte ve bu şekilde hazlar en üst düzeyde ifşa olunmaktadır. İşte bu nedenle, "hiçliğin" farkındalığı Efendimizin ifadesiyle, "ne o dağda, ne bu dağda"

kendisine tapınılamayan Yaratan'ı, Yüce Allah'ı açıklamaktadır. Çünkü O “yol, gerçek ve yaşam” (Yuhanna 14:6) olarak, çubuk ve asma ilişkisinde, Bağcının işleyişindedir.

Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım (46:10)

Yaratan'a biz istediğimiz kadar kendi “ben”lerimizde şekiller verelim, ya da bağlanma arzularımızı farklı şekillerde putperestliklerle, maddiyata bağlılıklarımızla dile getirelim, O, “Yaratan'ın düşüncesi” dediğimiz, önce zihninde oluşturduğu bütün tezahür planı doğrultusunda, olması gerekeni oldurmakta devam edecek Olan'dır, çünkü her insan, ne üretirse üretsün, sonunda kendini yalnız ve sorunlarıyla baş başa hissetmektedir. Hatta en üst dinî seviyelerinde bile, insan, Yaratan kendisine yansımakça ve esas tasarısı olan düşmüş “ben”i yeniden “Yaratan suretine” dönüştürmedikçe, yalnızlığında çırpınıp duracak ve kendi oluşturduğu düşüncesindeki inancı ve tanrısını yük olarak taşıyacak ve eninde sonunda “acılar yolunda”, “esasa”, “manaya” ve elbette, “Mesih'e” olan ihtiyacını görecektir. İşte, o an yükleri atma, kozayı yırtma, kendi kafesini parçalama, özgürlüğe uçma ve daha doğrusu “Kâinatın Efendisi'ni” Ruh'unda Mesih'ile keşfetme zamanıdır. O yeni doğuş zamanıdır. Kalp noktasının ışığı dolu dolu almaya başladığı zamandır.

Bu umutların tükendiği noktada esas lütfu, ihsanı görerek gerçekleşecek bir durumdur. Putların geldiği son nokta, tanrıların ve kültürlerinin çöküş noktası, gerçek Yaratan'ı yüceltip O'ndan sonsuza kadar zevk almanın başladığı zamandır. O nokta Efendimizin haçta öldüğü noktadır, gönüldeki putlara ölme noktasıdır, günahlarımızın kefareti noktasıdır. O noktadan sonra dirilişin ilk filizleri görülmeye başlamıştır.

B. PUTPEREST KÜLTÜRÜN YIKIMI

Bilgin ve bilgeliğin saptırdı seni (47:10)

Babil'in bir bakire ve şımarık kız olarak tanımlanmasında, aslında, sürekli kendi bencilliğimiz için almamız anlatılmakta ve dolayısıyla, dünyanın bütün kültürlerinin öncelikle kendilerini düşünme ve kendilerini hep yüceltme şımarıklığının tasviri yer almaktadır. Başarı, güven, bilgi ve bilgeliğimize güvenmek, güzelliğimize, hep kendimizin iyi olduğuna, en iyi mezhebin, en güvenilir dinin, en güzel kültürün, gelenek ve göreneğin, milletin bizim olduğuna inanmak, bütün "en"lere bizim sahip olduğumuza inanmak hep "ben"imizle yarenliğimizin sonucudur.

Babil –tanrıların kapısı- arzularımızın çılgınlığının en güzel tasviridir. Yaratan'a doğru yürüyen, İsrail'i köle eden, hapis eden Babil, sonunda yıkıma müstahaktır. Ve öyle de olmuştur. Çünkü ne olursa olsun, "Yaratan Yüce Allah tasarılarında sabittir". Kâinat düşünülmüş, olması gereken her şey yerli yerinde zihinde tasarlanmış, bütün çarklar, dişliler maddî sistemi işletecek halde kurulmuş ve işletilmeye başlanmıştır. Ve zihinde olması gereken bütün tezahür ve gelişim tamamlandıktan sonra, yani inşaatın çizimleri, planları ve maketleri tamamen bittikten sonra, var olan plan dâhilinde akılda bitirilmiş olan, işlemeye başlamıştır. Ve biz şimdi onun içindeyiz, günlük övünmelerle, yukarıda bahsettiğimiz gibi, putperestliğimizin kırıntıları üzerine inşa edilmiş "ben"liğimizin en üst gurur noktalarında kültürlerimiz içinde yaşayıp durmaktayız.

Burada elbette kültür derken, bizi Yaratan'la karşı karşıya getirmeyen kültürel, sanatsal zenginliklerimiz, yemeklerimiz, danslarımız, motiflerimiz kast edilmemektedir. Burada kültür derken, kültürün bizi, "bene kilitlediği", "maneviyata körleştirdiği" noktalar kastedilmektedir. Bizim gibi bir millet yok, en iyi kültür bizim kültürümüz, en iyi biziz, en büyük biziz derken, kültürümüzde kutsal addedilen ve tapınılma derecesine getirilmiş olan her şeyden bahsediyoruz. Bir zamanlar Roma kültürünün üstün gördüğü Roma'nın başarısı, yani "ben"liği, zaferi ve bencilliği olarak öne çıkan her şey ya da Yunan kültürünün başka insanları ezen ağırlığı ve bunun getirdiği bütün kanlı savaşlar, işte bu bağlantı noktalarında, "bencilliğin doruklarındaki kültürlerin" esasında putperestliğin bir sonucu olduğu şeklinde değerlendirilmektedir.

Ne Babil, ne Pers, ne de dünyanın diğer büyük medeniyetlerinde esas Yaratan'ı algılama olgusunun olduğunu görmek çok mümkün değildir. Hatta dinî

medeniyetlerde bile, Yaratan bilgisi kulaktan dolmadır ve dinî öğreti yolunun üzerinde motifler söz konusudur. Oysa duymak, inanmak başka şeydir, Yaratan'ı tatmak, iç gözlerle görmek ve hakikaten “ben”lik ve varlıkta hissedip yaşamak başka şeydir. Ve büyük tapınaklar, tanrılar adına dikilen heykeller ve dolayısıyla bütün bunlara bağlı olarak, gelişmiş her tür inanç kültürleri öncelikle inanç noktalarından çatırdayıp çökmüştür.

O zaman lazım olan, mantık üstü inanç, yani Yaratan'ı edinmektir. Mesih İsa'nın kurtuluş prensibidir. Haç üzerinde ölümün getirdiği bağışlamayla, “benden arınmış kurtarılmışların” Mesih'te yepyeni bir hayata geçmeleri, Yaratan'a doğmalarıdır.

Ey güvenlikte yaşayan zevk düşkünü, içinden “kraliçe benim benden başkası yok”..diyordun (47:8)

Pers kralının orduları gelmeden önce esas düşünün, “benin kendi için almada ve ihsanı yalnızca kendi benliği için kullanmada had safhaya gelmesinde olduğunu görüyoruz”. Dünyada kendi varlığıyla övünen bütün “ben”ler ve dünyada kendi varlığıyla övünen bütün milletler aslında sıfır noktasına bir yolla indirilmektedirler. Yine Habakkuk'ta ifade edildiği gibi, “Yaratan'ın bütün sistemlerinde inanan ya da inanmayanlar hep belli çarklar gibi, birbirlerini kullanılmaktadırlar.” Kısacası, bütün kâinatın bir bütün olduğu, bütün bu bağlantılarda bir tezahür olarak bize hem de ışıl ışıl yansımaktadır.

Gurur, bencillik ortada durdukça, insan, “konuşan düzeye” yükselemeyecektir. Dolayısıyla Yaratan'da bütün bu ıslah olmamış sistemini ıslah prensibi doğrultusunda, “acıların yoluna”, şefkat tokatlarının var olduğu yola terk etmiş olacaktır. Kısacası, bu insanlar birçok kademedede, yani cansız, bitkisel ve hayvanî düzeylerdeki iniş çıkışlarıyla esas varlıklarının nedeni olan Yaratan suretine doğru yürümenin esas olduğu bilincine varacaklardır.

İşte burada bir putperest halkın zulmü altına verilen ve ıslah olması için teslim edilen İsrail'i, bir başka putperest halkın kurtuluşunda özgürlüğüne

kavuşturmak, bütün dışlilerin iç içe geçtiği bir kâinat sisteminin, muhteşem Yaratan tarafından ne şekilde bir düzenle işleme konduğunu göstermekten başka bir şey değildir. Harika bir işleyiş tablosudur.

Aslında gurur, “ben”in yüceltilmesi kendiliğinden yargıyı çekmektedir. Çünkü “doluluğundan ihsan eden Yaratan’dan” fersah fersah uzaklıkta bir yaratılmış insan tablosu vardır ve esasına, esas yaratılış doğasına uymamaktadır.

Putperest düşüncelerimiz aslında bütün düşünce yollarımızı etkilemektedir. Bu nedenle, bizi yıkan, aslında karşı arzuların saldırıları, bir anlamda duygu ve düşünceleri, bizi kıskanmaları, taktik ve planları değildir. Yani Babil’i yıkan Pers kralı ve orduları değildir. Babil’in dinî ve ticarî hayatı, “kendi benliğinin” doruklara çıkmasıyla yıkılmaya yüz tutmaktadır. Esasında bütün putperestlik, kişinin, “benine ve beninin ürünlerine” tapmasıdır. Putlar, “insanın kendi çıkarı için kullanabildiği tanrılarıdır”. İşte yıkım, “altın ve gümüşleriyle yıkıma yol açan putlar yapmalarıdır”.

Yirmi birinci yüzyıl insanı da aynı şekilde devam etmektedir. Günümüzde Efendimizin öğretileri adeta ciklet gibi ağızlardadır. Sanki O’nun öğretileriymiş gibi, bunlar televizyonlar, kitaplar aracılığıyla ve büyük programlarla yayılmaya çalışılmaktadır. Ama insan “ben”i, gurur, kendini beğenmişlik ve kültürlerin köleliğiyle birlikte, Mesih İsa’nın öğretileri sadece kalıplar halinde örülmüş kozayla birlikte ifade edilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenle de, kurtla kuzu henüz bir arada yaşamamaktadır (Yeşaya 11:6), beklenen ıslah ve esenlik de gelmiş değildir. Çünkü “benin ihsana dönüşmediği noktada” Sevgi ve İhsan Olan’ın tezahürünü görmek mümkün olamayacaktır.

Kurtulma ve kurtuluşun olması için, yüreğin Âdem’i bırakıp Mesih’e yapışması, bir üst akla, dolayısıyla Yaratan’ın gönderdiğine tutunması gerekmektedir. Bu olmadıkça, “haç üzerinde ‘ben’e ölüm gerçekleşmedikçe” ve “ihsana diriliş olmadıkça” kurtuluş yoktur. Bu da ancak bizi yaratanda ve taşıyanda mümkündür. Yaratan bu noktada bütün insanlığın Yaratan’ıdır. Mesih İsa’nın kurtuluşunun yüreğe girmesi, kalp noktasının açılıp Ruh’un işleyişiyle mümkündür.

Bu noktada böyle bir kurtarıcının yüreğinizde olup olmadığını sorgulamamız esas olacaktır. Hakikaten kurtarıcınız Mesih İsa adında biri midir? Yoksa gerçekten Allah'ın Mesih'inin yüreğinizde etkin bir biçimde egonuzun tahtına oturmuş olması mıdır? Bu iki sorunun cevabı, “kendinizi tamamen inkâr ettiğiniz ve haçı yüklediğiniz bir hayatta” (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23) gizlidir.

Efendimiz bu nedenle, “Ey yükü ağır olanlar bana gelin” (Matta 11:28) demektedir. Bu slogan aslında putlarıyla birlikte kendi bencilliklerinin yüklerini taşıyanlara Mesih'le bütünleşerek “benlerine ölmeyi” getirmektedir.

Kısacası, Babil'in yıkımında İsrail yeniden yola koyulacak, transformasyonun reformasyonu ile Yaratan'a doğru hac yolculuğunun devamını sağlayacaktır.

Yeter ki, İsrail kendisini alçaltıp Mesih'i giyinsin, kurtuluş Mesih'i giyinmektedir. Bu, kendi “ben”imize öldüğümüz noktadır. Tohum yere düşmeden ürün veremez.

Aynı şekilde Babil'in çöküşü, “tanrılar kapısının” ve bu kapının oluşturduğu kültürün çöküşüdür. Bir bencil alma arzusu, bir başka bencil alma arzusunun saldırısıyla yıkılır, tükenir gider ve bu saldırılarda eğer ışık yürekte bir nokta açıysa kurtulacak olan İsrail'dir. O, yarım bıraktığı yolda bir seviye daha atlayarak yoluna devam edecek ve Yaratan'ı edinme noktası olan vaat edilen topraklara doğru yol alacaktır.

XVII. UYANIŞ VE İBADET (Yeşaya 66:1-24)

Yeni bir yeryüzü yeni bir gök yüzü yaratmak üzereyim (Yeşaya 65:17)

Yaratan, bütün varlığıyla kaosu düzene çevirendir. Yaratılış öncesinde Yaratan, bir boşluk oluşturmak için bir an geri çekilmiştir. O'nun bu geri çekilmesiyle husule getirdiği, bize göre o müthiş boşlukta oluşan küçük siyah nokta, bir anlık kaosu da beraberinde getirmiştir. Oysa kaos düzene gebe olan bir kaostur. Düzen için gereken bir kaos olarak oradadır. Ve o karanlık ortam içersinde, Yaratan'ın düşüncesindeki madde, belli bir sistematik yapılanma içinde parça parça hayat fanusunu oluşturmuştur. İşte bu, canlılıktır. Dipdiri Yaratan'ın dipdiri hayat düşüncesinde milyarlarca organizmayla birlikte milyarlarca formül, hep tek bir bütün ve bütünlük içinde birbirine takılı dişli çarklar gibi işlemeye başlamıştır. Ve ilginç olan, aslında, her an yeni bir yaratılış olmasıdır. Her an yeni bir yeryüzü ve yeni bir gökyüzü husule gelmektedir. Hücreler sürekli yenilenmekte, yaz ve kış ölümü ve dirilişi bize sürekli resmedip durmaktadır. Ve hiç kuşkusuz Efendimizin söz ettiği ebedî hayat, Mesih'te Yaratan'ı edinmiş insanlığın yaratılış suretine yakışır hale gelmesinde gerçekleşecek ve Mesih'in bedeni kâinatta tezahür ederek, boşluğun yeniden Yaratan'la dolmasına sebebiyet vermiş olacaktır. Kısacası, insan bedeninin hücrelerinin sürekli yenilenmesi misali, kâinatın da her noktasında her bir zerre, “diri Olan'ın, hay Olan'ın” hayat veren varlığında muhakkak yenilenip durmaktadır ve yenilenecektir.

Çünkü bütün bunları ellerim yaptı... ..alçakgönüllüye, ruhu ezik olana değer veririm (66:2)

Gerçek şudur ki, kâinatın bütünlüğü içinde bir zerrenin dahi yeri belirgindir. Her bir zerre bulunduğu yerde aslında kaosu düzene sokmaktadır. Vaktaki kendisi kaos olmasın, eğer kendisi kaos olursa, o noktaya uygun olmadığı için, o noktadaki dişlilerin, çarklarında dönmesine mani olacağı için ıslah olması şarttır. İşte bu nedenle, kendisi alçak gönüllü olan bir kişi veyahut ruhu ezik dediğimiz, yani yerinin farkında olan kişinin, Yaratan'ın tablosunda bulunduğu ortamdan elden geldiğince memnun ve farkında, bulunduğu ortamı ve

kabını ıslah edip, geliştirecek bir durumda olması esastır.

Bu, Yaratan'ın "sevgi ve ihsanında" yaratılmış olmanın, işleyen, diri olan esasıdır. Yaratılmış olan, aynı zamanda Yaratan'ın yaratma ve işletme, kısacası, diriliğinde de esas rolü oynayan, "sevgi ve ihsanı" geçiren bir maddedir. İnsan, özellikle bu geçişi sağlayan ve yaratılmışlığın piramidinde yaratılışı idrak mahiyetinde, piramidin en üst noktasında olandır.

Bu nedenle Efendimiz İsa, "kendini alçaltan yükseltilecek" (Matta 23:12; Luka 14:11; Luka 18:14) demektir, çünkü kendini alçaltmak, "dişlinin dönmesi" demektir. Yerinin farkındalığıyla, Yaratan'ın haşmetinin, kâinatın, tabiatın ve her şeyin önünde eğilmektedir. Bu, başlı başına bir "ibadettir". Dikkat edelim, samimî, hakikî, yürekten farkındalıkla eğilmek, ruh ezikliği, bulunulan yerinin farkındalığı Mesih İsa'nın yaptığını yapmaktır. O, Kelamullah'ın seçtiği mirasçı olarak, oğulluğunun farkındalığıydı. Ve bu noktada kendini haç üzerinde alçalttı ve yükseltildi. Yani resim nettir. Bu, maddî bir durumun ifadesi değildir. Bu, "işçisin sen, işçi kal" edebiyatı şeklinde anlaşılmalı ya da "kadere razılık" gibi durgun, ölü bir kader anlayışı şeklinde ele alınmamalıdır. Hayır, hayır, öncelikle hangi ailenin, hangi toplumun ve kültürün içindeysen, öncelikle bu bulunduğum yere bir ayağımı koyup, "O'ndan başkası yoktur" kavramı içinde bunun değerini idrak etmek, sonra da bulunduğum yerden ve konumdan memnun olarak, kendimi Yaratan'ın saran ışığı ve Mesih'yle ıslah ederek geliştirmem esas olmalıdır. Bakın, bu ölü bir kadercilik değil, aksine "acılar" veyahut "mana" yolunu seçmekten başka hiçbir özgürlüğümüz olmadığını, bulunduğumuz noktanın bir hikmeti olduğunun bilincinde hareket ederek, bulunduğumuz noktada, "gönül gözümüzü" Yaratan'da, Mesih'inde ve Ruh'unda genişleterek, kendimizi ıslah edip geliştirerek çevremize ışık olmaktır. Bu, Efendimizi gönenmek, giyinmek, O'nun gibi olmaktır. Mesih'in bedeni dediğimiz o mecazî ifadedeki bedeni tamamlamaktır. Bakın, uyanış ve ibadet işte, bu noktada devreye girmektedir. Bu, esas uyanış, esas ibadettir. Kişilerin dini programlamaları, dini pazarlama taktikleri değil, hakikaten İsa Mesih'te kıyafetlenmiş ve Ruh'un rehberliğinde Yaratan'ı edinmiş kişilerin, Yaratan suretinde insanlar olarak, "gökteki yıldızlar" gibi olmalarıdır.

Görüldüğü gibi, düşmüş, yani "benini fark etmesi için" bir müddet bırakılmış insanın, muhteşem kâinatı kendi bencil ve sınırlı görüşüyle, "kötü

görmesinin” sonucunda iyice kötüleşen dünya, esasında, “Yaratan’ın edinilmesi, O’nunla aynı form eşitliğine bürünülmesiyle”, yani Mesih İsa’nın kurtuluşunun tamamen Ruh’la gönenilmesiyle, “yepyeni bir yeryüzü ve yepyeni bir gökyüzüne” dönüşecektir, çünkü insan içten değiştiğinde, dolayısıyla dışı da değişecektir. Peygamberler iç değişimin temel taşlarını derslerde anlatmaya çalışırken, “vakit tamam olduğunda”, Mesih Çağı, Efendimiz İsa Mesih’in o muhteşem hayatıyla belirginleşmiş ve bize kurtuluş kıyafeti olarak takdim edilmiştir. Kısacası, Âdem’de, “benliğini fark ettiği için” düşen insan, Efendimiz İsa’nın resmettiği kurtuluşla da, “Yaratan’ın benini fark etmeye, daha farklı bir ifadeyle, Yaratan’ın BEN, BEN’İM” (Çıkış 3:14) olduğunun farkındalığında, dönüşmeye doğru yola çıkmıştır.

Bu sözler, insanın serüvenidir. İnsan-ı kâmil, yer seviyesine indirildiğinde, “kâinatı kendi beninin boyutunda görmenin getirdiği” insan-ı sefil seviyesine gelmiştir. Tohumun toprağa düşmesi gibi, öncelikle bu düşme sağlandıktan sonra insan, “beninin kendi çıkarı için isteyip durmasıyla” bu kapta büyüyerek yeşerecek ve tohumdan çıkarak, ta göklere yükselen ve dalları arasında birçok canlıyı barındıran bir çınar gibi, gereken düzeye erişecektir. O noktada Efendimizin ifadesiyle, “çubuk asmada meyve verecek” ve elbette “bağcıya, yani Yüce Olan’a” haz, memnuniyet, tatmin verecektir. Dolayısıyla, meyve vermenin tatminini kendisinde de çok belirgin hissedecektir.

Yeşaya, Müjde’yi, yani “göklerin egemenliğini” “Yaratan’ı edinmek” olarak ilginç bir biçimde bize anlatmıştır. Yeşaya, “Yaratan’ı edinmeden” önce, Allah’a yürüdüğünü sanan İsrail’e yanlış yolda gittiğini ifade etmiş ve uarmıştır ama ta ki, “kendi deneyimledikten sonra”, Yaratan’ı edinmenin özellikle yukardan verilmedikçe mümkün olmadığını vurgulayıp durmuş ve Mesih’in dönemi yaklaştıkça bunun çok daha hızlı bir biçimde birçoklarına nasip olacağını belirtmiştir. Fakat bütün bunları söylerken de diğer taraftan, “bu denli içsel edinmenin” anlaşılamayacağı, görülüp görülüp algılanamayacağı, söylenip söylenip işitilmeyeceği beyan edilmiştir.

Fakat dikkat edilirse, Yeşaya’nın, Mesihî hayatı ve İsa Mesih’in kurtuluşunu müjdeleyen ifadelerinin başı, ortası ve sonu hep, “Baba ve Ben biriz” ifadeleridir. Bu birliği sağlayan “saran ışıktır”, yani “Allah’ın o muhteşem Ruh’u”. Ve bu birliğe uyanış ise doğal olarak hayatı ibadete çevirmektedir.

Efendimizin ifadesiyle, “kapı dardır” (Matta 7:13-14, 21-23; Luka 13:22-28), yani böyle bir hayatı algılamak, dinî seviyelerde şekillendirmeden önce, ifadeleri net algılamak esastır. Ondan sonra ise yine Efendimizin ifadesiyle, “bol yaşam” (Yuhanna 10:10) söz konusudur. Burada kıyafetlenme, yani Mesih İsa’yı giyinme, gönenme, kurtuluşuna sarılma esastır ve O’nun öldüğü gibi, O’nda benliğe ölüp dirilme esastır. Bu, maddî hayatın çağdaş ya da klasik getirilerine ölüp, arzuları, “Allah rızası için almaya”, yani “ihsana” çevirmez. Bir manada Yaratan’ın sureti olarak Yaratan’ı, “sevgi ve ihsan olarak” yansıtmak esastır.

İşte, Yeşaya’nın bütün ifadeleri Yakup’tan İsrail’e transforme olan (Yaratılış 32:24-30; 35:10) İsrail’in yolda sağa sola sapmasının ya da bakmasının getirdiği dağınıklık ve “kendi bencilliğine, gururuna yeniden dönmesi ve hatta dindar gururu” ve deformasyon sonucunda, yeniden reformasyona, yani tam olarak, “Yaratan’ı edinme yoluna” davet ifadeleridir. Bu yolda düşüş Babil sürgününü, yani başka tanrılara inanan arzulara köle olmayı getirmiştir. Yaratan’a yola çıkan, o noktada bırakılmamış, “kendi rızası için alma arzuları” ve “tanrılar kapısı” olan Babil bir başka “alma arzusu olan” Perslerce darmadağın edilmiş, İsrail - Yaratan’a doğru yol alan- yeniden alçalmış bir benlikle yükseltilmeye, Yaratan’ı edinme yoluna devam etmiştir.

Bunun başı da sonu da Mesih’in müjdesidir. Bunun başı da sonu da ölüm ve diriliştir. Bunun başı da sonu da, “küçük ben’e ölmeksizin BEN’in bende” mabet kurmayacağı ve dolayısıyla, “varlığımın” geldiği yere yeniden dönemeyeceği, tamlığı, kâmilliği, gerçek tatmini, hazzı hiçbir zaman edinemeyeceği gerçeğidir.

Uyanış ve ibadet, Yaratan’ı edinme, O’nunla form eşitliğine dönüşme yolunun kendisidir. Mesih’te kurtuluşu gönenmiş kişi ancak bu yolun farkındalığında, bu yola hızla giren, bu yolda uyanıp ölen ve dirilendir. Bu yol ölme yoludur. “Kendi rızam için almaya ölme yoludur, günahlara, yani bencil arzuları ölme yoludur”. Bu yol yukarıya, daha yukarıya, Mesih’le haçın üstüne yükselme yoludur. Bu yolun kendisi esas uyanış ve ibadettir. Bu nedenle, başı uyanış ve ibadet olan Yeşaya metninin, ortası da uyanış ve ibadet olduğu gibi, son noktası da uyanış ve ibadettir. Burada ibadetin, “eğilme”, “iç çalışma” “Mesihî hayatı gönenme”, “ruhta ve gerçekte secde etme” olarak algılanması esastır.

Hayatı “sevgi ve ihsan” hayatına çevirmenin ibadet olduğu unutulmamalıdır.

A. DOĞRU İBADET

Kelamımdan titreyen kişiye değer veririm (66:2)

Elbette dünya üzerinde ibadet dediğimizde aklımıza ilk önce dinî yerler gelmektedir. İnsan Yaratan'ı sorgularken, O'nun hakkında birtakım düşünceler edinirken, hep belli nesnelere, şekiller, tapınaklar vasıtasıyla kendisiyle O'nun arasında bir bağ oluşturmaya kalkışmıştır. Bu arada da, farkında olarak ya da olmayarak, O'nu kendi sınırlı bakışı içinde değerlendirmeye ve şekillendirmeye kalktığı için de, ne yazık ki, tek Tanrı'ya inanan inançlar bile, bazı noktalarda putperest bakış açılarına teslim olmak zorunda kalmışlardır.

En büyük tehlike, Yeşaya'da hep tekrarlandığı gibi, Yaratan'ı bizim biçimlendirdiğimiz ifadelerle, aklımızdaki değerlere, hatta görüntülere eşlemeye ya da onlarla ifade etmeye kalkmaktır. Elbette bundan her zaman kaçamayız. Zaten zaman zaman benzetmeleri Kutsal Yazılarda bile kullanmak zorunluluğumuz vardır. Ama Kutsal Yazılarda soru nettir: “Beni neye benzeteceksiniz ki?”.

Ve en büyük tehlike ise kendi hayalimizde, kendimize hizmet edecek bir tanrı oluşturmaya, Yaratan'a değer, kendi hizmetimizde kullanmak için oluşturduğumuz, aslında biz olan bu küçük hizmetçiye bilinen “tanrısal ad, ifade, hatta ibadetlerle” tapınmaya kalkmamızdır. İşte bu, ilkel ya da modern çağlarda, ilkel ya da modern dinlerde hep karşımıza çıkan hiç kaçamadığımız en acı durumdur.

Dikkat edersek Kutsal Yazılarda, özellikle Efendimizin ifadelerinde çok net görüneceği gibi, Mesihî bir topluluğun bir binası yahut hiyerarşisi ya da kurumsallığı yoktur, bu öğretilmemektedir. Hatta ilk başlarda o günün ilkel

anlayışları içinde insanlara Yaratan'ın daha kolay ifade edilmesine yardımcı olabilecek bir mabet ve ibadet usullerine müsaade edilmiş olmakla birlikte, hep yürek mabedinden bahsedilmiştir. Esas Yaratan'ın kelimeleri, öğretişleri, kurtarıışı önünde yüreğin durumu ve insanın insanla olan ilişkisinde Yaratan'ın yürekten yüreğe yansması, “sevgi ve ihsanı” ön plana çıkarılmıştır.

Bu nedenle, Kutsal Yazıların iki büyük emri, “Yaratan'ı edinmek ve komşuya bunu yansıtmak” şeklinde özetlenmektedir (Matta 22:34-40; Markos 12:28-34; Luka 10:25-28). Bu, mabedi ve ibadeti görüntüden manaya çevirmekte ve mananın beslediği bir görüntünün ancak esasa yakın olduğu dile getirilmiş olmaktadır.

Nerede benim için yapacağınız ev? (66:1)

Bu sözler aslında nasıl bir yaratılış içinde ve nasıl bir Yaratan'a sahip olduğumuzu açıkça dile getirmektedir. Bu sözlerin sonunda, “bütün bunları yapan elim” diyen Yaratan'ın dışında aslında hiçbir şey yoktur. Mesih İsa'nın kurtarışında, “alfa ve omega” olan (Vahiy 1:8; 1:11; 21:6; 22:13) vardır. Yani Ruh, bütün kâinatın işleyişinde saran ışıktır. O zaman yarattığı “her şeyi mükemmel yapan” ve “O'nun ellerinin işi olan” ne kötü olabilir ve biz insanlar hangi “iyi”yle O'nun önüne çıkabiliriz? Ancak Mesih İsa'nın kurtarışında öğrendiğimiz boşluğumuzla O'nun önüne çıkabiliyorsak, “İyi olduğunu gördü” kavramında iyi ve kötü her şey O'nun varlığındadır. Bu nedenle, aslında genel vahiyle Kelam bütün âlemin işleyişinde bize hitap etmektedir. Anlayana sivrisinek saz misali... Diğer taraftan Pavlus'un söylediği gibi, “Allah Sözünü bizden duyup kabul ettiğiniz zaman bunu insan sözü olarak değil, gerçekte olduğu gibi, Allah sözü olarak benimsediniz. Siz imanlılarda etkin olan da bu sözdür” (1.Selanıklılar 2:13). Özel vahiy de yine bütün âleme hitap etmekte ve Yaratan'la Mesih İsa'nın kurtarışında ve Ruh'un saran ışığında Yaratan'ı edinme yolunda edinilen izlenimler bizlere ifşa edilmektedir. Bütün bunlar doğrudan bize hitap etmekte ve Ruh'un yüreklerimizi açarak içine Mesih'in nurunu yerleştirdiği “kalp noktamızı” geliştirmekte ve küçük bir tohumun toprağa düşüp dirilmesi gibi, bizim yeşerip gelişmemize neden olmaktadır.

Doğru ibadet “bu noktanın” olduğu gibi kalmayıp, Allah'ın Kelam'ı olan genel ve özel vahiyle sürekli itilmesi ve yukarıdan uyandırılmış olan yüreğin

aşağıdan gayretle, yani “Kelam’ında mana çalışmasıyla”, kişinin iç gayretiyle yukarıya çekilmesidir. Bu, “uyanış ve ibadetin” doğru yerde olduğunun en güzel ifadesidir.

Bütün bu çalışmalarda yalnızca harfler ve cümlelerin kalıpsal anlamları okunmamalıdır. Bu kalıpsal anlamlarda kişi, kendini bu cümlelerle sınırlar ve Yuhanna’nın ifade ettiği gibi, “denizleri dolduracak” mürekkebe ihtiyaç duyulan sınırsız Yüce Allah’ın anlatımından mahrum kalır. Bu, dinî seviyede sıkışıp kalmak demektir. Oysa Yaratan’ın Kelam’ında, genel ve özel vahyin bütünü derya ve denizdir. Efendimiz, Yaratan’ın mirasını edinme anlamında, bu mürekkebin içinde adeta yüzerek bize ve ruhlara hitap edip, kurtuluşunu bahsetmiştir. Zaten kişiyi Mesih İsa gibi kendini inkâr ve haçını yüklenme noktasına getirecek olan (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23), bu derya denizin farkında olmak, bundan da ziyade bu denizde yüzebilmek, bu denizden yeterince ve olduğunca istifade edebilmektir.

Oysa madde içinde ve henüz “ben” seviyesinde, “kendi rızasında” gezinen insan, her ne kadar Yaratan’ı, O’nun “sevgi ve ihsan” düzeyini sorguluyor olsa da, hatta Mesih İsa’da kurtuluşu edindiğini düşünse de, ne yazık ki, çoğu zaman sadece “beninin hoşlandığı” bir ibadethaneyi ya da müzikli bir tapınışı, hatta teatral bir gösteriyi aramakta, belki de benliği ancak bu seviyeyi arayıp algılamaktadır. Oysa istenilen ve beklenen, Efendimizin cümlelerindedir: “Ben ve Baba biriz” (Yuhanna 10:30). Bu ifade edilen iç içe geçme olayı Ruh’un rehberliğinde ve Mesih İsa’nın kurtuluşunda samimi bir inanan için, İsrail, yani Yaratan’a yürüyen için Yaratan’ı edinme yoludur. Ve bu yol gerçek uyanış ve ibadet yoludur. “Ruh’ta ve gerçekte ibadettir. Eğilmedir, secdedir, iç çalışmasıdır”. Mesih’e transformasyondur. Ebedî hayat yoludur.

B. YANLIŞ İBADET

Sığır boğazlayan, adam öldüren gibidir...domuz kanı sunan putperest gibidir (66:3-4)

Yaratan'ın çağrısı genel vahiyde açıktır. Pavlus'un dediği gibi, Yüce Allah'ı, o muhteşem düşüneyi, o bütün formüllerin sahibini görmemek mümkün değildir. Ayrıca İsrail'in, asırlar boyunca Yaratan'ı edinme yolunda yürümüş kişilerin izlenimlerini de göz ardı etmek mümkün değildir. Ama şu ya da bu sebeple insanlar Efendimiz İsa'yı, kurtuluşunu, öğretilerini, ölüş ve dirilişini mağaralara resimlemeyi, tapınaklara hapsetmeyi becerebilmişler ve varlığından ziyade bedenine tapınmayı, yani görünmeyenden ziyade görünümü öne çıkarmayı becerebilmişlerdir.

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un o bütünlük kavramını, o tek oluşunu da bölük pörçük hale getirip adeta Baba'ya ayrı, Oğul'a ayrı ve Ruh'a ayrı önem veren yapılar, mabetler oluşturmayı bile becermişlerdir. Bu, kurbanın esas manasını, yani "kişinin kendi benine ölmesini" algılamak yerine, bir cana kastetmekle kurtulma arasında bağlantı kurmak gibi bir durumdur. İbadeti yanlış ve "ben" için almaktır. Kısacası, günahkâr kalmaya devam etmektir. Yanlış ibadet adam öldürme ya da putlara tapan ilkel insanın domuz kanını putlara sunması gibi görülmektedir. Kısacası, kabulü asla mümkün olmayan bir boş inançtır, boş ibadettir. Dünyamızda milyonlarca ruh ne yazık ki, Yaratan'ı ve yaratılışı farklı seviyelerde sorgularken, dinlerin farklı dehlizlerinde kaybolup gitmekte, belli seviyelere takılarak, o anlar için o düzeyleri en doğru düzeyler olarak görmekte, o dehlizlerde diğer insan kardeşlerini aşağılamakta, küfretmekte, hatta öldürmektedir. Dolayısıyla, bu insanların ruhları sürekli ağlayış ve dış gıcirtısı içinde (Matta 8:12; 13:41-42; 13:49-50; 22:13; 24:48-51; 25:30; Luka 13:28) ve Efendimizin ifadesiyle dışarıda kalmaktadır. Hatta bunların bazıları kendilerini imanlı bilen kişilerdir ki, ellerinde kandilleriyle, hatta iyileştirmeleriyle, peygamberlikleriyle, ağızlarından düşürmedikleri "Rab, Rab" ve "hamdolsun, şükrolsun" sözleriyle, kapıların dışında kalmaktadırlar.

Neden sorusunun cevabı aslında konumuzun kendisidir. Çünkü onlar, Mesih İsa'da ve Allah'ın Ruh'unda Yaratan'ı edinme ve O'nunla eşit forma dönüşme, yani ilk yaratılıştaki, "Allah'ın suretinde yaratılan" orijinale dönme yerine, Yaratan'ın muhteşemliğini, Mesih İsa'nın kurtuluşunun muhteşem manevî düzeyini, Ruh'un işleyişini hep çocuklar gibi, oyuncaklarla oynar gibi çok biçimsel düzeylerde algılamışlar, müziklerle, teatral ifadelerle, iyileştirme gösterileri ya da ciddi teolojik tartışma ve vaazlarla algılamaya ya da algılatmaya kalkmışlardır. Oysa birçoğu bunun, "kalplerindeki noktayla" alakalı bir durum olduğunu akıllarına bile getirmemektedir. Vaktaki Efendimiz, "kapıyı çalma" (Vahiy 3:20) ifadesiyle bunu çok net ifade etmiştir. Birçoğunun ise defalarca vaaz etmesine karşın, henüz buldukları düzeyde bunun esas manasını kavramaları mümkün olamamıştır.

Zaten Matta 23:27’de Efendimiz Mesih İsa’nın, “badanalı mezarlar” tabiriyle ifade etmek istediği noktada budur. Birçok insan ne yazık ki, dindarlığı dışsal olarak değerlendirdiği halde içsel olduğunu, yani Yüce Allah’la kalbini buluşturduğunu düşünmektedir. Oysa burada sorun Yüce Allah’ın yukardan vermesiyle, yani Mesih’in Ruh’un işleviyle gönülde belirmesiyle, gönülde bir çalışmanın sonucunda Yaratan’la yüzbeyüz ilişki kurmanın mümkün olmasıdır. Musa’nın karşılaşması bu noktadır. Mesih İsa’nın görünümünün değişmesi de bu noktadır. Yanlış ibadette zaten kişi dindarlığında derinleştiği halde bir yürek ıslahı, manevî bir tavır değişikliği görmek mümkün değildir.

Oysa doğru ibadet, Ruh’un işleyişinde Mesih’in yüreğe ıslahı getirmesiyle bağlantılı bir düzelme, bir transformasyon durumudur. Ne şekilde, hangi müzikle, nerede ve ne şekilde ibadetten ziyade, yüreğin, “sevgi ve ihsan” formatına dönüşümü, Yaratan’ın ihsanını, Mesih İsa’da ve Ruh’un rehberliğinde başkasına sunmak için, “Allah rızası” için alma durumuna geçmesi esas olmalıdır. Bütün dualar, biz “ben” için almadan, “kâinatta” bize döndüğü anda var olur.

C. DOĞRU İBADETİN BEDELİ

Sizden nefret eden, adımdan ötürü sizi dışlayan kardeşleriniz “...sevincinizi görelim” diyorlar (66:5)

Yaratan’ı bilmek Yaratan’ı içinde, varlığında hakikaten tecrübe etmektir. Mezmur 34’de dediği gibi, “tadıp görmektir”. Yoksa sokaktaki insanın, “Allah’a şükür” ifadesinde “hakikaten Allah’a şükür” kavramı hissetmek ve bilmek yoktur. Sadece bilmediği bir yaklaşımla, duyduğu kadarıyla, “bir mercie”, “bir varlığa” şükretmektedir. Oysa Mesih İsa’da “Baba ve Ben biriz”(Yuhanna 10:30) kavramında Yaratan’ın insanın iç varlığıyla bulunduğu bir durum vardır.

Bütün kâinat O’nun varlığındadır. Bütün formüller ve bütün çarklar bir nebze dahi dışarıda kalmamak kaydıyla, O’nun denetiminde, idaresinde ve kurduğu sistemdedir. Mesih İsa o nedenle, “bir yaprağın izinsiz” düşmeyeceğini beyan etmektedir. Yaratan’ın düşüncesinde, müdahale etmekten ziyade, her şey

formüle edilmiştir. Bize iyi de gelse kötü de gelse, her şey tıkr tıkr yolundadır ve Yaratan'ın vaadine, “son ıslaha”, Mesih Çağı'na doğru işleyip durmaktadır. “Ben”inde düşüp, “beninin ne olduğunu en sonunda öğrenecek her bir fert”, Mesih İsa'nın kurtuluş ve düzeyinde Yaratan'ı edinecek ve son ıslah gerçekleşecektir.

Bu ortamda ibadet –dua, şükran ve yakarış ve tapınış- bütün bu kavramlar “O’ndan başkası yoktur” (Yeşaya 45:5) kavramını içimize çekmek içindir. “Çubuğun asmada kalması içindir” (Yuhanna 14:1, 4, 5). Kısacası Yaratan’dan çıkarlarımıza göre hareket etmesinin, bizim dualarımız doğrultusunda davranmasını beklemek tamamen günah, yani “kendi benim için bencilce almaktır”; bizim dualarımız, şükranlarımız, yakarış ve tapınışımız tamamen iç çalışmamızdır. Yaratan'ı edinme, Mesih'i giyinme, saran ışığın gönül gözümüzü açtığı o küçük kalp noktasını, Yaratan'ın Mesih'inin içine yerleşeceği şekilde açma çabaları ve çalışmalarıdır. Aynı zamanda da bizim beden içinde yetersizliğimizi sürekli fark etme, gerçekten alçalmamızın bize vereceği manevî yükselme boyutlarını görmemiz içindir.

Bu nedenle, ibadet kâinat gibi, kaos içinde değil, bizi geliştirebilecek şekilde belli bir düzen içinde olmalıdır. Bizi geliştirecek bir biçimde derken, bu kimine göre farklı ortamları, farklı yaklaşım biçimlerini de getirebilir. Ama esas olan, bu biçimlerin bize hâkim olması değil, bizim bu biçimlere hâkim olup, hatta manevî tekâmülümüze göre, bu biçimleri dahi değiştirebilmeye devam edebilmemizdir.

İşte bizler, Efendimiz Mesih İsa'nın sinagog içinde ama sinagogun üzerindeki manevi öğretilerinde ve çalışmalarında olduğu gibi, devam edersek dindar seviyelerin algılarının dışında olacağımız için, oldukça da zorluklar yaşayacağımız kesindir. Esas zorluk, inanmayan ya da aynı inançta olmadığımız kişilerden gelen zorluk değildir. Hatta çoğu zaman bazı inananlar, başka dinler sanki bizi anlamıyormuş ve baskı yapıyormuş gibi düşünse de, esasın böyle olmadığı kesindir. Esas zulüm, aynı inançtaymış gibi olanlardan ve dinî seviyelerde en üst düzeylerde olanlardan geliyorsa işte o zaman, sizler Mesih'in şu sözlerini hatırlayıp düşünmelisiniz: “Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size!” (Matta 5:11) Bu sözler meşhur, “ne mutlu” (Matta 5:3-10; Luka

6:20-23)) ifadelerinde çizilen Mesihî yaşam tarzından sonra söylenilmiştir. Bir dinin içinde ama üstüne çıkılmış Mesihî bir hayatın anlatımı üzerine söylenilmiş sözlerdir. Demek ki, Yaratan'la içte buluşma ve Yaratan suretinde bir insan olma çalışması olan hakiki ibadet, başkalarının ve özellikle dindarların sizi anlamalarını zorlaştıracak bir durumdur. Hatta Efendimizin haç ölümüne sürüklenmesinde dahi bu durumun etkisi çok açıktır.

Fakat ne olursa olsun olması gereken budur. Dindar olan olmayan, istese de istemese de eninde sonunda “her diz çökecek” (Romalılar 14:11) ve bir gün “kimse kimseye Allah'ı öğretmeyecek, çünkü herkes bilecek” kavramlarında bu esas noktaya, “ruhta ve gerçekte ibadet” noktasına gelinecektir. Belki bazıları için bu çok uzun bir “acılar yolunu” gerektirecektir. Bazıları için ise “Mesihî yol”, “yol, gerçek ve yaşam” (Yuhanna 16:6), yani “mana yolu” bu gelişti oldukça hızlandıracak ve belki de “kalp noktalarını” fark ettikleri ve Mesih'in kurtarışını içlerinde buldukları anda onlar o yola çıkmış olacaklardır.

D. DOĞRU İBADETİN SONUCU

Doğum anına dek getiririm de doğuracak gücü vermez miyim? (66:9)

Doğru ibadetin, yani Yaratanı edinmenin daha doğrusu, Yaratan'ın suretine dönüşerek, “sevgi ve ihsanı” yansıtmanın sonucunda muhteşem bir bebek, daha doğrusu buradaki ifadeyle, bir halk husule gelmektedir. Bu, öyle bir insan topluluğudur ki, gerçek İsrail'dir, yani İsrail, hangi milletten olursa olsun, Yaratan'a yürüyen, Allah'a ait kişilerin oluşturduğu bur topluluktur. Mesih İsa'nın yaşamını sürdürenlerin, O'ndaki kurtuluşu Ruh'ta gönenenlerin topluluğudur bu topluluk. Kaostan ıslaha geçmiş, Yakup'tan İsrail olmuş (Yaratılış 32:24-30; 35:10) yeni Yeruşalim'dir. Yeni yeryüzüyle yeni gökyüzüdür, çünkü içsel bakışın ıslah olmasıyla, bu insanların dünyaya bakışları, dünyayla ilişkileri de değişmiş ve artık onlar Mesih İsa'nın merhamet gözlerini edinmişlerdir. Dünyaya Yaratan olarak bakabilmektedirler.

Bu bağlamda burada “kana kana içip, O'nun yüce bolluğundan zevk”

almaktadırlar (66:11). Kâinatın Efendisi'nin yegâne sahibimiz olduğunun bilincinde, Mesih bizde vücut bulmaktadır. Bu da doğal olarak, bütün arzularımızın O'nda tatminidir. Artık kendim için alacağım bir şey kalmamıştır. 66:10'da denildiği gibi, işte bu noktada, "esenlik ırmağı" bizden akıtılacaktır. Bu, bütün insanların ulaşmak istediği, insan olmaktan kaynaklı arzunun son noktasıdır. Çünkü "ben"imiz için almanın artık tatmin etmediği noktalara ulaşıldığında insanı bekleyen sadece dindarlık, milliyetçilik ya da malî krizlerdir. Oysa esas ruh dinginliği, yüreğimizin su arklarının esas yerini bulması, "Yaratan'la içte ve gerçekte olması gerektiği gibi" buluşmasıdır. Bu Efendimizin bahsettiği hakiki "yeniden doğuşla" gerçekleşecek bir olgudur.

E. ULAŞILACAK TEK DOĞRU İBADET NOKTASI

Bütün insanlar önüme gelip bana ibadet edecekler (66:22)

Ne yazık ki, insan koskoca bir "egodur". Çoğunlukla bütün kâinatı ve Yaratan'ı değerlendirmesi hep kendi iç algı sistemine göredir. Bu nedenle, uyanışı ve ibadeti, hatta Yaratan'ı algılaması, O'nun Mesih'ini ve Ruh'unu değerlendirmesi hep kendi yaşadığı çağa, kültüre, ortama, ailesine, hatta çocukluk algılarına göredir. Her ne olursa olsun, kâinattaki bütün formülleri keşfetsek de etmesek de bunlar mevcuttur. Biz anlasak da anlamasak da, doğru ya da yanlış ibadetle ya da dinlerle yaklaşıp da yaklaşmasak da, "O'ndan başkası yoktur". O, her şeyde her şeydir. Fakat bunu dilimizle söylemek, Allah'a hamt etmek ya da ibadet etmek, hem de belki de doğru unsurları ya da öğretileri kullanarak ibadet etmek aslında bizim gerçekten de gerçeği, esası olduğu gibi algıladığımız anlamına gelmez. Örneğin; Efendimiz İsa'nın başını koyacağı bir yastığın olmadığını, bir mintanla dolaştığını, esas müjdesini halkın içindeki yaşamıyla duyurduğunu idrak ederken, tavır ve davranışlarımız, plan, proje ve programlarımızla oluşturduğumuz yeni kültürel ve dinî anlayışlar, kurduğumuz dinî müesseseler bile esasla esas olmayan arasında ne denli gidip geldiğimizi göstermeye yetip artmaktadır. Kısacası, "alma arzumuz", "ben"imizin kendi kendini kurtarması, kendi kendine tanrı ya da tanrılar yaratması, kendi kendine birtakım ibadet algıları ya da ilahiyatlar yarattığımızı göstermektedir. Ki bu, Yaratan'ın suretinde yaratılmış ve "ben"ini fark etmek için bir müddet bırakılmış bir insan için oldukça doğal bir durumdur. İnsan kendini aslında diniyle, kültürüyle, içinde bulunduğu ortamla yansıtmaktadır. Ama Yaratan sürekli

olarak, “BEN, BEN’İM” (Çıkış 3:14) kavramıyla, “O’ndan başkası olmadığını” bize hatırlatmaktadır ve hatırlatıp duracaktır da. Bizim bütün uyanışımız, hakikî ve samimî ibadetimiz, işte bu noktada başlamalıdır. Mesih’i kıyafetlenerek, Ruh’ta ve gerçekte “Kâinatın Efendisi’ne”, “göklerdeki Babamıza” içsel anlamda esas ıslah çalışmalarıyla kalp noktamızı genişleterek, samimî bir ibadetle yaşama devam etmemiz esastır. Bu, her ne kadar dıştan bir biçimsellik gösterse de, uzun vadede kendimize hiç paye vermeden, “sevgi ve ihsana” dönüşecektir.

Bu ibadet zordur, insanların, dindarların hatta aynı mezhep içinde olduklarınızın bile size anlam veremeyecekleri bir durumdur, çünkü burada “kötüyü ve iyiyi” hep kendinizde arama vardır. Burada, “kötü gören gözlerinizi kör etme” durumu vardır, çünkü burada, “kişinin kendisini bilmesiyle RAB’ini bilmesi” kavramını algılaması vardır. Burada büyük bir iç boyut açılımı vardır. İşte burada, Mesih gerçekte yürekteki tahttedir. Ruh, maddenin üstüne çıkıp, manayı işletip, esas sahibine yöneltmektedir. Burada ilahinin müziği, orkestrası yerine ruhun müziği orkestrası yüreğin, iç dünyanın müziği orkestrası önemlidir. Burada yalnız, “inanan kardeşlerinizle” bütünleşme yoktur, kâinattaki bütün insanlarla bir olma kavramı vardır. Burada Yaratan artık başınız ve sonunuzdur. Siz Mesih’le bütünleşmiş, Ruh’ta ise kâinatın üstüne çıkmışsınızdır. Bu, yeni doğuşun ifadesidir, yeni yerle yeni göğe, “kalp noktasından”, “gönül gözünden” bakıştır. Bu, Yaratan’ın Mesih’inde Ruh’u aracılığıyla ifşa ettiği bütün vaatleri algılamakla alakalıdır. Bir dini savunma, pazarlamasını yapma gibi sığ, dünyevî algılar, sayıların peşinde koşma, bina sayıları, kaç kişi iman etti, etmedi gibi, hangi metot işledi işlemedi gibi kaygılar burada yoktur. Burada sonsuzluğun kaygısı vardır.

İnsan, kendi benliğini algılamaya çalışırken, kendisinin, “alma arzusundan” başka bir şey olmadığını da görmektedir. Oysa bu, hem kendisi için önemli bir varlık nedenidir hem de eğer kendi için gerekli olanın dışındakini almaya başladığında büyük bir dengesizlik oluşturmaya, daha doğrusu “kötüyü” oluşturmaya başlar. Olması gereken, “ben”inin gerekli olanın dışındakini alma arzusunun, ancak ihsan etmeyle dengeleneceğini anladığında, kişinin Yaratan’ı kendinde fark etmeye başlamasıdır. İşte, gelinmesi gereken, olması gereken nokta budur. Bu nokta, yaşama ya da ölüme geçiştir. Aslında cennet ve cehennem tasvirlerinin temeli bu noktadır, çünkü kişi kendi benliği için almaya devam ettikçe, aslında bedenini tatmin etme çabasındadır ve beden ölümlüdür. Mecburdur, mahkûmdur ölüme, çünkü ölüm çarklarının işleyişinde bu önemli bir gerekliliktir. Formül bu şekilde yapılmıştır. Diğer taraftan, “gereklilik dışında

alma arzusu ve ego, başkalarına ihsan etmeye geçerse”, bunu, Yaratan’ı taklit olarak algılar ve kendisine ikinci doğa addederse, işte o zaman kişi, esas görünen arkasındaki hiç ölmeyen, görünmeyen manayı tatmine başlamıştır. Bu nokta ölümsüzlüktür. Bu ölümsüzlük noktası, insanın birtakım maddî tariflerle cennet diye anlattığı, anlatmaya çalıştığı doruktaki esas hazlar noktasıdır.

İşte, Mesih’in kurtarışını seçip, bu kurtarıшта Ruh’un rehberliğinde ve Mesih’in “ben”de biçimlenmesiyle Yaratan’a yürüyenler, aslında ebediyetin, yani Yaratan’a dönüşün yolundadırlar ki, onlar için ölüm zaten ortadan kalkmıştır. Bunu seçmeyip kendi kurtuluş kavramlarını oluşturanlar ise otomatik olarak, ölümlü bedenler içinde, bu düşünceleri ölen kişilerdir ve onlar sonsuz olmayan bir yolu seçmişlerdir. Orada ağlayış ve dış gıcirtısı (Matta 8:12; 13:41-42; 13:49-50; 22:13; 24:48-51; 25:30; Luka 13:28) olacaktır.

Fakat Kutsal Yazılarda, ruhların, Yaratan’a ait olması ve O’ndan gelmesi, beden içindeki bu sonsuzluk ve sonluluk çalışmasında, eninde sonunda “Yaratan’a dönme mecburiyeti”, acılar yolunda ya da mana yolunda buna tabi olması esastır. Bu durumda, sonunda ceset dediğimiz maddeye tabi olanların düşüncelerinin serildiği bir ortamda, bütün kâinatta insan, ilk yaratıldığı hale dönme mecburiyetindedir. Bu nokta, “son ıslah” sonrası noktadır. Bu nokta, taht önünde ve kuzunun önünde ve Ruh’un gücünde bir arada toplanılan noktadır. “Sevgi ve ihsanın” esas kaynağında, bütünün içinde olması gereken yerde buluşma noktasıdır. Bu nokta, kelimelerin ifade edemeyeceği, düşüncelerin alamayacağı Yaratan’la eşit formun tamlığı, Yaratan’ı edinmenin tamlığı, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’ta bir tek Allah’ın bütünlüğünde sonsuzluk noktasıdır. Yeşaya, işte böyle bir düşünüş noktasından Yaratan’ı tecrübe edinip, daha sonra Mesih’in doluluğunda, en üst ıslah noktasına ve hazza ulaşmayı, hakikî İsrail’in geçeceği yolları ya da hakikî İsrail olmayanların düşeceği girdapları bize anlatmaktadır. Mesih İsa’nın kurtarışının, ölümünün, dirilişinin ve Yaratan’ın Ruh’unun işlevinde, Mesih’inde neler yapmak istediklerini bir ön bildiri olarak bize takdim etmiştir.

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

Rev. Dr. Turgay Üçal yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)